

J. S. Arany

**Hívás a Nymen
bolygóról**

Eddigi kiadványaink:

Goldie Simon: A lepel titkai
Goldie Simon: Petrában meghalni is szép

Előkészületben:

Goldie Simon: Titokban Qumranban

J. S. Arany

Hívás a Nyman bolygóról

Aranykapu Alkotóműhely
Miskolc, 2008

© „Aranykapu” Alkotóműhely 2008.

Minden jog fenntartva.

ISBN 978-963-06-4740-3

Szerkesztő:
Juhász Zoltánné

Borítótervező:
Pekárovics Zoltán grafikus

A könyvben szereplő rajzokat
miskolci gyermekek készítették:

Bogyay Botond
Farkas Boglárka
Fodor Péter
Hudák Bianka
Kapaló Péter
Lövei Blanka
Mohácsi Eszter
Nagy-Búza Bence
Ruszkai Nóra
Szunyogh Kata
Tari Ádám
Tóth Brigitta

A kora reggeli nap sugarai finom, aranyló szálakat szőttek a zöld-barna csikos sötétítőfüggöny szövetébe. Végigpásztázták a narancsszínű falon feszülő posztereket, melyeken áramvonalas autók csillogtak, és dagadó izmú óriások feszítettek. A padlón szétdobált könyvek, zoknik és egyéb ruhadarabok között több napos ételmарadéktól ragacsos tányérok is heverték. A kockás takaró felső széle alatt folyamatosan emelkedő és süllyedő kupacon kívül csupán a végén kikandikáló két koszos talp jelezte, hogy az ágyban van valaki. Hirtelen hatalmas csattanással kicsapódott az ajtó, mire a talpak óvatosan összerándultak, majd visszahúzódtak a takaró alá, a felső

– Rémálom – nyöszörögte fájdalmasan, amikor meglátta öccsének mézszínű bozontját az ajtóban. Gyorsan visszahúzta fejére a takarót és szorosra zárta szemét, hátha eltűnik a kellemetlen látomás. Minden hiába, nem volt ilyen szerencséje.

– Petiiiiiii! Ébredj! – hangzott a fülsértő visítás.

A Peti néven szólított sörtekefe oda sem nézve, begyakorlott mozdulattal felkapta a kezéhez legközelebb eső piszkos tányérról a kanalat, és a kellemetlen látogató felé hajította.

– Tűnés! Ez magánterület! – rikoltott öccsére.

Mikor tanulja meg végre, hogy nem ronthat be csak úgy egyszerűen a szobámba, méltatlankodott magában, miután Dávid kacagva eliszkolt. Hirtelen eszébe jutott a tegnapi nap minden rémsége. Amikor hazafelé bandukolt az iskolából, két nyolcadikos fiú, akiknek a nevét sem tudta, eléállt, és követelték a pénzét. Apától kapott ugyan reggel kétszáz forintot, de semmi kedve nem volt megválni tőle. Nagyon félt a fiúktól, hisz jóval nagyobbak és erősebbek voltak nála, mégis makacsul megrázta a fejét. „Behúzzak egy nagyot?“, kérdezte az egyik széles vigyorral, és felmutatta ökölbe szorított kezét. Peti tudta, hogy hamarosan verés lesz a dolog vége, és még a pénzét is elveszik. Már éppen nyúlt a táskájába, amikor hirtelen, szinte a semmiből ott termett egy férfi. Fialat volt, magas, erős külsejű. A két támadó fogai közt sziszegve sietősen elsomfordált.

Peti nagy megkönnyebbüléssel felsóhajtott. Hátranézett, hogy megnézze, biztosan elmentek-e, de azok szerencsére már el is tűntek a láthatárról. Amikor visszafordult a férfi felé, hogy megköszönje a segítséget, már az sem volt sehol. Este, lefekvés után, és most, ébredéskor is csak arra tudott gondolni, hogy ki lehetett az a férfi, hogy került oda, és hová tűnt?

Nagy nehezen kikecmergett az ágyból. Sajnos, ma újra be kell menni az iskolába, és valószínűleg találkozni fog a két nagyfiúval. Mihez kezdjek, törte a fejét, mialatt kíváncszorgott a fürdőszobába, hogy úgy tegyen, mintha mosakodna.

– Ezt most komolyan kérdezted? – szólalt meg egy hang.

– Hát persze, hogy komolyan! – méltatlankodott, majd zavartan elhallgatott. Jobbra-balra tekintgetett, de hiába, senkit sem látott.

– Ki van itt? – kérdezte gyanakvón, de választ nem kapott.

– Á, biztos már megint a kis pondró szemtelenkedik velem – jutott eszébe az öccse. – Most aztán ellátom a baját!

Lábujjhegyen, csöndben az ajtóhoz osont, majd hirtelen mozdulattal felrántotta, és kiugrott az előszobába. Nem volt ott senki. Értetlenül rázta meg a fejét, majd visszaballagott a mosdóhoz. Egy pillanatra átfutott rajta valami ijedségféle. Gyorsan belenézett a falon függő ovális tükörbe. Elégedetten elvigyorodott, hiszen egy *tök jó fej* srácot látott onnan visszanézni. Nincs itt semmi gáz, nyugtatta meg magát. Két mutatóujját a vízsugár alatt benedvesítve végigsimította mindkét szemhéját, majd tíz ujjával beletúrt sűrű hajába, és ezzel a nehéz művelettel be is fejezte a reggeli készülést. A fogkefe és a szappan, mint általában, most is szárazon maradt.

A konyhába lépve szinte azonnal behatoltak orrába a szalonnás rántotta csodás illatfelhői. Korgó gyomorral ült az asztalhoz, ahol a többiek már jóízűen lakmároztak. Anyja, ölében a kis Virággal felállt, hogy tálalja a reggelit. Peti szájában összefutott a nyál, alig várta, hogy hozzáláthasson az evéshez.

– Történt valami említésre méltó az iskolában? – kérdezte apja, aki tegnap sokáig dolgozott, és Peti már aludt, amikor hazaérkezett.

Egykedvű nemiellel felelt. Dávid olyan arcot vágott, mint aki tudja az igazat. Kék szeme pajkosan csillogott, és somolygott a nem létező bajusza alatt, miközben a kenyérét majszolta.

Peti mérgesen rákiáltott: – Mit vigyorogsz, te kis majom?

Öccse szája sírásra görbült.

Apa komolyan nézett nagyfia szemébe.

– Ha valami bánt, beszéljük meg, de a haragodat ne a kisebbben töltsd ki! Tudod jól, hogy nálunk ez nem szokás.

Peti elszégyellte magát. Bocsánatot mormogva felpattant az asztaltól és evés nélkül elrohant.

Anyja szomorúan nézett utána.

– Nem értem, mi történt vele? Mostanában úgy megváltozott.

– Ugyan, kamaszodik, ennyi az egész, hisz tizenegy éves! Türelmesnek kell lennünk vele – nyugtatta Apa.

– Szeretném visszakapni az én jó, szófogadó, okos fiamat – sóhajtott Anya.

– Visszakapod! Kivárjuk – nevetett Apa, és átölelte Anyát az ölében csimaspaszkodó, vidáman kacarászó Virággal együtt.

Dávid könnyfátyolos szemében is megjelent a mosoly, és mintha misem történt volna, jó étvággal folytatta tovább a reggelijét.

*

Peti rosszkedvűen poroszkált az iskola felé. Morcosan, lehajtott fejjel, a járdára szegezett tekintettel rugdosta az elé kerülő kavicsokat. Miért kell ennek a kis hülyének mindent elrontani, dühöngött magában. Folyton felidegesít azzal az okoskodó nézésével! Azt hiszi, mindent tud! Most miatta maradtam éhen, és zsebpénzt sem kaptam! Gondolatban már a bosszút kezdte tervezni, amikor hirtelen eszébe jutott, hogy aznap matekból dolgozatot írnak, és nem készült. Mit tegyek most, siránkozott magában. Már látta szomorú sorsát, amint a tanár beírja az egyest az ellenőrzőjébe.

– Bárcsak megszathnám valahogy! – sóhajtott fel.

– Akkor most beszéljessünk, vagy ne? – szólalt meg a hang, amit már otthon is hallott.

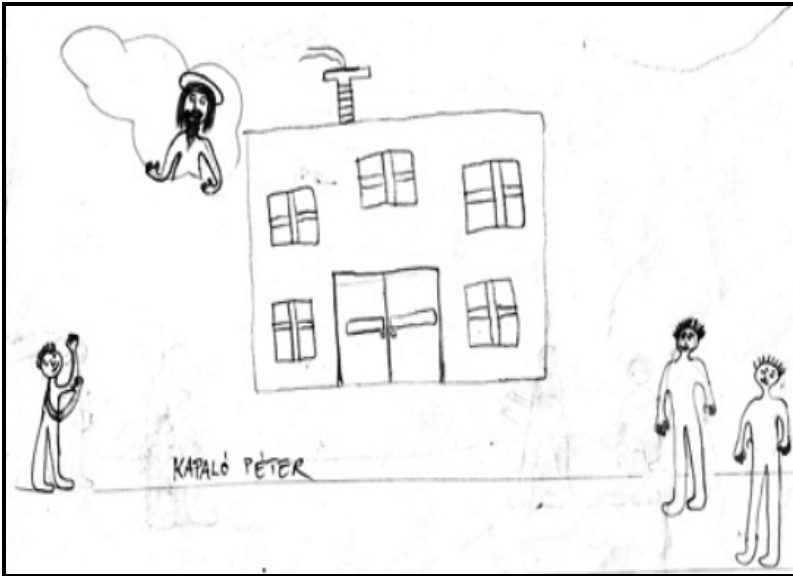
Ijedten nézett szét, de senkit nem látott. Biztos megint képzelődöm, forgatta körbe a fejét idegesen. Ez a sok stressz már úgy látszik, az agyamra megy.

– Nem képzelődsz, barátocskám – hallotta újra a hangot.

– De hát ki vagy te? – suttogta szája elé tett kézzel, mert nem akarta, hogy a járókelők azt higgyék, magában beszél.

– Entis vagyok, Nymen bolygó királya, és a világegyetem ura.
Abban a pillanatban a fiú meglátta az utca végén a tegnapi két nyolcadikost.

– Jaj, nekem! Segítsen valaki! – kiáltott fel rémülten.

(Kapaló Péter 4.o.)

– Itt vagyok – szólt a hang.
– De hát, ki vagy te, és hol vagy? – kérdezte Peti kétségbeesetten.
– Én vagyok itt, Entis.
– De miért nem látlak?
– Mert nekem nincs látható formám, nincsen olyan testem, mint neked.
– De hiszen ilyen ember nem létezik – nyögte ijedten a fiú.
– Nem is vagyok ember.
– Láthatatlan élőlények sem léteznek.
– Valóban? Akkor most kivel beszélgetsz?

– Én nem tudom. Valaki biztos szórakozik velem – nézett szét újra gyanakodva. – A láthatatlan lényekben csak a buta emberek hisznek.

– A buták?

– Szent ég! Nem akarom elhinni, hogy a levegővel beszélek! Teljesen megőrültem.

– Hiszen te kértél segítséget – mondta a hang.

– Igen, de azt csak úgy mondtam, szokásból. Az emberek szoktak ilyeneket mondani, de nem azért, mert tényleg hisznek benne, hogy valaki válaszol!

– Legyen, ahogy akarod. Többé ne beszéljünk.

Petiben feltámadt a kalandvágy.

– Jaj, nem úgy gondoltam! Szeretném, ha beszélgetnél velem!

– Akkor jó! Beszélgessünk!

– Hogy szólíthatlak?

– Egyszerűen csak hívj Uramnak!

– Nem túlzás ez egy kicsit? Miért lennél te az én Uram?

– Azért, mert én az egész világ ura vagyok, az embereké is.

– Jó, nem bánom, legyen, ahogy akarod, Uram – egyezett bele Peti. Akkor vette észre, hogy a két nagyfiú már ott is áll előtte.

– Nézd csak! Magában beszél – vihogott az egyik, és megcibálta a fülét.

Petinek nemcsak a szóban forgó testrésze, hanem egész arca belepirosodott a fájdalomba.

– Persze, hiszen hiányzik egy kereke! – kiáltotta a másik fiú, és megcsavarta a karját.

– Uram, most segíts! – jajdult fel Peti.

– Ez teljesen meghibbant – gúnyolódtak, és már éppen nekiláttak volna egy módszeres verésnek, amikor észrevették, hogy feléjük tart a matektanár. Azonnal elengedték, és gyors lépetekkel eliramodtak az iskola felé. Petit úgy elborította a félelem és a fájdalom, hogy észre sem vette megmentőjét, aki addigra már oda is ért. Gábor bácsi kopaszodó kerek fejével, és sokdioptriás szemüvegével éppen úgy nézett ki, mint Mézga Géza a rajzfilmből.

– Jó reggelt! – köszönt a még mindig bambán bámuló fiúra, és magában azon tanakodott, hogy megvakult, vagy sóbálvánnyá változott.

Amikor Peti végre magához tért, és kitörő örömmel, széles mosollyal köszönt vissza, a tanár igen csak meglepődött.

– Nocsak, milyen jó kedved van ma reggel! Nem szoktál nekem mostanában így örülni. Ezek szerint felkészültél a dolgozatíráásra? Remélem, mert nem ártana javítani, különben komoly bajban leszel!

A fiú arcáról máris lehervadt a mosoly.

– Bocsánat, tanár úr, nekem most sietnem kell – mondta, és rohanni kezdett az iskola felé.

Most Gábor bácsin volt a sor, hogy átvegye a sóbálvány szerepét.

– Nahát, milyen furcsán viselkedik ez a gyerek! – álmélkodott. – És még mindig nem értem, miért jöttem ma erre? Miért a hosszabbik utat választottam? Talán a szép idő miatt? Valószínűleg ezt sosem fogom megtudni – mondta, majd megrázta a fejét, és továbbment.

2

Hálisten, épségben megúsztam a találkozást, gondolt Peti megkönnyebbülten a két fiúra, amikor már az iskola kapujában járt. Bárcsak így megúsznám a dolgozatot is. Beszaladt a WC előterébe, ahol szerencséjére nem volt senki, sőt a fülkék is szabadok voltak. Gyorsan bezárkózott az egyikbe, táskáját a földre dobta, és leült a WC lehajtott fedelére.

– Uram! Itt vagy? – kérdezte halkán.

– Semmi válasz.

– Uram – mondta kicsit hangosabban, de válasz most sem érkezett.

– Uram! Beszélni szeretnék veled!

– Semmi.

– Nem is értem, miért álltam veled szóba? Még hogy Te segítesz! Ha Gábor bácsi nem jön, már rég végem van! – kiáltotta dühösen.

Hirtelen kacagás töltötte be az egész helyiséget. Több szájból visszhangoztak előző szavai nagy hahotázás kíséretében:

– Uram! Uram! Itt vagy? Hol vagy, Uram? Ha-ha-ha-ha!

Ki sem mert kimenni a WC fülkéből, annyira szégyellte magát. Egészen csengetésig nevettek, csúfolták. A csengő hangjára azonban mindenki elszelelt, így végre egyedül maradt.

Miután teljesen csend lett, előmerészkedett, és az osztályteremhez osont. Az ajtó előtt nagy levegőt vett, és megpróbált észrevétlenül belopakodni a terembe, ahol Gábor bácsi már éppen osztotta a dolgozathoz való lapokat. Amikor félénken, óvakodva megjelent az ajtóban, az addig síri csendben ülő gyerekekből kitört a kacagás. Ugy érezte, leég az arcáról a bőr. A tanár megfordult, hogy lássa a vigasság okát. Peti megpróbált tudomást sem venni a röhögő osztályról. Leszegett fejjel, lángvörös arccal, sem jobbra, sem balra nem nézve igyekezett az asztalához. Így aztán éppen Gábor bácsi mellkasának ütközött, mire még magasabbra hágtott a jókedv.

A tanár összehúzott szemöldökkel nézett végig a gyerekeken. Petihez fordulva halkan csak annyit szólt: – Ül a helyedre, és készülj!

Hirtelen néma csönd lett. Peti lábujjhegyen ment a székéhez, hogy semmi zajt ne okozzon. Szíve a torkában dobogott, de olyan hangosan, hogy attól félt, mindenki hallja. És még csak reggel van, gondolta keserűen, mialatt táskájából előszedte a tolltartóját. Amint megkapta a tesztlapot, rémülten meredt rá, mert olyan volt számára, mintha kínaiul írták volna. Semmit sem értett az egészből. Lázasan gondolkodott, mit tegyen. Puskát nem készített, a szomszédja túl messze volt ahhoz, hogy legalább lesni tudott volna egy kicsit. Egy életem, egy halálom, gondolta, majd lehajtott fejjel, kezével arcát eltakarva elsuttogta.

– Uram!

Semmi válasz.

– Uram!

Még mindig semmi, ezért kicsit hangosabban megismételte:

– Uram!

A gyerekek már kezdtek odafigyelni a susogására. Válasz még mindig semmi. Akkor még hangosabban, kétségbeesetten mondta:

– Uram, válaszolj!

Az osztályon halk nevetés futott végig. A tanár odament hozzá és kérdőre vonta.

- Miért zavarod a többieket a munkában?
- Én nem... – védekezett Peti.
- Hallottam, hogy beszélsz a társadhoz. Nem készültél? – Gábor bácsi hangja keményen csengett.
- Én nem beszéltem senkihez, és nem akartam zavarni senkit – próbált magyarázkodni.
- Nem értelek, fiam! Időben megérkeztél az iskolába, mégis elkéstél az óráról, pedig jól tudtad, hogy dolgozatot írunk! Most a saját fülemmel hallom, hogy beszélsz, te pedig letagadod, és a szemembe hazudsz! Menj ki a folyosóra, de előtte hozd ide az ellenőrződet, beírom az egyest! Máskor készülj fel az órára!
- Peti teljesen összetört. Odavitte a tanári asztalhoz, és letette az ellenőrző könyvét.
- Most kimehetsz – mondta Gábor bácsi, ő pedig társai sajnálkozása közepette kikullogott a teremből.
- A folyosó végén lévő ablakhoz ment, ahonnan beláthatta az iskola udvarát, és a környező utcát is. Kikönyökölve bámulta a játszótéren gondtalanul hintázó, homokozó kicsiket. Milyen jó dolguk van, állapította meg irigykedve. Nekik legalább nem kell iskolába járni. Milyen jó lenne, ha én is még csak négyéves lennék, mint Dávid! Arcát két kezébe temetve sírni kezdett. Rettentően sajnálta magát. Végigkutatta az összes zsebet zsebkendő után, míg végre talált egy használtat, amivel elmázolhatta a szájába folydogáló sós könnypatakocskákat.
- Mi a baj? – szólalt meg a hang.
- Még hogy mi a baj? És ezt pont te kérded? – szipogta mérgesen.
- Miattad csináltam magamból bolondot mindenki előtt. Magamban beszéltem, és most azt hiszik, hogy megbuggyantam, hogy nincs ki mind a négy kerekem!
- Engem okolsz a kudarcaidért? – kérdezte a hang.
- Ki mást okolhatnék? Nem te erőszakoskodtál, hogy beszélgesünk? És amikor kértelek, néma maradtál! Hát kit hibáztassak, ha nem téged, amiért hülyének néz mindenki? Egyáltalán ki a fene vagy te?

– Már mondtam, ki vagyok. Segíteni akarok rajtad, de te nem hagyod. Én azt mondtam, beszéljessünk, te mindig csak kívánságokat közölsz. Azt persze észre sem vetted, hányszor megmentettelek!

– Hmm.

– Nem tudod, miről beszélek, ugye? A nagyfiúk kötekedéséről tegnap és ma reggel! Emlékszel már?

– Én csak azt tudom, hogy nevetségessé váltam miattad! Ráadásul még egyest is kaptam! Hogy magyarázom ezt meg otthon? Bárcsak sose szólítottál volna meg – csuklott el a fiú hangja, és újra kibugygyantak könnyei.

– Sajnálom, hogy így gondolod. Azt hittem, örülsz a segítségnek. Ugye, az eszedbe sem jutott, hogy tanulni kellett volna? A saját felelőtlenségédért legkönnyebb másokat okolni.

– Bizonyítsd be, hogy valóban láthatatlanul létezel!

– Ismerem a nevedet, tudom ki vagy – felelt a hang.

– Ez nem elég! Valaki biztos megmondta neked, hogy hívnak!

– A múltkor mintha édesapád pénztárcájában láttam volna a kezdet.

– Hallgass! – nézett szét ijedten a fiú. – Honnan tudsz erről?

– Én mindent tudok. Nos, ez elég bizonyíték?

– Nem! Kifecseghettem álmomban, te meg biztosan hallgatóztál.

– Akkor hogyan bizonyítsam be?

– Teljesítsd minden kívánságomat!

– Azt hiszed, én vagyok a mesebeli aranyhal? Nekem nem ez a dolgom!

– Akkor ne is beszéljünk többet az egészről! Vagy teljesíted a kéréseimet, vagy nem hiszek neked!

– Biztosan ezt akarod? Jól gondold meg! Nem biztos, hogy örömd lesz benne – figyelmeztette a hang komolyan.

– Igen, igen! Csakis ezt akarom! Ha megteszed, hinni fogok benned – csillant fel a fiú szeme.

– Ó, milyen sokan mondták már ezt nekem!

– És mi történt? – kérdezte a fiú.

– Semmi különös. Akik így gondolkodnak, nem hisznek bennem, hiába teszek meg értük mindent. Azt mondják, hogy ők saját erejük-ből értek el mindent, meg hogy szerencsájuk volt. Persze, amikor baj történik, azért mindig engem hibáztatnak. Semmi sem jó nekik!

– Velem másképp lesz, meglátod! Ha teljesíted a kéréseimet, én tutira hinni fogok benned!

– Tulajdonképpen nem szoktam ilyet tenni, de nem bánom, legyen! Csak te meg ne bánd! Küldök valakit, aki mindig melletted lesz, és teljesíti minden kívánságodat három napon át. Egyetlen esetben tagadhatja meg a kérésedet.

– Mi az az eset?

– Akkor nem teljesül a kérésed, ha visszavonhatatlanul rosszat tenne neked vagy másoknak. Tehát használd ki okosan és jól a lehetőséget!

– És kit küldesz? – kérdezte Peti, de választ nem kapott.

*

Nagy nehezen eltelt a nap, és izgatott várakozással indult hazafelé. Igaz, félt egy kicsit a nagy fiúkkal való találkozástól, de nagyon remélte, hogy a „hang” betartja szavát. Eszében sem volt már a reggeli kirohanása, és arról sem volt fogalma, hogy szüleinek milyen fejtörést okoz mostanában a viselkedése. Most csak a kívánságok kitalálása foglalkoztatta. Mit kérjen először? Feltéve persze, ha a hang megtartja, amit ígért. Remény és kétségek közt bandukolt az úton, lehajtott fejjel. Hirtelen megcsillant valami a járda mellett a fűben. Odaszaladt, hogy megnézzze, mi az. Egy ezüstszerű kis mobiltelefon hevert a földön. Izgatottan emelte fel. Nagyon modern volt és egészen újnak látszott. Ó, milyen régóta vágyott már egy ilyenre! Persze a szülei szerint semmi szüksége rá. Meg hát, amúgy sincs pénzük ilyen fölösleges dolgokra. Ki hagyhatta el ezt a jó kis készüléket? Ugyan honnan is tudhatná, kié volt? Talán megtarthatná. De mit szólna Apa és Anya?

Így töprengett, kezében forgatva a mobilt, amikor szinte a semmiből megint előtte termett a két nyolcadikos.

– Na nézd csak, miből lesz a cserebogár! – kiáltott fel az egyik. – Kié ez a telefon?

– Az enyém – mondta bátortalanul.

(Tari Ádám 4.o.)

- Na ne dumálj itt nekünk, úgysem tudsz átverni! Honnan loptad?
- Én ... én nem loptam, hanem éppen most találtam.
- Nem valami meggyőző az alakításod! Ki hiszi ezt el neked? Na ide vele, vagy ütök! – tartotta oda kezét a nagyfiú.
- Hirtelen megcsörrent a telefon. Peti gyorsan a füléhez emelte.
- Tessék! – szólt bele remegő hangon.
- Mit kívánsz? – kérdezte egy hang.
- Ki, ... én? – kérdezett vissza.
- Nekem a te kéréseidet kell teljesítenem. Csak bele kell szólnod a telefonba! Tehát mit kívánsz?
- Hááát ööööö...
- Nézd már, hogy hápog! Dobjuk a kacsásztatóba, aztán vegyük el a telefont! – rikkantotta az egyik támadó.
- Peti gyorsan nagy levegőt vett, majd belekiabált a készülékbe.
- Fürödjének meg ők a kacsásztatóban!

A két fiúnak megszólalni sem volt ideje. Hirtelen nagy szél kerekedett, és hátulról jól meglódította őket, azok pedig nem tudtak ellenállni, hanem hatalmas léptekkel, kitárt karokkal megindultak előre. A szél meg vitte, taszigálta őket, úgy néztek ki, mint valami kitárt szárnyú, nagy madarak. Végül egy jókora végső lökésre mindketten hason landoltak a kacsausztatónak nevezett kis tavacska sekély, parti vizében. Peti csak állt és bámult. *Azannya*, ez király, csettintett boldogan, hiszen már lelki szemei előtt ott lebegett összes ellenségének csúf végzete. Na, indulás hazafelé, nógatta magát, de előbb még ki akarta élvezni a két megsemmisült fiú látványát. Nem is rossz, vigyorodott el, amikor azok ketten sártól csöpögő arccal és ruhával, elkeseredett ábrázattal előkecmeregtek a tóból. Látszott, hogy még nem tértek magukhoz az ámulatból, és fogalmuk sem volt, mi történt velük.

Peti a diadal érzésével, vidáman füttyörészve indult hazafelé. Örömmel nézegette a kis mobilt. Már a kapu előtt állt, amikor eszébe jutott a matek dolgozat, és az egyes. Ijedtsége azonban amilyen gyorsan jött, úgy el is múlt.

– Úgyis az történik, amit én akarok – mosolygott elégedetten és füléhez emelte a telefont.

– Mit kívánsz? – szólt a hang.

– Tűnjön el az ellenőrzőmből az egyes – suttogetta, miközben már az ajtót nyitotta.

A lakásba érve gyorsan odaköszönt Anyának, aki éppen az ebédet főzte, majd a szobájába rohant, s táskájából előtúrva az ellenőrzőjét, türelmetlenül nyitotta szét. Azt hitte, rosszul lát, de nem, valóban nem volt ott az egyes! Mintha soha nem is lett volna. Örömmámorban úszott. Levetette magát az ágyra, és karjait feje alá téve, behunyt szemmel ábrándozni kezdett. Mennyi fantasztikus dolog vár még rá ennek a kis mobilnak a segítségével! Mindent megszerezhet, amit csak akar. Nem kell többé félnie senkitől, nem lesznek rossz jegyek az ellenőrzőjében, és nem kell elviselnie öccse háborgatásait. Mindig csak azt fogja tenni, amihez kedve van! Tervezés közben szép lassan elnyomta a könnyű álmot.

A tiszta, azúrkék égbolton csak néhány bodros, vattacukorszerű, hófehér báránypelhőcske úszkált. Néha meg-meglódultak a játékos szellő gyöngéd taszításától. A távolból halk, majd egyre erősödő surrogás hallatszott. Nemsokára feltűnt három légiesen könnyű, fehér alak. Lebegve közeledtek, miközben élénk beszélgetést folytattak.

– Üljünk le ide kicsit – javasolta egyikük, majd lehuppant az egyik felhőre.

– Nem bánom – nevetett a másik, jólesően végignyújtózva a habos kis alkalmatosságon.

Rövid ideig csöndben nézelődtek.

– Gyönyörű ez a világ! Nézzétek az égbolton ragyogó napot, a felhőket! – szakította meg egyikük a csendet.

– És a föld? A hegyek, a tengerek és folyók, a zöld erdők és mezők! Nem csodaszép? – rajongott a másik.

– Már nem sokáig lesz ilyen szép! Az emberek mindent elrontanak, tönkretesznek – mondta indulatosan a harmadik.

– Jaj, Elidán! – kiáltott fel az első. – Én bízom az emberekben! Te miért vagy ilyen borúlátó?

– Miért, miért? – dohogott Elidán. – Azért, mert sok mindent láttam már életem során! És te, Girabel, miért gondolod, hogy megbízhatsz bennük?

– Tényleg, miért is? – kérdezett közbe Jaraza.

Girabel gondolatai időben és térben messze elkalandoztak.

– Tudjátok jól, hogy mióta az emberek megjelentek az univerzumban, sokat járok közéjük, mert Entis ezt a feladatot adta nekem. A küldetésem során sok jó emberrel találkoztam, és persze olyanokkal is, akik eleinte egyáltalán nem voltak jók, de később megváltoztak. Az emberek tudnak változni, nem úgy, mint mi. Arról nem tehetnek, hogy sok mindent nem képesek meglátni, és sajnos gyakran azt sem veszik észre, ami nyilvánvaló. Nincs rá képességük. Entis segítségére szorúlnak, és mi is ezért segítünk nekik!

– Nos, majd meglátjuk, van-e értelme! – zárta le a témát Elidán. – Egyébként hogy alakul az új megbízatásod? – fordult Jaraza felé.

– Még nagyon az elején tartok, nem tudom mi lesz belőle – felelte elgondolkodva.

– Miről van szó egyáltalán? – érdeklődött Girabel.

– Tudod, hogy az emberek általában nem hallják, nem látják a világukon kívül élőket. Nem hiszik, hogy létezik olyan élet, amit nem látnak. Egy gyerek azonban valahogy meghallotta Entis hangját. Ennek a tizenegy éves fiúnak a szolgálatára kell állnom három napon keresztül.

– És milyen? – kíváncsiskodott Girabel.

– Nem lesz könnyű, hisz tudod, milyenek az emberek ivadékai. Tudnak különbséget tenni jó és rossz között, mégis, többnyire a rosszat teszik.

– Nem irigyellek, barátom! – kiáltott fel Elidán. – Az ilyennek nem a kívánságait kellene teljesíteni, hanem észre téríteni, jól megbüntetni!

– És hogy fogadja a szolgálataidat? – kérdezte Girabel, meg sem hallva Elidán dörgedelmeit.

– Kemény dió – sóhajtott Jaraza. – Ígéretet kapott, hogy minden kérését teljesítem, most aztán megcsapta a hatalom szele! Egyelőre úgy látom, hogy csupán bosszúra és a saját szórakoztatására használja a lehetőségeket. Bárcsak olyan bizakodó lehetnék, mint te, Girabel!

– Van még időd – vigasztalta Girabel. – Ha ügyes vagy, sikerrel jársz, és szerzel Entisnek egy újabb barátot.

– Bizony, és ha kell, segítünk is! Ha másképp nem megy, rendre tanítjuk – ígérte Elidán.

– Köszönöm – mondta Jaraza. – Tudtam, hogy számíthatok rátok.

– Most már induljunk, mert Entis vár ránk! – libbent fel Girabel a felhőről, és késlekedés nélkül neki is lódult a kék égen futó láthatatlan ösvénynek.

Társai ide-oda cikázva követték. Útközben újra és újra megcsodáltak valamit a világból, így aztán hamar eltelt az idő, s arra ocsúdtak fel, hogy máris ott tündöklük előttük útjuk végső célja: Nymen bolygó.

Alighogy megérkeztek, máris jöttek eléjük társaik.

– Gyertek, siessetek, mert a Király látni akar benneteket!

*

– Peti! Gyere ebédelni! Peti! Nem hallod?

Csak lassan fogta fel, hogy nem álmodik. Nagy nehezen felült az ágyon, és kidörzsölte az álmot szeméből.

– Azonnal megyek – válaszolt, és tényleg sietett volna, hisz nagyon éhes volt már, de előbb el akarta rejteni a telefont.

Éppen egy jó helyet keresett, amikor Dávid robbant be a szobájába. Petinek ekkora szemtelenség láttán elakadt a hangja. Kezét a háta mögé dugta a benne lévő telefontal együtt, majd hirtelen viszatért hangjával hatalmasat ordított.

– Szívódj fel! Ki engedte meg, hogy betedd a szobámba a piszkos patáidat?

A kisfiú az ijedtségtől szoborrá merevedett.

– Én csak azt akartam mondani... – kezdte szepegve, de Peti közbekiáltott.

– Te ne mondj semmit! – Hirtelen ötlettel felemelte a telefont, és így szólt: – Változzon az öcsém egérré!

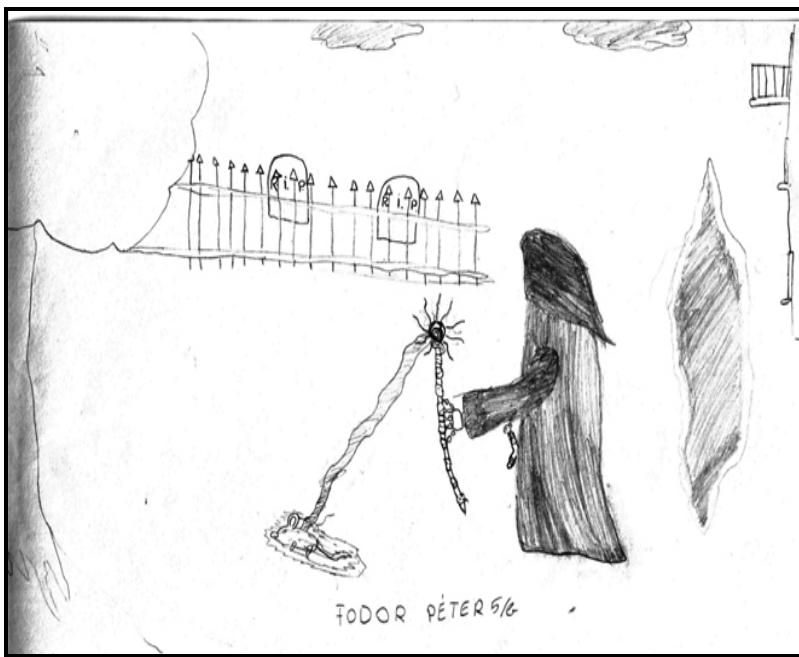
Nem jött válasz.

– Azt akarom, hogy Dávidból egér legyen! – kiáltotta.

Nem válaszolt senki.

– Mi az? Hol vagy? Nem erről volt szó! – kiabálta, és dühében az ágyra dobta a telefont, majd öccséhez fordult, hogy kizavarja a szobából.

Leesett az álla, amikor látta, hogy Dávid eltűnik, s a helyén egy pici fehér egér cincog rémülten a zöld padlószőnyegen. Mintha a távolban valaki reszelős hangon nevetett volna. Egy pillanatra rossz érzés kerítette hatalmába, de gyorsan elhessegette magától.

(Fodor Péter 5.o.)

– Na azért! Legalább ezután csend lesz a lakásban – nyugtatta meg lelkiismeretét. Fölemelte a megszeppent kis egeret, és a hőr-csögök régóta üresen álló akváriumába helyezte. – Nem panaszkodatsz, most már mindig velem leszel, és többé nem kell az ajtómat csapkodnod – mondta gúnyosan.

Az egérke riadtan bújt meg az üvegláda egyik sarkában a faforgácsok között.

Peti a telefont egyelőre a párnája alá rejtette, amíg nem talál egy igazi jó kis dugihelyet. Ha a szülei megtalálnák, véget érne a jó világ. Ezután, mint aki jól végezte dolgát, kiment a konyhába. Anyja a mosogatónál ügyködött, az asztal szépen megterítve, finom illatok szálltak a levegőben.

– Szervusz kisfiam – nyomott egy pusztit a feje búbjára – Már olyan régóta hívogatlak az ebédhez. Mit csináltál?

– Kicsit elnyomott az álom.

- Mi volt az iskolában?
- Semmi különös – felelte színtelen hangon, de közben a torka kissé összeszorult, amint leült az asztalhoz.
- Nem láttad valahol az öcsédet? – kérdezte anyja a tűzhelyhez menet, hogy előkészítse az ebédet.
- Nem! Miért engem kérdezel? Nem vagyok a szárazdajkája!
- Anyja szomorúan csóválta a fejét. Nem értette, mi történik a fiával az utóbbi időben. Egyre kiszámíthatatlanabb és durvább lett a viselkedése.
- Miért vagy dühös? Én csak megkérdeztem, hogy láttad-e Dávidot, mert a szobájában nincs. Egyébként kicsit halkabb is lehetnél. Virág alszik, nem szeretném, ha felébredne!
- Jól van már! Nem láttam és kész! Biztos elbújt valahol, és azt várja, hogy megkeressük – dohogott tovább a fiú, majd megkérdezte: – Mi az ebéd?
- Bableves, palacsinta – válaszolt Anya, és már tette is elé az asztalra a finom, gőzölgő levest.
- Peti farkaséhes volt, és már ugrott is az ételnek. Pillanatok alatt elpusztított mindent, ami csak elé került. Olyan jól esett, hogy még a palacsintából kicsorduló lekvárt is lenyalta a tányérról. Na, gondolta elégedetten, ezt már mosogatni sem kell! Felállt az asztaltól, a hűtőszekrényben lévő sajtból letört egy darabkát, és a tenyerébe rejtette.
- Anyja közben végigjárta a lakást, és egyre növekvő aggodalommal állapította meg, hogy Dávid nincs sehol.
- Istenem, hol lehet? – sóhajtott fel, amint visszatért a konyhába.
- Kérdezd csak, hátha megmondja – somolygott magában Peti, és elindult a szobája felé. – Köszönöm az ebédet, nagyon finom volt.
- Egészségedre, kisfiam – mondta Anya. – Én most kimegyek, körülnézek az utcánkban és a játszótéren, hátha kiszökött a kis gézengúz! Te maradj itthon és vigyázz a húgodra! Egyébként sem árt, ha van itthon valaki, hátha közben Dávid visszajön.
- Anyja levetette a kötényt, és már indult is kifelé.
- Micsoda nagy húhó egy kisegér miatt – kuncogott Peti, majd a szobájába ment, és bedobta a sajtot az akváriumba.

– Sajnos neked a bablevesről és a palacsintáról most le kell mondanod – sajnálkozott színpadiasan. – De látod, milyen jó vagyok hozzád? Nem hagylak éhezni.

Ezzel el is feledkezett öccséről, kivette a párna alól a mobilt, leült az íróasztalához, és beleszólt.

– Halló!

– Itt vagyok – hangzott a válasz.

– Jó, hogy mégiscsak megtetted, amit kértem! De miért nem válaszoltál?

– Ne hidd, hogy én voltam. Én ilyen kívánságot nem teljesítenék.

– Ne szórakozzál már velem! Egyébként ki vagy te? – kérdezte a fiú, elengedve a füle mellett az ismeretlen válaszát.

– Geloszan vagyok.

– Micsoda? – ráncolta össze szemöldökét.

– Geloszan vagyok, jól értetted.

– Mondd, te hülyülsz velem? – fortyant fel Peti.

– Nem értem, mit mondasz – felelte a hang a mobilból. – Beszélj értelmesen!

– Én értelmesen beszélek, csak te nem érted. Mi a csuda az a geloszan?

– Te nem tudod, kik a geloszanok?

– Hát, hallottam már valamit róluk. Olyan kitalált, furcsa szellemfélék, akik csak a mesékben léteznek, láthatatlanok, meg repülnek, meg egyéb marhaságok.

– Ezek féligazságok. Az emberek szeretik az ilyesmit.

– Akkor milyenek vagytok valójában?

– Láthatatlanok vagyunk, mert nem rendelkezünk anyagi testtel, mint ti, emberek.

– Akkor hogy közlekedtek, hisz lábatok sincs, ugye? – kérdezte a fiú ravaszul.

– Nincs szükségünk lábakra, ahhoz, hogy ott legyünk, ahol akarunk.

– Szóval nektek agyatok sincs? – próbálkozott Peti tovább.

– Nincs. A szellem a fontos, az értelem! Csak ez embernek van szüksége testre, ami az értelmét hordozni tudja. A mi egész lényünk tiszta szellem, vagyis értelem.

– Szóval azt hiszed magadról, okosabb vagy, mint mi, emberek?

– Igen, az értelmem nagyobb és tisztább, mint az emberé –felelte türelmesen a hang.

– Peti teljesen összezavarodott. Hogy lehetséges az, hogy ő olyan valakivel beszél, aki nincs is? Eddig mindenkitől azt hallotta, hogy a Földön kívül nincs élet sehol a világmindenségben. Vajon honnan jöhetett ide ez a geloszan, vagy micsoda? Rögtön meg is kérdezte tőle: – Mondd, hol laktok ti tulajdonképpen?

– Mi egy olyan világban élünk, ahová emberek csak nagyon ritkán jutnak el.

– Mégis, merre van? Túl a naprendszerünkön?

– Igen – felelte a geloszan. – Sokkal messzebb, mint gondolnád. Fényévekben nem mérhető a távolság.

Peti lázasan törte a fejét. Hol lehet ez a titokzatos hely? Hogy lehet az, hogy valakinek nincsen teste? Hogyan lát, hogyan beszél, hogyan eszik? Sok-sok kérdés kavargott az agyában, amire szeretett volna választ kapni.

A geloszan, mintha csak tudta volna, mi jár a fiú eszében, megszólalt: – Nyomen bolygó különleges hely. Nem láthatja akárki.

– Az előbb mintha azt mondtad volna, emberek is eljutottak már a bolygókra.

– Igen, de ez nem olyan egyszerű. Most nem beszélhetek erről.

– Miért? Talán titok? Vagy attól féltek, hogy az emberek elfoglalják Nyment?

– Nem, nem félünk ilyesmitől – mondta a geloszan. – Ahogy már mondtam neked, nem egyszerű a mi világunkba eljutni az embereknek, pedig mi nagyon örülünk mindenkinek, aki hozzánk jön.

Peti sértődötten kérdezte: – Miért, olyan elmaradottnak nézünk ki, akik nem képesek eljutni egy távoli bolygóra?

– Távol álljon tőlem, hogy ilyet gondoljak. Fogadd el, hogy nem beszélhetek erről veled.

A fiúnak nem volt inyére ez a titkolózás, és még jobban felébredt a kíváncsisága.

- Mondd, te geloszan, van neked neved is?
- Természetesen. Jarazának hívnak.
- Peti felkiáltott a meglepetéstől.
- Nahát! Ez meg milyen név? Még sosem hallottam ilyet!
- Ez egy geloszan név.
- És Entis? Ő is egy geloszan?
- A geloszan rövid csend után válaszolt.
- Ő más. Ő az univerzum Ura.
- De hogy néz ki? Olyan, mint a geloszanok? Vagy inkább emberre hasonlít? – erősködött Peti.
- Ő is láthatatlan a te szemednek. Entis hatalmas Úr. Legyen elég most ennyi! Van más kérdésed is?
- Száz kérdésem is lenne még! – kiáltotta a fiú izgatottan. – Mondd, miért segítesz nekem?
- Mert én Entis szolgálatában állok, az ő parancsait teljesítem. Eddig is melletted voltam, csak nem beszélhettem veled. Entis minden ember mellé rendelt védelmül egy geloszant az oszongok ellen, de nekem most különleges küldetésem van. Beszélhetek is veled.
- Petinek még a szája is tátva maradt a csodálkozástól.
- Csak nem azt akarod mondani, hogy az oszongokról szóló mese igaz? Hogy ők is léteznek?
- Bizony léteznek! Nem akarlak megijeszteni, de jobb, ha tudod, hogy nem szeretik az embereket.
- Ne is haragudj, de ez már akkora marhaság, hogy tényleg nem hiszem el!
- Azt hiszel, amit akarsz – mondta csöndesen a geloszan.
- Peti úgy érezte, jobb, ha kicsit kiszellőzteti a fejét. Ennyi hihetetlen dolgot még sosem hallott egyszerre. Felugrott az ágyáról, és máris szobája ajtaja előtt állt.
- Akkor most megyek lógni a játszótérre, és te is velem jössz! – szólt a telefonba.
- Várj csak, te fiú! – szólalt meg a geloszan. – Nem szabadna ezt tenned!

– Ha jól tudom, nem azzal bízott meg Entis, hogy beleszólj az életembe – csattant fel Peti. – Neked az a feladatod, hogy mellettem légy, és minden kívánságom teljesítsd!

A geloszan hangja furcsán csengett.

– Miért csak olyasmit tudsz kívánni, ami másoknak rossz?

– Ugyan már, senkinek sem ártok vele, ha kicsit csellengek odakint! – válaszolt Peti flegmán.

– Édesanyád nem arra kért, hogy maradj itthon? – emlékeztette finoman Jaraza.

– Mit szölsz bele, nem a te dolgod! Dávid úgysem jön haza, hiszen már itthon van, az akváriumban! – nevette el magát, és a zsebre vágott mobiltelefonnal kilépett az utcára.

4

A késő tavaszi nap még délután is kellemes meleget árasztott, és aranyos fénnel vonta be a környéket. Sokan sétáltak az utcán, vagy beszélgettek a padokon ülve az egyre szebben zöldülő parkban. A játszótér nyüzsgött a gyermekhadtól, s őket csak a madarak csicseregésének zaja szárnyalta túl. Peti, torkában az izgalom gombócszerű érzésével lépegetett, zsebre dugott kezében szorongatva a mobilt. A hatalom édes mámora töltötte el a szívét. Micsoda dögunalom, gondolta mérgesen, miközben türelmetlenül tekintgetett széjjel, keresve a megfelelő alkalmat a mobil használatára. Egyszerre csak egy apró termetű kutyára lett figyelmes. Az állat kis labdáját kergette vígan a park szélén. Bohókás mozdulatokkal vetette magát a labda után, közben nagyokat bukfencezett. Időnként boldog vigyorral gazdájára tekintett, s amikor látta, hogy a gazdi mosolyogva bólint felé, újra nekiiramodott a játéknak. Füle mulatságos zászlóként libegtek a fején a nagy igyekezettől.

Petinek hirtelen remek ötlete támadt, s beleszólt a telefonba.

– A kutya labdája pattogjon össze-vissza, hogy ne tudja elkapni!

Abban a pillanatban a labda először jobbra indult el, majd hirtelen irányt váltva visszafelé, s amikor a kutyus már majdnem beérte, felemelkedett a magasba, szegény jószág meg az orrán landolt. A labda pedig cikázott tovább össze-vissza, míg a megréft állat a nyelvét lógatva le nem rogyott a kimerültségtől.

Peti remekül mulatott ezen, meg a kutya gazdáján is, aki ijedten vette ölbe a kimerült kutyust. Hamar elunta a kutya bosszantását, és új szórakozás után nézett. Meglátott két békésen homokozó kisfiút. Beleszólt a telefonba.

– Vesszen össze az a két gyerek!

Hamarosan hatalmas sírás-rívás verte fel a játszótér addigi békés zsviváját. Az egyik kisfiú a másik szemébe szórta a homokot, aki válaszul fejbe vágta a lapátjával. A sírásra mindkét gyermek édesanyja odarohant. Öleléssel vigasztalták gyermeküket, majd összevesztek egymással, és hazamentek. Petin megint átfutott valami fura borzongásféle, de elhessegette a rossz érzést. Korlátlan úrnak képzelte magát. Eszébe jutott, hogy nem lehet igazi az öröme, ha csak egyedül élvezi, ezért elhatározta, hogy titkába beavatja két barátját, Marcit és Krisztinát is. Útközben meglátta azt a nénit, aki néhány napja leszidta, mert összefirkálta a házuk falát. Mindkét keze tele volt nehéz szatyrokkal. Itt az idő, hogy visszavágiak, vigyorodott el Peti, és beleszólt a mobilba, hogy a néni essen hasra. Még végig sem mondta a kívánságát, az asszony megbotlott egy buckában, és hatalmasat esett, szinte úszott a levegőben. Szatyrái kirepültek a kezéből, tartalmuk szétszóródott a szélrózsa minden irányában. Peti elégedetten szemlélte a felbolydulást, amit a néni esése okozott. Furcsállta ugyan, hogy Jaraza nem szólt hozzá a telefonból, de az eredmény mindennél beszédesebb volt. Most már alig várta, hogy bemutathassa csodás hatalmát barátainak.

Marciék a közelben laktak. Hamar odaért, de sajnos senki sem volt otthon, így aztán továbbállt Krisztinához. Kriszti szerencsére otthon volt, és rá is ért egy kis sétára. Amint kilépett házuk kapuján, Petinek félreérthetetlenül megdobbant a szíve, annyira, hogy két kezével kellett leszorítani, ki ne ugorjon a mellkasából. A kislány farmernadrágjában, csinos kék pólójában, szőke copfjaiban kékszínű kis díszekkel olyan volt, mint egy igazi tündér.

Kedves mosollyal lépett a fiúhoz.

– Szia! Történt valami?

– Miért gondolod? – kérdezett vissza.

– Látom az arcodon, hogy valamit nagyon el akarsz mondani – nevetett Krisztina.

Milyen édesen tud nevetni, állapította meg Peti. Gyorsan elmesélte a történeteket, persze kihagyva Dávid egérré változtatását és egyéb gonoszkodásait. Közben a parkba értek, és leültek egy padra. Krisztina tágra nyílt kék szemében visszatükröződött a tó.

– Az Univerzum Ura? És egy geloszan? Hogy lehetséges ez?

– Fogalmam sincs, de így van – bizonygatta a fiú. – Ha akarod, próbáld ki – nyújtotta a telefont a kislánynak.

Krisztina remegő kézzel emelte füléhez a telefont, és beleszólt:

– Halló, itt Krisztina beszél! Halló! Hallóóóóó! – Csalódottan adta vissza a fiúnak a mobilt. – Senki sem válaszol.

– Az nem lehet! – kiáltotta Peti idegesen, és beleszólt a készülékbe.

– Mit kívánsz? – hangzott a kérdés.

– Miért nem válaszoltál Krisztinának? – kérdezte dühösen.

– Azért, mert Entis engem csak a te szolgálatodra rendelt.

– Mégis, légy szíves, beszélj vele! – kérlete a geloszant.

– Minden kérésedet teljesítenem kell, de csak azzal beszélhetek, akinek a szolgálatában állok – szögezte le Jaraza.

– Nem fog veled beszélni – fordult oda Krisztinához, aki kételkedve figyelte erőfeszítéseit.

– De te tényleg hallod? – kérdezte a kislány bizonytalanul.

– Már te is bolondnak nézel, mint a többiek? – kesergett a fiú.

– Nem, de te is beláthatod, hogy kicsit furcsa ez az egész.

– Tudod mit? Bebizonyítom neked – csillant fel Peti szeme.

– Hogyan?

– Kérj bármit, és én teljesítem!

Krisztina elgondolkodott egy kicsit, majd így szólt: – Szeretném, ha hóvirág nyílna itt a parkban!

– Májusban? – nevetett a kislányra egy járókelő, aki meghallotta a kérést.

– Ne is törődj vele! Bár kérhettél volna valami izgalmasabbat is – mondta, és belesúgta a telefonba: – Nyíljon hóvirág itt, a parkban!

Abban a szempillantásban mintha egy fehér takarót terítettek volna a földre, úgy bújt elő a földből a sok hóvirág. Krisztina szóhoz sem tudott jutni a meglepetéstől, csak nézte a gyönyörű virágszőnyeget. Pillanatok alatt nagy csoport verődött össze, hogy tanúi legyenek a csodás „természeti jelenségnek”. Izgatottan tárgyalták meg a „megbolondult a természet” és „az atomkísérletek tehetnek mindenről”, valamint a „környezetszennyezés hatásai” című témákat. A kisgyermekek mit sem törődve szüleik tudományos fejtegetéseivel, bevették magukat a hóvirágrengetegbe, és boldogan kezdték szürelni a védett virágokat.

Peti és Kriszti nagy nehezen kiverekedték magukat az ámuldozó tömegből.

– Most már hiszel nekem? – kérdezte.

– Igen, igen, hiszek – mondta elfűlő hangon a kislány, aki még mindig az események hatása alatt állt. – Ez csodálatos! – kiabálta, és tapsikolva ugrándozott, táncolt örömeiben.

Peti tökéletesen boldognak érezte magát, és vele ugrált, egészen addig, amíg meg nem látta szembe jönni anyját, akinek kisírt szemei elárulták, hogy nem találta meg kisebbik fiát.

– Te miért nem vagy otthon? Egyedül hagyta Virágot? Ennyit sem vagy képes segíteni? – vetette a szemére, s ráparancsolt, hogy azonnal menjen haza.

A fiúnak nem sok kedve volt ehhez, szívesebben maradt volna Krisztivel. Nem akarta azonban tovább feszíteni a húrt, mert látta, hogy édesanyja valóban megijedt.

Kriszti meglepetten nézett rá.

– Csalódtam benned, Peti! Hiába teszel csodákat, ha az egyszerű dolgokban nem tudsz megbízható lenni! – kiáltotta, és otthagya a megszégyenült fiút.

Peti elvörösödött a dühtől. Természetesen most sem magára haragudott, hanem anyjára, aki elrontotta a mulatságát. Nem is értette, mitől ilyen kétségbeesett, hiszen Dávid egyáltalán nem tűnt el.

– Siessünk! Fel kell hívnom Apát és a rendőrséget is – mondta izgatottan Anya, akit most egyáltalán nem érdekelt Peti és Kriszti veszekedése.

– A rendőrséget? Miért, hisz semmi komoly baj nem történt – szaladt ki a fiú száján.

– Hogy mondhatsz ilyet, hiszen nagyon nagy baj van! Dávid eltűnt. – Anyja elsírta magát. – Bejártam az egész környéket, minden ismerőst és ismeretlent megkérdeztem, de senki sem látta!

Most aztán valóban megrettent. Mi lesz, ha a rendőrség rájön, hogy mit tett? Talán még börtönbe is zárják. Már meg is jelent képezetében a rácsos börtönablak, a rideg, koszos falak, patkányok és bogarak. És az a szörnyű, ragacsos, bűdös börtönkoszt. Látta eleget a filmekben, hogy milyen a börtön. Na nem! Ez nem történhet meg! Elhatározta, hogy mindent rendbe hoz.

Alighogy hazaértek, anyja azonnal Virághoz ment, hogy megnézzze, rendben van-e minden, ő pedig berohant a szobájába, s futó pillantást vetve a még mindig az akvárium sarkában remegő egérre, már nyúlt is a zsebébe a telefonért, hogy véget vessen a problémának.

Jeges félelem szorította össze a szívét. A mobil nem volt ott. Most mi lesz? Ha Dávid nem kerül elő, akkor őt fogja gyanúsítani a rendőrség. Vissza kell menni a parkba, hogy megkeresse a telefont! Biztosan valahol ott vesztette el. Talán ugrálás közben kiesett a zsebéből. Már rohant is kifelé a lakásból. Futólag látta édesanyja csodálkozó tekintetét, amint ott állt, kezében a telefonkagylóval. Még valamit kiáltott is utána, de ő már ezt nem hallotta. Szíve zakatolt, agyában csak az a gondolat dübörgött, hogy meg kell találni a mobilt.

Anyja értetlenül nézett a lakásból kiszáguldó fia után, és csak lassan hatolt el a tudatáig, hogy férje már egy ideje türelmetlenül hallózik a telefonban. Összerezszent, majd erősebben a füléhez szorította a kagylót, és kétségbeesetten szólt bele: – Nagy baj van drágám, gyere haza gyorsan!

– Mi a baj? – kérdezte Apa óvatosan. Érezte ugyanis a felesége hangjából áradó kétségbeesést.

– Dávid eltűnt – válaszolta Anya, sírástól elfúló hangon. – És éppen most Peti is elszaladt itthonról! Istenem, mit vétettem? – szakadt ki belőle a fájdalmas kiáltás.

Apa nem kérdezett többet, megnyugtató hangon csak ennyit szólt: – Máris indulok.

Anya nagy levegőt vett, megpróbált lecsillapodni. Körülnézett a konyhában, ahol a megterített asztalon érintetlenül állt Dávid tányérja. Újra elsírta magát. Szegénykém, még nem gyógyult meg teljesen a náthából, ráadásul nem is ebédelt! Vajon hol lehet? Elhatározta, hogy újból körbejárja a lakást, hátha talál valamit, ami segíthet. El is indult a nagyszoba felé, amikor eszébe jutott a kétségbeesett arccal elfutó Peti. Vajon mi történhetett vele? Hová sietett úgy? Összeszorult szívvel lépett a szobába, ahol Virág boldog örömmel repesett anyja felé a járókából. Csilingelő kacagásával jelezte, hogy nála minden rendben van. Mosolyogva karjába vette a vidáman gurgulázó csöppséget, és finoman magához szorította.

– Örülök, hogy legalább te jól érzed magad, kicsim – súgta Virág fülébe, és nagy pusztit adott a gömbölyű arcoskára.

Ölében a kislánnyal indult el, hogy szétnézzen a lakás többi részében. Peti szobájába lépve elfogta a szomorúság a borzasztó rendetlenség láttán. Hirtelen apró nesz ütötte meg a fülét. Nem értette, honnan jöhet a hang.

– A-a-a – mutatott Virág a sarokban álló akváriumra.

– Ó, milyen ügyes vagy, kicsim! – kiáltott fel, amikor meglátta a fehér egérkét. – Úgy látszik, a testvérednek hiányoztak a hörcsögei! Megnézzük az egérkét?

A csöppség bólogatására odament az akváriumhoz, és kivette az egeret. Virágot a földre ültette, és letette elé a kis állatot, amely lekucorodott a gyermek lábaihoz.

– Nahát! Nézd csak Virág, milyen aranyos!

– Ööö – dünnyögött a kicsi, és megsimogatta az egeret, amelynek szemmel láthatólag esze ágában sem volt menekülni.

– Milyen furcsa – lepődött meg még jobban Anya, amikor az állatka felmászott a kislány ölébe. – Most már elég volt! Az egérkének pihenni kell – mondta.

Visszatette akváriumába, majd karjaiba vette a tiltakozó gyermeket, és kiment a szobából. Éppen Dávid szobájába készült benyitni, amikor csörrent a kulcs a zárban.

– Jaj de jó, hogy megjöttél! – kiáltott fel, amikor férje belépett az ajtón.

5

Peti lélekszakadva rohant a játszótérre. Nem volt már ott egy gyerek sem. Többször végigjárta az egészet, szemét a földre tapasztva, ám sehol sem találta, amit keresett. Rohant a parkba, de semmi. Lehet, hogy valaki megtalálta és hazavitte, gondolta rémülten. Nem tudta mitévő legyen. Talán holnap itt lesz az illető és visszaadja, reménykedett. Jaj, de holnap már késő! És ha nem akarják visszaadni? Akkor mihez kezd? Sírva fakadt az önsajnálattól, mert újra felrémllett lelki szemei előtt a rácsos börtönablak képe. Eldöntötte, hogy nem megy haza, csak ha már megtalálta a telefont, és rendbe hozta a dolgokat. Aztán hirtelen eszébe jutott Kriszti! Talán ő látta, de az is lehet, hogy nála van, csillant fel a halvány remény Peti szívében. Rohant, ahogy csak a lába bírta. Krisztinát hosszasan kellett kérlelnie, amíg egyáltalán szóba állt vele. Végül mégis lejött a ház elé.

A fiú kapkodva elbeszélte neki aznapi csínytevéseit, és bár nagyon szégyellte, bevallotta azt is, hogy mit művelt az öccsével, és hogy milyen nagy bajban van, mert csak a telefon tudja őt kimenteni a slamasztikából.

– Nem lenne okosabb, ha mindent bevallanál a szüleidnek? – próbálta meggyőzni a kislány.

– Jaj, dehogyis! Azt hiszed, hogy egyetlen szót is elhinnének nekem? Ilyesmi nem történik az emberekkel a huszonegyedik században! Csakis én lehetek ilyen szerencsétlen – siráncozott a fiú. – Inkább újra és újra végigjárom azokat a helyeket, ahol ma délután megfordultam, talán megtalálom a mobilt. Addig haza sem megyek.

– És mi lesz a szüleiddel? Képzeld csak el, mit éreznek majd, amikor észreveszik, hogy nem csak Dávid tűnt el, hanem te is!

– Tudom, de mi mást tehetnék? – kérdezte reménytelenül.

– Talán... – kezdte Kriszti, de Peti szó nélkül sarkon fordult és elszaladt, magára hagyva a kislányt az aggodalmaival.

Elhatározta, hogy módszeresen fog keresni. Most már egészen biztos volt benne, hogy a parkban veszítette el a mobilt. Elindult hát, hogy még egyszer alaposan átfésülje. Nagyon remélte, hogy még nem találta meg senki. Képzeltetbeli sávokra osztotta a park területét, és nagyon figyelmesen elkezdte a keresést. Jaj Istenem, csak megtaláljam, sóhajtozott magában. Már kétszer végigjárta az egészet de semmi. A kétségbeesés egyre jobban úrrá lett rajta. Mi lesz velem, ha nem találom meg? Nem adom fel, újra kezdem, biztatta magát, és valóban újra nekilátott a kutatásnak.

Néhány arra járó felnőttnek feltűnt a földet vizslató fiú, és többen meg is kérdezték tőle, hogy mit keres. Ő mindenkinek készségesen elmagyarázta, hogy milyen az a telefonkészülék, amit elveszített. Egy-két járókelő nagylelkűen besegített a keresésbe.

Hirtelen hangos kiáltásra figyelt fel.

– Fiam, gyere csak! Ezt keresed? – hívta egy vidám hang.

Gyorsan elindult arrafelé, és igyekezetében majdnem átesett a kiskutya felett, aki gazdája előtt loholt boldog csaholással. A hang tulajdonosa, egy idősebb férfi is odaért közben, tenyerén tartva egy kis telefont.

– Az én mobilom! – kiáltotta Peti, szinte esztét veszítve a boldogságtól.

– Bemutatom neked Picurt – mutatott a kiskutyára a bácsi –, ő találta meg.

– Jaj, de örülök! Köszönöm Picur! Nagyon jó és ügyes kutya vagy – simogatta meg.

Ahogy jobban megnézte, rájött, hogy ezt a kutyust „viccelte meg” délután. Egy pillanatra elfogta a szégyenérzet, de nem volt sok ideje ezzel foglalkozni.

– Nagyon köszönök mindent! Most sietnem kell haza, de Picurnak még meghálálom! – kiáltotta, és rohanni kezdett hazafelé.

Micsoda mázlim van, gondolta, s már emelte is füléhez a mobilt.

– Mit kívánsz? – hangzott az ismerős hang. Ó, mennyire vágyott erre a hangra!

– Változzon vissza az öcsém, ne legyen többé egér! – kiáltotta izgatottan, és szaladt hazafelé, ahogy csak bírt.

A házhoz érve kicsit megállt, hogy kifújja magát, és lecsendesítse zakatoló szívét, majd aggódó arckifejezést öltve belépett a lakásba. Szülei a konyhában ültek, és éppen arról beszéltek, hogy miután minden ismerősnél eredménytelenül érdeklődtek, nincs más lehetőség, mint telefonálni a rendőrségre.

– Te hol voltál? – kiáltottak rá egyszerre, ahogy meglátták.

– Én, csak próbáltam megkeresni Dávidot – mondta lesütött szemmel –, de sehol nem találtam. És Ti megtaláltátok? – kérdezte ártatlan hangon.

– Nem, sajnos nem találtuk meg – vonta össze szemöldökét apja. – Most akarjuk hívni a rendőrséget.

– Biztos, hogy nincs itthon? Jól megnéztétek mindenhol? – erősödött.

– Kisfiam, csak nem gondolod, hogy úgy el lehet bújni ebben a lakásban, hogy meg ne találhánk, ha valóban itt lenne? – legyintett lemondóan Anya.

– Nézzük meg! Csak még egyszer! – kérlelte szüleit.

Ebben a pillanatban bizonytalan neszezést hallottak Peti szobájának irányából.

– Mi lehet ez? – nyugtalankodott Anya. – Virág már alszik. Ó! Talán az az egér motoszkál!

– Milyen egér? – kiáltott fel egyszerre Apa és Peti.

– Ugyan fiam! Fölösleges színészkedned, hiszen már láttam az egeredet. Igazán szólhattál volna – nézett rá szemrehányóan Anya.

– Te láttad az egeret? – dadogta a fiú.

– Igen láttam, nagyon aranyos. De most nem ez a legfontosabb dolgunk, ugye?

– Milyen egérről van egyáltalán szó? Lemaradtam valamiről? – értetlenkedett Apa.

Ekkor váratlanul megjelent az ajtóban Dávid borzas feje. Látszott, hogy teljesen összezavarodott. Családtagjai egytől egyig sóbálványá merevedtek. Úgy bámultak a kisfiúra, mintha a semmiből pottyant volna ide, ami tulajdonképpen valamennyire így is volt.

– Éhes vagyok – szólalt meg a gyermek bizonytalanul.

A többiek azonban továbbra is csak álltak tátott szájjal, tágra nyílt szemekkel.

– Éhes vagyooooo! – ismételte meg most már sokkal bátrabban.

Hirtelen megszűnt a családi csendélet, s helyette azonnal zűrzavar ütötte fel a fejét. Apa fejét ingatva fel-alá járkált a konyhában, Anya ölelő karjai közé szorította Dávid aranyló buci fejét, és sírt, Peti pedig körbe-körbe forogva kántálta: – Igen, igen, igen!

Egy idő után mindenki lecsendesedett, és jöttek a kérdések.

– Hol voltál kisfiam? – tért a lényegre Apa.

– Nagyon éhes vagy? – aggódott Anya.

– Jól vagy? – érdeklődött némi lelkiismeret furdalással Peti.

Dávid még mindig összezavarva, de már kibontakozó örömmel először Anyának válaszolt:

– Már szóltam, hogy éhes vagyok – mondta nagyon határozottan, és leült az asztalhoz a megszokott helyére.

Anya boldogan melegítette az ebédre szánt bablevest, és már találta is. Dávid mélyen beszippantotta az illatát. Azonnal kanalazni kezdte, közben méla utálattal odavetette Petinek.

– Sajt, pfuj!

Peti arca azonnal lángba borult.

– Sajtot kérsz, kicsim? – ugrott Anya a hűtőhöz készségesen.

– Neeeeeem! – visította Dávid. – Nem szeretem a sajtot!

Anya értetlenül csóválta meg a fejét, mert ő nem így tudta, de most nem akart vitatkozni. Miután éhes farkasként felfalta a levest és a palacsintát is, Dávid megnyugodott, és végre a mosoly is megjelent az arcán. Apa leült mellé.

– Most mondd el szépen, hol voltál?

– Nem tudom – felelte Dávid angyali arccal mosolyogva.

– Na de mégis! Egész délután nem találtunk téged, kisfiam – próbálta Apa a lehetetlent.

– Egér – jelentette ki Dávid.

– Tessék? Mi van az egérrel?

– Én egér vagyok – magyarázta Dávid.

– Ja? Szóval egeret játszottál, és elbújtál?

- Nem tudom – rázta meg a fejét, miközben testvérére nézett.
- Elbújtál? – próbált meg besegíteni Anya is.
- Ühüm – egyezett bele Dávid vidáman.
- És hová? – rukkolt elő újra Apa.
- Hi-hi-hi – válaszolta Dávid.

Úgy látszik, ma ettől többre nem megyünk – adta fel Apa a harcot, majd megölelte kisfiát. – Azért én nagyon örülök, hogy megtaláltunk – nevetett felszabadultan.

– Akkor most Dávid gyorsan megfürdik, és megy aludni, a két nagyfiú pedig lásson neki a vacsorának – intézkedett Anya. Őlbe kapta a fiút és elvonult vele a fürdőszobába.

– Nagyon érdekes történet, nem? – nézett Apa Petire.

– De az! Érthetetlen! Tényleg!

– Olyan régen voltunk már így kettesben. Jó lenne egy kicsit elbeszélgetnünk erről-arról – javasolta Apa, és asztalra tette az ebédről megmaradt ételt.

– Aha – felelte lassan a fiú, s úgy érezte, megfagy ereiben a vér.

– Előbb azonban együnk! Ránk fér – mosolygott Apa.

Mindketten jóízűen nekiláttak a finom falatoknak. A vacsora végén Apa megkérdezte:

– Mikor beszélgessünk?

– Majd máskor, jó? Most nagyon fáradt vagyok!

– Rendben! Akkor szép álmokat – búcsúzott el apja, megsimogatva a fiú fejét.

Peti végre magára zárhatta szobája ajtaját. Annyira fáradt volt az átélt izgalmak miatt, hogy amint a mobilt a párna alá tette, és az ágyra dőlve lerúgta cipőit, már aludt is.

6

Sokan gyülekeztek Nymenben a hatalmas téren, ahol az univerzum királyának, Entis a trónja állt. A trónból csodálatos, minden színben tündöklő fény áradt. A teret betöltötték a király katonái, a hófehéren és aranyosan ragyogó, légiesen áttetsző geloszanok. Meliach a trónhoz lépve leborult.

– Hívtál, Uram!

– Kelj fel Fiam! – mondta Entis. – Itt az idő! Az oszongók lázadó csapatai már felénk tartanak.

– Igen, tudom. És nem csak a mi bolygónkra fáj a foguk. Át akarják venni a hatalmat az egész univerzum felett. Ne aggódj, nem érhet bennünket meglepetés, alaposan felkészültünk mindenre! – mondta Meliach fölegyenesedve. Azonnal kitűnt a többiek közül hatalmas, erős alakjával.

– Jó. Akkor add ki a parancsokat! – szólt a király.

– Igen, Uram! – hajolt meg újra, és elment.

Hamarosan csillogó páncélú, lángoló kardot és kékes lánggal villódzó lándzsát tartó geloszanok újabb serege jelent meg a téren. Érezhetően feszült köztük a hatalmas erő. Meliach, szintén páncélban visszatért a trónhoz.

– Készen állunk, Uram!

– Köszönöm. A sereget Meliach vezeti! – zengett Entis hangja a hadsereg felé.

A katonák magasba emelték fegyvereiket, s olyan hatalmasat kiáltottak, hogy megremegett a hatalmas világegyetem.

– Ó, Uram, nekem nem adott senki páncélt és fegyvert – rogyott le a trón elé panaszos hangon egy kis geloszan. – Hogy védjem meg így magamat? Ó, hát ilyen fiatalon meg kell halnom?

– Szélesebes! Te nem tudsz meghalni – szólt rá Elidán türelmetlenül.

– Olyan biztos vagy te ebben?

– Én tudom, hogy nem halsz meg – biztosította a Király. – Itt maradsz mellettem. Neked nem kell harcolnod. Biztonságban leszel.

– Ó, az mindjárt más! Nagy kő esett le a szívemről. Akkor majd én védelek meg téged, Uram! Elvégre jobb, ha nem maradsz egyedül! Kell melléd egy bátor harcos. Ugye? Azért egy kard talán mégsem ártana!

– Semmi szükséged nem lesz rá – nevetett fel Meliach, majd hirtelen feszült figyelemmel meredt a távolba.

– Jönnék! – kiáltotta, és egyetlen mozdulattal a helyére parancsolt mindenkit.

A lázadók csapata az égen körözve egyre jobban megközelítette Entis palotáját. Bargalosz, a lázadók vezérének legbuzgóbb talpnyalója folyamatosan azon morfondírozott magában, hogy Tansa, a vezérük túlzottan magabiztos. Vajon tényleg elég erősek-e, hogy legyőzzék a Király hadseregét? Kétségek kínozták, és ez félelemmel töltötte el, mert ilyet még nem érzett soha. Tansa, mintha belelátott volna a gondolataiba, gyanakvóan fordult felé.

– Mi az, csak nem gondoltad meg magad?

– Dehogya, szó sincs róla! Eszem ágában sincs! – bizonygatta, de megint elfogta az a furcsa félelemérzés.

– Akkor jó – kacagott fel Tansa vérfagyasztóan. – Mert hamarosan elkezdődik a harc, és a győzteseké lesz a hatalom! Még választ-hatsz, hogy melyik oldalon akarsz állni! De jaj a legyőzötteknek! Ha-ha-ha!

– Ez nem is kérdés, hogy me-me-melyik oldalon állok. Ez te-te-természetes – dadogott Bargalosz az idegességtől.

Tansa oldalról rásandított, aztán hátraüvöltött a többieknek.

– Mozogjatok! Hamarosan a trónon akarok ülni!

Rövid idő elteltével meglátták a teret, ahonnan szinte vakító ragyogás áradt minden irányba. Egy pillanatra mind visszahököltek.

– Mi ez? – kérdezte valaki ijedten.

– Egyikük dühödten felkiáltott:

– Elárultak minket! Már várnak ránk!

Visszatáncolni azonban már nem lehetett. Lefelé ereszkedve észrevették, hogy a téren álló trónból erős fénysugár lövell ki, ami a számtalan geloszan ezüstös páncéljáról megsokszorozódva verődik vissza. A trón előtti nagy, üres teret szürke pacaként töltötte be a most érkezett, lázadó oszong had. Tansa peckesen odaállt a trón elé.

– Mit akarsz, fiam? – kérdezte a Király.

– Ne kezelj le engem, nem vagyok a fiad! Elmondom én kérés nélkül is, hogy mit akarok – válaszolt nagyképpően.

– Hajolj meg Urad előtt! – kiáltott rá Girabel felháborodottan.

– Eszem ágában sincs! Milyen alapon nevezi magát Úrnak? Mivel több ő, mint mi? – mutatott körbe, Girabelt és barátait is belevéve.

– A magad nevében beszélj! – dörrent rá Elidán.

– Hát jó. Mit tud ő, amit én nem? Mit tesz, amit én nem tudok megtenni? Ki hatalmazta fel, hogy parancsolgasson nekem? Ki mondta, hogy övé a trón? Épp eleget ültél rajta, hallod? – fordult Entis felé, görcsösen begömbülő ujját vádlón rászegezve. – Itt az ideje, hogy teret adj a fiatalságnak, vagyis nekem! Én vagyok a leg-hatalmasabb, a legfényesebb, a legértelmesebb! Egyedül én vagyok méltó az uralkodásra! Ha nem adod magadtól, letaszítunk!

Meliach ezt már nem hallgatta tovább. Előlépett a trón mellől, és megállt szemben a lázadóval.

– Milyen joggal beszélsz? Ki vagy te? Talán te kormányozd az univerzumot? Te szereted minden lakóját gyermekedként?

– Szeretet! Ugyan már! Mi a szeretet a ragyogó értelemhez képest! A tudás sokkal többet jelent, mint a szeretet. A szeretet a gyengéké, a tudás az erőseké! A tudás: hatalom!

– Na és, neked talán nagyobb a tudásod, mint a Királyé? Határtalanabb az értelmed?

– Igen, így van! – ordított Tansa.

– Ne nevettesd ki magad – nézett rá Meliach megvetően.

– Majd én megmutatom nektek, hogy mennyivel többet ér az értelem, mint a szeretet – vicsorgott Tansa.

– Ó, igazán? És hogyan? – kérdezett vissza gúnyosan Meliach.

– Játszva térdre kényszerítelek benneteket! Vagyok olyan erős, sőt erősebb, mint Entis! – kiáltotta, és minden erejét megfeszítve megpróbálta akaratát sugarakba sűrítve megcélozni Meliachot.

Az erősugár el is találta a geloszant, és hatalmasat robbant a mellét borító páncélon. Kissé megtántorodott, de keményen állta a támadást. Ellenfele újra megpróbálta összeszedni minden erejét, de csak egyre jobban elsötétedett.

Meliach összefonta karjait széles mellkasán, s hatalmasat kiáltott.

– Hogy merészelsz Királyod ellen lázadni? Magadra vess, ha elbuksz!

– Na nézd csak, milyen nagynak képzelet magát! Erősebb vagyok, mint te! Nem tudsz nekem ellenállni – hörögte a lázadó olyan dühvel, hogy egészen belefeketedett.

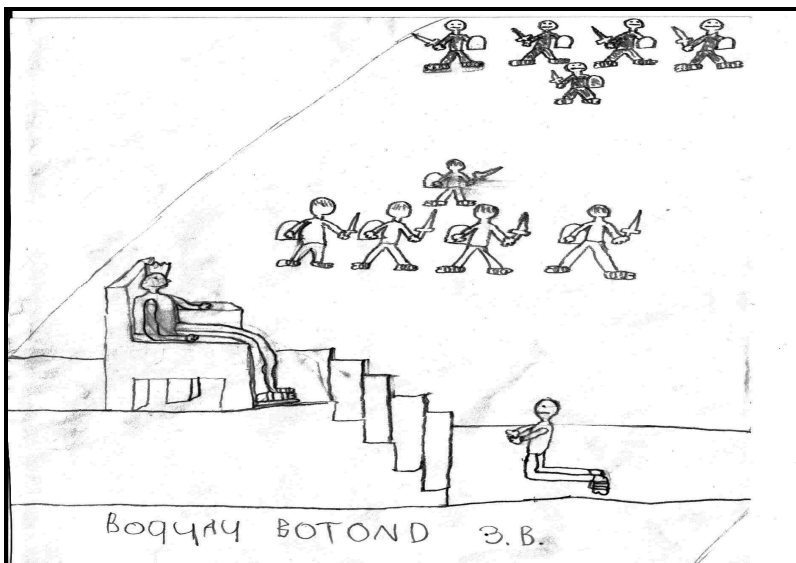
– Nevetséges vagy! Döntsd el, mit akarsz: engedelmeskedni vagy ellenszegülni!

– Miért? Ha nem jól válaszolok, talán megölsz? – gúnyolódott a sötét oszong.

– Te is tudod, hogy meg nem ölhetlek, hiszen halhatatlan vagy, ugyanúgy, mint én. De tudom a módját, hogy büntesselek meg!

– Hahaha! Hallottátok? – nézett a többiekre, akik már alaposan feltűzelték magukat és alig fértek a bőrükben. – Meg akar büntetni! Nem hallgatom tovább ezt a szenteskedő dumát! Foglaljuk el a miniket megillető helyet! Nyomen és az egész univerzum a miénk lesz. Harcra fel!

A sötét csapat nekiilódult, megvillantották fegyvereiket, és nagy lendülettel rávetették magukat a védőseregre. Azok előreszegeztek lángoló kardjaikat és lándzsáikat, melyek hegyéből kékes villámok törték elő. A támadók egy pillanatig visszahőköltek, de vezérük parancsára felröppentek a levegőbe, és újra előre lendültek. Meliach intésére a fényesen csillogó geloszan sereg utánuk szökkent. Iszonyatos kavarodás támadt az égen.

(Bogyay Botond 3.o.)

Egymásnak feszült a két tábor, s nagy zenebonával összezsaptak. Dörgött, villámlott az űr. Először úgy látszott, mintha egy nagy, ragyogó csillag összeütközött volna egy szintén jókora, fekete aszteroidával. Hatalmas robbanás rázta meg a világmindenséget. Mindenfelé röpködtek a villámló erősugarak félelmetes sistersgéssel, miközben sűrű szikraeső hullott a térre.

Szélsebes még szorosabban simult a trónhoz, és tátott szájjal nézte, mit történik odafenn. Hirtelen felkiáltott:

– Nézd csak Uram, nem lesz baj? Fáradnak a katonáink!

– Ne félj, mi nem veszíthetünk! – nyugtatta meg Entis.

Kavargott a levegőég, és a csata hevétől izzott minden. Ekkor felharsant Meliach erős kiáltása. Mintegy varázsütésre, a küzdő felek ismét szétváltak. Ebben a pillanatban a trónból hatalmas fény lövellt ki, amely körülvette, és új erővel töltötte el a geloszanokat. Azonnal újra megindultak az ellenséges erők felé, fegyvereiket egyenesen előre tartva. A támadók sorra ernyedten hullottak le a térre.

Tansa örjöngve vetette magát rájuk.

– Talpra nyavalyás csürhe! Támadjatok! Támadjatok!

Újra megpróbálta összeszedni egykor hatalmas erejét, de sikertelenül. Esztét veszítve tombolt egy ideig, amikor nagy nehezen felfogta, hogy körülötte harsog a nevetés.

– Mi az? Mit nevettek? – nézett széjjel zavarodottan.

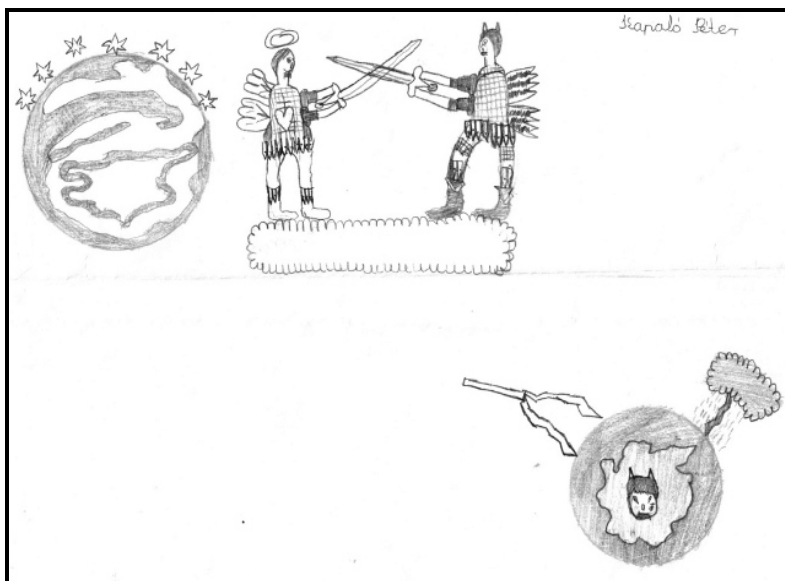
– Mit is? – kuncogott Szélsebes Elidán háta mögül kikandikálva.

– Talán azt a néhány gyenge akaratszikrát, amit még ki tudtál magadból sajtolni! Elveszett az erőd, Tansa!

A fővezér végignézett magán, és döbbenten látta, hogy egykori fényéből semmi sem maradt, csak néhány lehulló és azonnal kihunó szikra emlékeztetett régi erejére.

Meliach eléállt, nekiszegezte lándzsáját és hatalmasat kiáltott, olyat, hogy beleremegett a világ.

– No halljuk, ki olyan, mint a mi Urunk?

(Kaplós Péter 4.o.)

Egyszerre, mintha százezer torok visszhangozta volna: UrunkUrunkUrunkUrunk. A válasz síri csend volt. A földön heverő, de már lassan éledező, megvert sereg feszülten figyelte a folytatást.

– Halld meg, mi a büntetésed! És a tiétek is – fordult az eszmélődő sötét alakokhoz.

– Nem kellett a szeretet, az igazság, a jóság, amit Entis uralma kínált nektek. Ezután mindezek nélkül fogtok élni. Nem ölhetünk meg benneteket, hisz nem tudtok meghalni. Szeretet nélkül élni az örök-kévalóságig, sokkal rosszabb, mint a halál. Takarodjatok!

Karja mozdulatára a fehér sereg felsorakozott a lázadókkal szemben, rájuk szegezve fegyvereiket. A trónról pedig megszólalt a Király.

– Nézz magadba Tansa! Sötét vagy kívül, belül. Száműzlek téged az összes lázadóval együtt a világ mélyére, az örök sötétség bolygójára, Zortahákra, ahol nem lesz részetek semmi jóban, csak egymás társaságában. Örökké haragban és gyűlöletben fogtok élni. – Kis szünet után hozzátette: – Na és tudásban. Mindig tudni fogjátok, hogy ti választottátok magatoknak a sorsotokat.

Meliach intett, és a geloszanok léptek egyet az oszongok felé, akik fejvesztve menekülni kezdtek. Tansa menekülés közben még visszakiáltott:

– Nem adom ilyen olcsón a győzelmet! Találkozunk még Meliach! – Azzal a szélnél is sebesebben elszáguldott a többiek után. Meliach utána küldte lándzsájának villámát, ami a lábát találta el.

7

A szoba – bár még korán reggel volt – megtelt napfénnel, s láss csodát, az ébresztő óra még meg sem nyikkant, Peti már szemét nyitogatva nyújtózkodott ágyában. Nagyon furcsa álma volt, mintha csak egy filmet látott volna. Még most is lúdbőrös lett a karja, amikor felidézte az álombeli képeket, valamiféle idegen, eddig soha nem látott lények harcáról. Aztán eszébe jutott, mi minden történt az előző napon. Biztosan el sem hinné, ha nem éppen vele estek volna meg mindezek.

Vetett egy gyors pillantást a sarokban álló akváriumra, hogy megbizonyosodjon, valóban nincs benne semmi, illetve senki. Hála Istennek, üres, sóhajtott hatalmasat. Ezt megúsztam. Lassan felült az ágyon, kivette párnája alól a telefont, s kezében forgatva nézegette.

– Vajon miért így beszélget velem ez a geloszan?

Füléhez emelte a készüléket, s máris hallotta.

– Mit kívánsz?

– Te, izé, figyelj – mondta izgatottan.

– Jarazának hívnak – hangzott a kimért válasz.

– Oké, oké, akkor Jaraza! Te figyelj csak, olyan álmom volt az éj-jel, hogy még most is kiver a víz, ha rágondolok.

- Tudom, mit álmodtál.
- Ugyan, honnan tudhatnád? – húzta fel szemöldökét Peti.
- Entis mutatta meg neked ezt az álmot, hogy megértsd, kik vagyunk.
- Most azt akarod mondani, hogy az mind tényleg megtörtént, amit álmomban láttam? – hitetlenkedett a fiú.
- Igen.
- És a ti bolygótok a valóságban is olyan fényes?
- A valóság sokkal szebb, mint az álmod volt.
- És mi van azokkal a vesztes sötét alakokkal? Mind meghaltak?
- Emlékezz vissza! – figyelmeztette a geloszan. – Halhatatlanok, mint a geloszanok.
- Akkor most mi van velük? Hol vannak? Mennyi idő telt el azóta, amikor ezek történtek?
- Sok ezer éve már annak. Hunyd le a szemed, megmutatom, mi történt velük.

Peti behunyta a szemét, sőt, még két kezével is eltakarta a biztonság kedvéért. Hirtelen úgy érezte, mintha sötét alagútban zuhanna, bolygók, üstökösök, csillagok száguldottak el mellette, hol hatalmas fényben repült, hol pedig forgott vele a szédítő, fekete mélység. Váratlanul vége lett a zuhanásnak, és hihetetlen látvány tárult elé.

*

Sötét égbolt alatt sötét vidék. Mindenfelé szemét és bűz. Messzebbre tekintve, látott egy fekete épületekből álló, fekete pacaként elterülő várost. A közelben mozdulatlan, halottnak tűnő fekete színű tó terpeszkedett. Nem is víz töltötte be a medrét, hanem inkább olaj lehetett, mert fáradt lánggal égett a felszíne, s néha-néha fojtó, bűdös füstfelhők törtek belőle a magasba. A halott tó környéke azonban egyáltalán nem volt elhagyatott. Furcsa, fekete, és nagyon ronda alakok százai nyüzsgtek a tó partján.

Peti felismerte bennük az álmában látott lázadókat. Sok-sok ezer évvel az után a bizonyos égháború után Bargaloszra alig lehetett már ráismerni. Hová tűnt hajdan volt ragyogó fehérsége, könnyed alakja, gyorsasága!

Fekete lett, mint a szurok, szinte összezsugorodott, és nagyon meggömbült. Göcsörtös denevérszárnyaitól még visszataszítóbbá vált a külseje. Förtelmes bűzt árasztott maga körül, amivel alaposan rászolgált új nevére, a Görényre. A görbeségre van magyarázat, hiszen csodált vezére gyakran csapott jó nagyokat a nyakára. A szaga pedig... annak bizony a romlott természet az oka.

Tansa is új néven éldegélt Zortahákban. Meliach villámától lesántult, így ráragadt a Sánta név, és már úgy megszokták, hogy a régi nevét szinte el is felejtették.

Görény aggodalmas arcot vágva rohant Sántához, aki Kénköves tó partján szórakozott.

– Mi van? – ordított torkaszakadtából a sötétség birodalmának ura.

– Nagy újság, nagy újság – lihegett Görény.

Sánta a nyakánál fogva fölemelte, és meglengette a tó fölött.

– Megmondod már, mi az a nagy újság, vagy belemártsalak a tóba? – kérdezte vészjóslóan vigyorogva.

– Jajajajaj! Mo-mondom már, csak te-tegyél le nagyuram! – nyüszítette rettegve.

Sánta úgy elhajította, mint gerelyvető a gerelyét. Görény szállt, egyre csak szállt a levegőben, majd megpördülve a saját tengelye körül, hirtelen becsapódott egy közeli szemétdombba. Nagy nehezen összekaparta magát, és késedelem nélkül belefogott a mondókájába.

– Képzeld el, fenséges uram, hogy Entis mit művelt már megint!

– Mit? – nézett Sánta vészjóslóan.

– Született az univerzumban egy értelmes faj, az ember, és most azt pátyolgatja. Úgy dajkálja őket, mintha a saját gyerekei lennének. Undorító!

– És hol lakik az ember?

– Az... az a Föld nevű bolygón lakik.

– Hol van a Föld? – meresztette ki szemeit Sánta.

– Alig egy köpésre innen. És képzeld, még a hatalmas geloszánokat is rávette, hogy szolgálják és védjék ezeket a csupaszbőrű, két lábon járó teremtményeket. Mert hogy képzeld, még szőrük sincs.

Sánta fekete képe, ha lehet, még jobban elsötétedett.

– Eléééég! Ezt nem tűrhetem! Engem kitúrt a hatalomból, az engem megillető helyről, és mindent elvett tőlem, hogy ezeket babusgassa? Felháborítóóóó!

Görény már tudta, mi következik, és gyorsan fedezékbe vonult. Mindig nekem kell a rosszhírt szállítanom, morogta magában. A gonosz vezér elkapta a hozzá legközelebb álló oszongot, és a földhöz csapta. Miután ettől valamennyire lecsillapodott, máris kezdtek tervek szövődni aljas gondolataiban.

– Na, gyérünk vissza a városba! – rikkantotta. – Sok dolgunk van!

Széditő gyorsasággal kerekedett fel az egész csűrhe, és száguldotak fekete városukba.

– Meliach, te álnok, úgy látom, itt az alkalom, hogy beváltsam, amit ígértem neked. Eljött az idő, hogy visszavágyjak! – röhögött durván. – És te, ember, nem lesz hosszú és boldog életed a Földön! Majd én gondoskodom róla! Mindenkinek megfizetek, elégtételt szerzek a csúfságért, amit velem műveltek! Csak várjatok! Én vagyok Zortahák ura, és Nymenen kívül mindenhol én uralkodom! A Föld is kell nekem! Garantálom, hogy a sötétség birodalma lesz hamarosan! Hahahaha!

*

Egyszerre eltűnt a kép. Peti döbbsen tért magához. Szinte el sem akarta hinni, hogy a szobájában van, és csak látomás volt az egész.

– Olyan volt, mintha ott lettem volna – suttogta remegő hangon. – Eddig fogalmam sem volt arról, hogy ...

– Az emberiség nagy része nem is sejti, hogy valahol az univerzumban létezik egy bolygó, melynek lakói a vesztére törnek.

– Miért nem mondjátok meg nekik ti? – szögezte Peti láthatatlan beszélgetőtársának a kérdést.

– Mi mindent elkövetünk, de az emberek nem hallanak bennünket.

– Én hallak téged.

– Ez ritkaság. Ezért is engedte meg Entis, hogy beszélgessek veled. A legtöbb ember nem képes, vagyis inkább nem akar bennünket meghallani.

– És mondd, láthatnálak is? – kérdezte a fiú.

– Nem – hangzott az elutasító válasz. – Engem, bennünket csak a különleges szívű emberek láthatnak!

– Mit jelent az, hogy különleges szívű? Az valami fejlődési rendellenesség?

– Nem, dehogya! Olyan emberek, akik jók, vagyis jót akarnak, és jót tesznek a többi emberrel. Olyanok, akik mindig az igazságot keresik, és ezért akár saját, fontosnak tartott elképzelésükről is hajlandók lemondani. Olyanok, akik mások boldogulásáért mernek vállalni bizonyos nehézségeket is.

– Hát, akkor eddig még nem sok ember láthatott geloszant – húzta el a száját a fiú.

– Tévedsz! Sok ember él a mi bolygónkon, Nymenben, és vannak olyanok is, akik még nem ott élnek, de már látták!

– Nem mondd komolyan! – csodálkozott el, majd rögtön hozzátette: – Én is látni akarom!

– Talán, egyszer, és ha megtörténik, nem azért lesz, mert ilyen követelőző vagy. A szerénység nagy erény.

Peti elszégyellte magát.

– Azért legalább mesélnél a bolygótokról?

A geloszant kis szünet után szólalt meg.

– Tudod, ez nehéz. Valójában szinte lehetetlen elmondani, milyen Nymen. Azt látni kell! Csupa ragyogás. Nem, nem lehet leírni.

– És ti, geloszantok, milyenek vagytok igaziból? Olyanok, mint amilyenek az álmomban láttam?

– Nem egészen. Te ilyennek tudtál minket elképzelni. Emberi szemnek többnyire láthatatlanok vagyunk. Nálunk nem a külső a fontos, hanem az, ami belül van, ami láthatatlan a szemnek. Nem úgy vagyunk szépek, mint az ember, hanem a tulajdonságaink tesznek széppé minket. Például, ragyog a jóságunk, érted?

– Nem nagyon. Én biztosan nem fogom meglátni, sem a bolygót, sem téged. Az én szívemben egyáltalán semmi különleges nincsen.

– Van még idő, hogy változtass! Előtted áll egy egész élet! Bizonyos esetekben az is előfordulhat, hogy a geloszantok látszólagos emberi alakot öltenek. Persze csak akkor, ha Entis úgy akarja.

– Nem tudnád elintézni, hogy te is embernek nézzél ki?

– Mondtam már, ha a Király is úgy akarja. Előfordulhat, hogy szükség lesz rá. Azonban figyelmeztetek, hogy azokról, amit most láttál, nem beszélhetsz senkinek.

– Rólad sem? Arról sem, hogy vagy? Hiszen Krisztina már tudja.

– Erről beszélhetsz, de a látomásokról még nem.

– És mondd... – folytatta volna Peti a kérdezősködést, de megszólalt az ébresztőóra.

Az óracsörgés véget ért, és már felkészült öccsének szokásos reggeli rajtaütésére, de az most elmaradt. Rossz érzése támadt. A telefont a táskájába dugta, és elment a fürdőszobába, hogy szokása szerint úgy tegyen, mintha mosakodna. Szobájába visszatérve, egy pillanatra megállt a folyosón hallgatózni, hogy mi zajlik a konyhában. Szerencsére nem hallott semmi rendkívülit, csupán a megszo-
kott tányércsörgést, anyja sürgés-forgásának megnyugtató zaját. Magára húzta kedvenc cuccait, és szokásos módon kezével beletúrva kefehája, kezében táskájával belépett a konyhába.

– Jó reggelt mindenkinek! – kiáltotta vidáman, majd lehuppant a székébe.

– Ejha! Mi történt ma reggel? Valami különleges ébresztést kaptál? – mosolygott rá Anya, akinek lófarokba kötött szőke fűtjei megcirógatták a fiút, amikor a szokásos cuppanóst kapta a fejére. Anya nagyon boldognak látszott.

– Én... csak jól kialudtam magam – válaszolta vontatottan. – De te mitől vagy ilyen jókedvű?

– Kell erre különös ok? Süt a nap, és kék az ég! Nem elég ok ez az örömré? De tudok még egyet! Megvan minden gyermekem! – Dúdolgatva készítette a reggelit.

– Hát, nem tudom. – felelte bizonytalanul a fiú. – Én is el tudnék képzelni egy-két dolgot, aminek tényleg örülnék – morfondírozott halkan. – Dávid hol van? – kérdezte óvatosan.

– Ááááááá!!! Itt vagyok! – robbant be a mézszínű bozont. Átölelte anyja lábait, és pajkosan bátyjára villantotta „tisztá anyja” szemeit.

– Csüccs az asztalhoz – rendelkezett Anya. Felemelte Dávidot, és a székére ültette.

Ez a reggel valóban szép is volt, jó is volt. Peti a tegnapi elmaradt reggeli miatt most jól belakmározott. Sosem lehet tudni, okoskodott magában. Amikor már útban volt az iskola felé, akkor is szájában érezte a finom, friss vajas-mézes kalács és a fenséges habos kakaó ízét. Anya tízóráira is csomagolt a kalácsból és kis üvegben kakaót is tett mellé.

Tényleg szép az élet, de még milyen szép, ujjongott fel, amikor meglátta a park szélén idegesen toporgó Krisztinát. A kislány piros ruhájában olyan volt, mint egy kecses kis pillangó. Amikor észrevette Petit, aggódó arccskája felvidult. Nagy léptekkel indult el felé, és azonnal kérdések sorát szegezte a fiúnak.

– Na mi történt tegnap? Hol aludtál? Nem fáztál meg? Mit szóltak a szüleid? Megtaláltad a telefont? Mi van Dáviddal?

Amikor egy pillanatra elhallgatott, hogy levegőt vegyen, a fiú azonnal közbeszólt:

– Minden rendben van! Amíg a suliba érünk, szép sorban elmesélem az egészet.

8

Ezalatt Nymenben nagy dolgok történtek. A hatalmas, átlátszó falakon keresztül behatoló fénysugarak milliónyi kis nyalábra törve, ragyogással árasztották el az önmagában is csillogó termet. A fény hatására a falak a szivárvány minden színében tündököltek. Halk zene áradt mindenfelől, mintha az is a falakból jönne. A gyönyörű harmóniák örömmel töltötték el azokat, akik hallgatták.

A tágas teremben nagy volt a sürgés-forgás. Fénylő, légies teremtmények libbentek ide-oda a valahová siető vagy álldogálva beszélgető emberszerű alakok között. A sokaság és a szemmel láthatóan nagy nyüzsgés ellenére, nyoma sem volt türelmetlenségnek vagy idegeskedésnek. A magasba ívelő bejáratnál szemben, a terem másik végében állt a drágakövekből készült trón, melyből erőteljes, ragyogó fény sugárzott mindenfelé. Előtte mélyen meghajolva egy hatalmas, fénylő alak hallgatta a trónon ülő Király szavait. A hang erőteljes volt, mint a mennydörgés, vagy a földrengés hangja, mégis kedves.

– Várjuk meg, amíg megjönnek a többiek, már üzentem nekik!

– Természetesen, Uram! – felelte Meliach felegyenesedve.

Csillogó páncélja visszaverte a trónból rázúduló fényt, amely így még rendkívülibbé tette megjelenését. A kapu nélküli, égre nyíló, tágas bejárat felé fordulva, érces, zengő hangján felkiáltott:

– Már érkeznek is!

Mosolyogva üdvözölte a közeledő kis csoportot.

– De jó, hogy megjöttetek, Girabel!

– Meg bizony, hiánytalanul! – válaszolta az újonnan érkező.

Mindannyian leborultak Entis előtt.

– Bocsáss meg Uram, hogy késtünk, de már itt voltunk a város határán, amikor Jarazát újra hívta védenre, így hát a te parancsod szerint vissza kellett mennie! – mentegetőzött Girabel.

– Jól van, jól van! Álljatok fel drága fiaim!

– Beszéljetek, mit tapasztaltatok az emberek világában? – lépett oda hozzájuk egy magas, ragyogóan fehér ruhás ember. Mindannyian újra le akartak borulni, de ő szelíden visszatartotta őket. – Jaraza, először te mondd el, hogy boldogulsz a fiúval?

– Nincs könnyű dolgom, Salvatore herceg! Még a saját fülének és szemének sem hisz. A segítségemet többször is rosszra használta. Többnyire olyan kívánságai voltak, melyeket én nem teljesíthettem. Például egérré kellett volna változtatnom az öccsét.

– Borzasztó!

– Valaki azonban megtette helyettem!

– Egy oszong?

– Igen. Sikerült úgy elűznöm onnan, hogy a fiú nem vette észre. Viszont nagyon remélem, hogy tanult a történelemből!

– Micsoda kívánság! Ez egy nagyon rossz embergyerek! – dohogott Elidán.

– Azért talán nem teljesen reménytelen a dolog! – mosolygott Salvatore herceg.

– Hidd el, nagyon sokat tehetsz érte, csak ügyesnek kell lenned! – hallatszott a gyengéd biztatás a trón felől. – Elidán! Te mi mindent láttál és hallottál?

– Uram, az emberek nem törődnek az igazsággal, hazudnak, csálnak, és ahol csak lehet, ártanak a másoknak!

– Azért ennyire talán nem sötét a helyzet?

– Dehogynem, Uram, sajnos még ettől is sötétebb! Miért nem csapsz már közéjük végre? Ez a faj nem méltó a kíméltre. Végleg el kellene pusztítani őket a bolygójukkal együtt.

– Tudod jól, mennyire szeretem az embert, hogyan is akarhatnám a vesztét?

– Ó Uram, hisz eddig semmilyen figyelmeztetés nem használt nekik. Szerintem nincs már semmi remény arra, hogy megváltozzanak, és így előbb-utóbb mindent romlásba döntenek. Szerintem felejtjük el őket, és hozz létre egy új fajt! – próbálkozott Elidán.

– Szó sem lehet róla! Éppen hogy a megmentését akarom!

– Tudom, Királyom! – felelt Elidán. – De emlékezz csak vissza, hogy Fiadat is megölték, amikor emberi testet öltve közéjük ment, hogy jó útra vezesse őket.

– Tudom jól. De Salvatore él, és nem hiába vállalt értük annyi áldozatot! – lágyult el Entis hangja.

– Te tudod, ó Király! – vonult vissza Elidán.

– Sok igazság is van abban, amit mondasz, de te is tudod, hogy az ember képes változni, meg tud javulni. Nektek pedig az a dolgok, hogy ebben segítségére legyetek! A jó mellett döntenem mindig könnyű.

– Valóban nincs könnyű dolguk az embereknek, Királyom! A hírek, amiket én hozok, nagyon aggasztóak, és éppen az emberek miatt! – szólt Girabel.

– Mondd csak!

– Hallottam, hogy Zortahákban valami készülődik. Valami nagyon rossz. Az oszongok özönlenek az emberek világába. Ha nem teszünk valamit, közülük nagyon sokan Sánta karmai közé kerülhetnek, és elveszíthetjük a Földet! – mondta Girabel.

– Meliach! Te mit gondolsz erről? – kérdezte Entis.

– Uram! Én is hallottam már a nagy mozgolódásról. Girabelnek igaza van, gyorsan kell cselekednünk! Szerintem kémleljük ki, mit akarnak, és azután határozzunk! Az emberek őrzését addig is erősítjük meg! A gyengébbekre 2-3 geloszan is vigyázhatna!

– Titeket, kedveseim elengedlek. Pihenjete, hogy erőt gyűjthesetek a következő feladataitokhoz, mert tennivalónk úgy látszik, lesz bőven! – szolt a Király Girabelhez, Jarazához és Elidánhoz.

Ők meghajoltak és kilibbentek a teremből.

9

Zortahák fővárosának, Kénköves Tóvárosnak a határában, a feketén csillogó tó lángokban áll. Vize alól hatalmas felhőkben bűzös gázok törnek elő, és tekintélyes szemétkupacok díszítik a tájat. Egy nagy csapat városlakó éppen arra készült, hogy kiruccanjon az emberek világába, és előtte itt táboroztak le. Óriási volt a nyüzsgés, a közelgő akció izgalomba hozta az oszongokat. Megindult köztük a vetélkedés és a veszekedés. Úgy verték egymást, mint a cséphadaró. Külön álldogált egy kisebb csoport, akik szemmel láthatólag nagyobbak és erősebbek voltak a többinél. Komoly beszélgetésbe merültek, míg társaik egymást püfölték.

– Osszuk el magunk között igazságosan a melót! – nyavalyogta a hájas Lustaság egy szemétkupac tetején fekve, s pöfékelni kezdte bűdös szivarját.

– Legszívesebben egyedül csinálnám az egészet! – nyelt nagyot izgalmában Mohóság, hatalmas száját vigyorba rántva. – Van valami kajátok? – kérdezte csak úgy mellékesen, és kedélyesen megsimogatta hordóhasát.

– Majd pont te, egyedül! Érdekel téged valami saját magadon kívül? – remegett meg Irigység hangja. – Mindig csak te! Másra sosem gondolsz! – hergelte magát egyre jobban. – És nincs kajaaaa!

– Úgyis én leszek a legeredményesebb! Senki nem tud engem utolérni sem szépségben, sem ügyességben! – rezegettette meg festett szempilláit Hiúság. – Mit mondasz erre? – fordult zselézett haját igazgatva Fösvénységhez.

– Azt mondom, hogy ami az enyém, azt nem adom! Hozzá ne merjetelek nyúlni! – emelte fel reszelős hangját Fösvénység, miközben megtapogatta a ruháján mindenfelé lógó erszényeken a lakatokat.

– Elegem van az örökös acsarkodásaitokból! Egy kis normális gonoszság sem telik ki tőletek? Utállak benneteket! – ordította habzó szájjal Harag. Vastag, drótszerű fekete sörénye úgy meredezett az ég felé, mintha villámcsapás érte volna.

Rövid hatásszünet után folytatta: – Engem bízott meg a főnök, hogy parancsoljak nektek, én pedig szeretném jól csinálni, úgyhogy a pofázást berekesztem! Mindenki tudja, mi a dolga. Szedjük össze a csürhét, aztán induljunk! Tudjátok, mi történik azzal, aki nem úgy táncol, ahogy Sánta fütyül, ugye? – vicsorgott dühödten, megmutatva szuvasságtól megfeketedett, nagyrészt már hiányos fogsorát!

– Igaz! Nem szeretném, ha Sánta tönkretenné a szépségemet elégedetlenségében! – siránkozott Hiúság, s megpróbálta eltüntetni a sötét arcán elfolyt szempillafestéket.

Harag nagyot ordított, mire hirtelen csönd lett, és mindenki abba hagyta, amivel éppen foglalkozott. Nagyon élvezte, hogy Sánta távollétében teljhatalmat gyakorolhat az oszongok felett. A dulakodó, egymást csépelő oszongfalka mozdulatlanra merevedett.

– Na végre! – akkorát fújt, hogy a lebénult társaság messzire repült, majd egymás után földre csapódtak.

Egy ideig nem tudtak megnyikkanni sem, így Harag nyugodtan előadhatta mondandóját.

– Alávaló pokolfajzatjai! Micsoda egy gyülevész banda! Ti akarjátok az embereket behálózni? Szedjétek össze magatokat, mert ha nem, egyenként mártalak benneteket a tóba! – mosolyodott el mézédiesen, amitől a fenyegetés címzettjei rémülten hörrentek fel. – Talpra! – ordította olyan erővel, hogy a tó lángjai bősztáncba kezdtek.

A tóba mártás gondolatától is iszonyodó csapat szinte egyszerre ugrott fel.

– Na! Vegyük át, mik a teendők! – nézett végig rajtuk Harag, s ezzel átadta a szót Mohóságnak, aki nagy élvezettel ragadta magához a lehetőséget. Méretes szája örömében körbeszaladt a fején.

– Először is! Jobb, ha nem látnak bennünket. Hi-hi-hi! Mindenki láthatatlanul dolgozik az emberek világában! Finoman kezdjük a munkát. Eleinte csak sugdosunk a fülükbe, elültetünk néhány gonosz kis ötletet a gondolataikba. Jegyezzétek meg rühes banda, hogy nem ijesztgetjük őket, mert akkor ellenünk fordulnak. Éppen az ellenkezőjét fogjuk tenni. Kedves, szép, jó és csábító dolgokkal kápráztatjuk el őket, aminek örülnek, amire a legjobban vágnak!

– Ne felejtétek el, mit parancsolt a főnök! Nem azokat kell kezelésbe venni, akik már a mi oldalunkon állnak, hanem azokat, akik az... ő... szszszsz... pártján vannak! – sziszegte Harag. – Tehát legfőbb célpontjaink a különleges szívűek! Azok, akik Entis támogatói, vagy közel állnak hozzá, hogy azzá legyenek! Zsongjátok körül őket, tegyetek meg mindent, hogy Entist elfeledjék.

Az egész csapat hangos hahotázásban tört ki, és fetrengett a röhögéstől.

– Mi olyan nevetséges? Pooooofa beeeee! – örvengött Harag, de a röhögés csak nem hagyott alább. Erre odaugrott a tömeghez, kirántott közülük egyet a lábainál fogva, és kétségbeesett visítása ellenére belógatta a tóba, majd kiemelte, úgy, mint amikor a falatot a szósza mártják. A látványt döbrent csend fogadta. Harag kezében pálcikaszzerű csontváz reszketett, és nyüsztett fájdalomában.

– Sajnálhatod, hogy nem tudsz elpusztulni! – köpött ki Harag, és elhajította jó messzire.

Repülés közben a csontváz szétesett, és darabjaira hullva ért földet. Nemsokára azonban a csontok elkezdtek mozogni, és hamarosan egymásra találva összeálltak. Nem telt el sok idő, és már megint a régi volt. Igaz, kissé sikkos állapotban, még mindig sikoltozva és reszketve, de csatlakozott társaihoz. A többieknek ettől a látványtól alaposan elment a jókedve.

– Most induljunk végre! – szólalt meg Lustaság, aki eddig könyökére támaszkodva, a szemétkupac tetején heverészve, hájas szemhéját félíg lehunyva szemlélte a történeteket. Nagy nehezen feltápászkodott, szivarját eloltotta a mellette álló oszong hátán, amire az éktelen visongásba kezdett.

– Lépünk ki! – kiáltotta vidáman Lustaság, és nyomatékul jól hátba rúgta a visítózt, akinek épphogy sikerült a tó szélén lefékezni.

10

Peti az iskola folyosóján elbúcsúzott Krisztitől, aki még csak negyedikes volt. Bement az osztályterembe. A többiek sanda vigyorral fogadták. Most nem zavartatta magát, egy vállrándítással elintézte a dolgot. Barátját keresve körülnézett, de Marci ma sem jött iskolába. Leült a székére, és elővette az órarendjét. Rémülten állapította meg, hogy megint matek az első óra. Hogy fogja megmagyarázni, hogy most sem tanult? Nem volt sok ideje töprengeni, mert becsengettek, és Gábor bácsi máris megjelent az ajtóban. Szokása szerint már az ajtóból dobta rá a naplót a tanári asztalra. Vagyis csak akarta rádobni, mert ahogy mindig, most is leesett a földre. Zotyó odaugrott, fölvette a földön heverő naplót, és átadta a tanárnak.

– Köszönöm fiam! – bólintott, majd helyet foglalt, és belemerült a nézegetésébe.

A teremben halk zsongás kezdett terjedni, ami azonnal elült, amikor nagy csattanással bezárult a napló, és Gábor bácsi szemüvege fölött körbenézett a nebulókon. Szeme a teljesen jelentéktelenné zsugorodni próbáló Petin állapodott meg. A fiú rosszat sejtett, s már nyúlt is a táskájába a mobilért, amikor Gábor bácsi megszólalt.

– Peti, gyere ki felelni! Javítsd ki a tegnapi egyest! – dörögte jóindulatúan.

– Igenis! – kiáltotta, és lehajolt, mintha az ellenőrzőjét akarná előkeresni táskájából. Füléhez emelte a telefont és gyorsan belesutogott: – Aludjon el a tanár, és csak akkor ébredjen fel, amikor kicsengetnek!

Gábor bácsi szemei máris lecsukódtak, feje rábukott az asztalra, és úgy is maradt. A gyermekek között ijedt sugdosódás indult el.

– Mi történt? Rosszul van?

– Elájult?

– Csak nem halt meg?

A suttogást azonban hamarosan túlharsogta Gábor bácsi horkolása. Az első döbbenet után, mint a vulkán, úgy tört ki a gyerekek jókedve. Csapkodták a padot, lábukkal toporzékoltak a földön, úgy hahotáztak. Voltak, akik a padlón hemperegtek. A nagy zenebonára bejött az Igazgató, és meglátta Gábor bácsit, aki olyan édesen aludt, hogy még a nyál is kicsordult a szája szélén. Először megpróbálta vállainál fogva felrázni, de nem sikerült, csupán néhány nagyobb horkantás volt a válasz. Erre már igazán elszabadult a jókedv. Az Igazgató felemelt hangon próbált rendet teremteni. Nem sikerült, ezért kizavarta az egész osztályt az udvarra játszani. A gyerekek diadalüvöltéssel rohantak ki, és izgatottan beszéltek meg a történeteket. Peti magában somolyogva megint csak arra gondolt, milyen kár, hogy senkinek sem mondhatja el, kinek köszönhetik az ajándékba kapott szabadidőt.

A teremben az Igazgató folyamatosan rázta, ébresztgette Gábor bácsit, aki olyan mélyen aludt, mintha fejbe vágták volna. Amikor megszólalt a szünetet jelző csengő, mintegy varázsütésre, azonnal felébredt. Zavartan nézett a szemöldökét szigorúan összehúzó Igazgatóra.

– Mi történt? – kérdezte remegő hangon.

– Én is pontosan ezt szeretném megtudni! – hangzott a válasz. – Gyere az irodámba, hogy megbeszéljük!

A következő óra történelem volt. A tanárnő váratlan ötlettel állt elő, vagyis, hogy röpdolgozatot fognak írni. Mindenki kapott egy lapot Éva nénitől, aki ezt követően felírta a kérdéseket a táblára.

Hát soha nem lesz már nyugtom, dohogott Peti, s telefonjába sűgta: – Tanárnő óra végéig ne tudjon fölállni a székéről!

Éva néni leült, hogy beírja a hiányzókat a naplóba, Peti pedig szép nyugodtan elővette a történelemkönyvet, s kényelmesen lapozgatva kikereste a helyes válaszokat. A tanárnő, miután befejezte az írást, fel akart állni, hogy járkáljon a padok között, de nem tudott. Olyan érzése volt, mintha odaszögezték volna a székhez. Talán a gyerekek bekenték ragasztóval, ijedezett magában. Próbálkozott még néhányszor, de a szék szinte hozzánőtt. Nem merte tovább folytatni, mert félt, hogy nevetségessé válik, vagy elszakad a ruhája, ezért aztán egész órán ülve maradt.

Peti a többiekkel együtt nagyon jól sikerült dolgot tudott beadni. Amint kicsengettek, Éva néni kiküldte őket a teremből, és csak akkor próbált meg újra felállni a székéről, amikor már teljesen egyedül volt. Nagyon meglepődött, hogy elsőre sikerült, és szinte pánik-szerűen hagyta el az osztálytermet. Az is lehet, hogy a nagy stressz okozta ezt, és csak hallucináltam? Talán orvoshoz kellene fordulnom, töprengett elkeseredve. Egyelőre senkinek sem merte elmondani, hogy mi történt vele. Ki hinné el?

A szünetben Peti folyamatosan a csoportokban beszélgető gyerekek mellett sündörgött, mert kíváncsi volt, hogy mit szólnak a különös történetekhez. Azt ugyanis tudni kell, hogy Éva néni még sohasem ült végig egyetlen dolgozatírást sem. Az egyik csoport a gesztenyefa alatt álldogált. Élénken vitatkoztak. Arra sétálva hallotta, amint a pufók Zotyó éppen izgatottan ecsetelte, milyen szerencséje volt, hogy Éva néni nem járkált, mert így tudott puskázni. Különben biztosan egyest kapott volna.

– De hát Éva néni még sohasem ült végig egyetlen órát sem! – értetlenkedett Zsófi.

– Az igaz! – kiáltott fel Balázs. – Talán beteg, és nem akarta kifárasztani magát.

Senki sem tudott választ adni a furcsa jelenségre. Abban viszont megegyeztek, hogy mindenkinek jól jött ez a váratlan esemény. Nocsak, milyen jót tettem velük, örvendezett Peti, és gondolatban megveregette a saját vállát. Király vagyok!

– Semmi kedvem ma tornázni! Milyen jó lenne, ha a tornaórán inkább szabadfoglalkozás lenne! Én csak süttetném magam a napon! – ábrándozott Bea, aki hátát a gesztenyefának támasztva, becsukott szemmel, arcát a nap felé fordítva, karba tett kézzel álldogált.

Legyen úgy, ahogy akarod, vigyorgott Peti, és beleszólt a mobilba, hogy maradjon el a tornaóra. Amikor a szünet végén sorakoztak az udvaron az osztályok, odajött hozzájuk az Igazgató, és közölte, hogy elmarad a tornaóra, mert Ákos bácsi, a tornatanár elcsúszott a folyosón kiöntött vízen, és eltört a karja.

– Kint maradhattok az udvaron! – jelentette ki az igazgató, majd elment.

Peti lopva Beára nézett. A lány arca bosszús volt.

– Nem értem, mi történik itt? Nektek nem furcsa ez az egész? – kérdezte gyanakodva. – Szegény Ákos bácsi! Ezen az áron egyáltalán nem éri meg, hogy elmaradt a tornaóra!

A többiek egyetértettek vele, és már egyáltalán nem volt jókedvük az újabb szabadidőtől.

Ezeknek semmi sem jó, köpött Peti egy jó nagyot, és sértődötten vonogatta a vállát. Aznap az iskolában már nem használta semmilyen jótéteményre a telefont. Nem érdemlik meg, állapította meg, és elhatározta, hogy megpróbálja valahogy átvészelni ezt a napot. Nem sok volt már hátra.

Aznap a biológia volt az utolsó óra. Már mindenki eléggé fáradtnak tűnt, még a tanárnő is. Kint gyönyörűen sütött a nap, csicseregtek a madarak, minden zsongott a tavaszi melegben. Peti egyre csak az ablakon túlra bámult, alig várta már, hogy az iskolát a háta mögött tudja. Gondolatai egyre csak az éjszakai álom és a reggeli látomás, meg Jaraza és a mobil körül forogtak. Ha csak a lehetőségeire gondolt, amiket ennek a csodamobilnak a segítségével megvalósíthat, megremegett az izgalomtól.

Csak véget érne már ez az unalmas biológia óra, morogta magában. Talán elő kellene venni a telefont, és máris teljesülne a kívánságom, folytatta a morfondírozást. Nosza, találjunk ki valami jó kis tréfát, amitől biztos elmegy a tanárnő kedve az órától, hallotta saját gondolatait. Mi a fene, döbbent meg, én szeretem Kati nénit, miért akarnék neki rosszat? Hogy jutott egyáltalán ilyesmi eszembe?

Annyira belemerült a gondolkodásba, hogy Kati néni felemelt hangjára tért csak magához. Elképedten bámulta, hogy mi történik az osztályban.

– Mi bajod Misi? Hová mész? – kérdezte immár harmadszor, de most már nagyon határozott hangon a tanárnő a fiútól, aki rágógumiját csámesogva laza mozdulatokkal indult kifelé a teremből.

– Nincs kedvem itt maradni, oké? – felelt vissza Misi, aki ilyet még sohasem tett.

Mindenki döbbenten nézte, mi lesz ebből.

– Mit jelentsen ez? Mondd meg, hová mész! – kérte Kati néni.

– Semmi köze hozzá, hogy hová megyek! – válaszolta Misi flegmán. – Egyébként, ha nagyon érdeklí, megyek lógni az utcára, mert jó idő van, és nekem ehhez van kedvem. Világos?

Az osztályban beállt zavart hallgatást lassan kezdte felváltani az eleinte halk, majd egyre megerősödő kuncogás. A gyerekeknek, úgy látszott, tetszik Misi szemtelen viselkedése.

– Azonnal állj meg! – kiáltott rá Kati néni, de a fiú rá sem hederítve kilépett az ajtón, és úgy bevágta maga után, hogy majdnem sarkaiból szakadt ki.

– Nem értem! – dadogta a tanárnő. – Mi történt vele? Ti tudjátok? – fordult a gyerekekhez.

Senki nem tudta a választ. Misi sosem viselkedett így azelőtt. A tanárnő tehetetlenül nézett a fiú után, remélte, hogy lehiggad és visszajön a terembe. Mindenesetre utána küldte barátját, Balázst, hogy keresse meg, és folytatta az órát. Azonban még nem értek véget a meglepő események. Kati néni a tábla felé fordult, hogy rajzzal is szemléltesse, amiről beszél. Ekkor a mintagyerek Timinek hirtelen eszébe jutott valami. A padjában őrzött, tízóráiról megmaradt vajás kenyeret óvatosan előhúzta, majd egy jól irányzott dobással a tanárnő hátához vágta, aki ijedtében felsikoltott, és megfordult. Csak akkor értette meg, mi történt, amikor a kenyér leesett a földre. Az osztályban újra eluralkodott a jókedv. Egyszerűen nem tudtak ellenállni a nevetésnek.

– Ki volt az? – kérdezte Kati néni szigorúan.

– Én! – válaszolta kihívó arccal Timi.

A tanárnő igyekezett a helyzet magaslatán állni. Ráripakodott a kislányra, hogy vigye ki az ellenőrzőjét. Az csöppet sem szégyellte magát, hanem vállát vonogatva, vigyorogva dobta oda a könyvecskét a tanári asztalra. Kati néni lángoló arccal írta be az intőt, majd felkapta a naplót, és kimenekült a röhögéstől vonagló osztályból.

– Ez nem volt szép tőled! – szólt oda Bea komolyan Timinek. – Miért tetted ezt?

– Talán nem tetszik a stílusom? – kerekedett ki Timi szeme. – Kaphatsz te is, ha nem húzod meg magad!

A veszekedésbe egyre többen kapcsolódtak be, s hamarosan kitört a háború a gyerekek között. Az osztály két részre szakadt. Pofonok csattantak, hajtépcs, ökölharc, minden volt.

Peti és még néhány osztálytársa nem szállt be a bunyóba. Döb-benten ült a helyén, és azon morfondírozott, hogy mi okozhatta ezt a nagy felfordulást. Én magam sem csinálhattam volna jobban, álmélkodott, amikor éppen a lábai mellé esve hempergőzött egymás ruháját tépve az osztály két legjobb magaviseletű tanulója. No, ez már sok, állapította meg, és beleszólt a mobilba: – Legyen vége a felfordulásnak!

Mintegy varázsütésre, azonnal mindenki abbahagyta, amit éppen művelt. Teljes csönd lett. A gyerekek, zavartan néztek egymásra.

– Mi történt? Mi ütött beléd? Miért támadtál rám? – kérdezték egymástól, de senki sem tudott magyarázatot adni saját viselkedésére.

Timi még mindig csak a fejét rázta.

– Egyszerűen nem értem! Valami állandóan azt súgta, hogy tegyem meg!

Végre megszólalt az óra végét jelző csengő.

11

Peti nem várta meg, amíg a többiek megemésztik a történeteket, gyorsan elindult hazafelé. Az iskola kapujában már várt rá Kriszti. Nagyon feldúltak látszott.

– Valami baj van? – kérdezte a fiú, amikor odaért hozzá.

– Igen, igen! – suttogta izgatottan. – Képzeld csak! Mindenki megőrült ma a suliban. Először azt hittem, hogy csak a mi osztályunkban, de többen is mondták, hogy náluk is.

– Hogy érted ezt?

– Miért? Nálatok nem történt semmi különös?

– De igen. Olyanokat műveltek, hogy csak néztem!

– És te nem? – kérdezte aggódva a kislány.

– Én nem. Nem is tudom, miért? Pedig valami állandóan azt súgta, hogy törjek borsot Kati néni orra alá, de nem tettem. És te?

– Ugyanez történt velem is – válaszolta a kislány. – Én is éreztem valami vágyat, hogy rosszat tegyek, de el tudtam magamtól hessegetni. Olyan volt, mintha a fülembé sugdosta volna valaki, hogy tegyem azt, amit a többiek. Neked is ilyen volt?

– Pontosan. Úgy néz ki, valami nagyon nagy baj van! – állapította meg a fiú.

Hazafelé menet végig erről beszélgettek. Észre sem vették, hogy a két nyolcadikos követi őket, akik meglehetősen gonosz dolgokat forralnak. A parkhoz érve Peti és Kriszti elfordultak a tóhoz vezető kis ösvényre, hogy a víz melletti padon üldögélve tovább elemezzék a helyzetet. A fiú mobilját zsebre dugta, táskáját pedig ledobta maga mellé a földre.

– Micsoda rendetlen alak! – hallotta meg hirtelen a számára oly kellemetlen hangot. Az egyik nagyfiú, Peti táskáját kezében lóbálva előlépett a pad mögül.

– Nem érdemel kíméletet az ilyen – sziszegte a másik.

– Mit akartok? – kérdezte Peti remegő hangon.

– Mi? Semmit az égvilágon! Csak éppen erre jöttünk, amikor észrevettük, hogy ledobod a piszkos földre a táskádat. Te aztán nem becsülsz meg semmit, ugye? – bámult Peti arcába a vörös hajú.

– De most megkapod a magadét, meg ám! Bedobom a tóba a táskádat, és úszkálhatsz utána! Hacsak...

– Igen? – kérdezte riadtan.

– Hacsak át nem passzolod nekem a mobilodat!

– De már nincs is meg! – próbálta menteni a menthetőt.

– Nincs? – kiáltott fel a vörös, majd meglóbálta és bedobta a táskát jó messzire a vízbe.

A másik ezen felbuzdulva új javaslattal állt elő.

– Dobjuk be őt is! Nem árt neki egy kis fürdés, hiszen már szaga van! – fintorgatta az orrát.

– Fejezzétek be! – ugrott fel a padról Kriszti.

– Na nézd csak, hogy ugrál itt ez a kis vakarcs! – röhögött a tüskésre zselézett hajú nagyfiú. – Talán te is fürödni akarsz?

Peti kihasználva a kis időt, amíg nem vele foglalkoztak, gyorsan füléhez emelte a mobilt. Már éppen beleszólt volna, de a vörös észrevette, gyorsan odaugrott, és kitépte a kezéből. Zsebre vágta a készüléket, majd belebámult az arcába.

– Szóval hazudtál! Mégis nálad volt! Ezért most megbüntetünk! – ragadta meg a fiú karját. – Gyere Ricsi, segíts! – kiáltotta társának, aki elkapta Peti másik karját, s együttes erővel belódították a kacsaúsztatóba, aztán hátra se nézve, röhögve elmentek.

Nem volt mély a víz, így Petinek csak fel kellett állnia, és néhány lépést megtenni a süppedő iszapban, hogy elérje a táskáját. Szerencsére a közelben úszkáló vadkacsák méltatlankodása, és a támadólag fellépő hattyúk ellenére sikerült elkapnia és kievickélni a partra. Fiúból és táskájából egyaránt ömlött a sáros víz. Olyan gyorsan történt minden, hogy mire az a néhány járókelő odasietett, aki messziről látta, mi történt, Peti már kint is volt a vízből. Piszkos arcán a híg iszap összefolyt sűrűn ömlő könnyeivel, amelyek nem annyira a táskáért, sokkal inkább az elrabolt mobilért patakozottak.

A felnőttek sajnálkozó arccal vigasztalták. Többen felajánlották a segítségüket, de Peti elhárította. Krisztina azonban ragaszkodott hozzá, hogy hazakísérje, és tanúsítsa, hogy a törtétekért nem ő a hibás.

Peti lehangoltan, csuromvizesen és sártól maszatosan bandukolt Krisztina mellett az úton. Egy darabig nem szólt egyikük sem. A csendet végül Krisztina törte meg.

– Nagyon szomorú vagy a telefon miatt?– hangjában együttérzés csengett.

– Hát persze! – sírta el magát Peti. – Három napra kaptam és csak kölcsön. Hogy fogom visszaadni? Arról nem is beszélve, hogy egyáltalán nem tudtam kihasználni, pedig mennyi mindent megkaphattam volna, ha nem veszik el tőlem!

– Képes vagy azért sírni, mert olyan dolgokról kell lemondanod, amik soha nem is voltak a tied? Nem értelek téged!

– Az a baj, hogy senki sem értheti! – kiáltott indulatosan a fiú. – Szinte senkinek sem beszélhettem róla, micsoda kincsem van. Aki meg tudja – nézett Krisztire sértődötten –, az nem ért meg!

– Mondd csak! – vágott közbe a lány, akiben hirtelen gyanú támadt. – Nem te okoztad ma azt a sok bajt a suliban?

– Semmi közöm hozzá! – kérte ki magának Peti.

Krisztina szomorúan nézett rá.

– Milyen barátság az, amiben nem vagyunk egymáshoz őszinték?

Észre sem vették és már Petiéek háza előtt álltak. A fiú durcásan vonogatta a vállát, majd félvállról odavetette:

– Akkor most bejössz vagy nem?

– Persze, hogy bejövök, hiszen megígértem.

Peti édesanyja már az ajtóban fogadta őket, és láthatóan nagyon ideges volt. Gyorsan odaköszönt Krisztinek, majd fiához fordult.

– Sürgősen beszélni akarok veled! – Akkor vette észre, hogy csupa sár. – Mi történt? – kiáltotta rémülten.

– Semmi! – morogta, és anyja mellett becsusszant a lakásba, majd egyenesen a szobájába rohant, és úgy, ahogy volt, sárosan az ágyra vetette magát, és csak sírt, sírt.

– Majd én elmondok mindent, Marika néni! – készségeskedett Kriszti – Szentanú vagyok ugyanis. Mindent láttam.

– Gyere be! – invitálta Anya a konyhába a kislányt. – Éhes vagy?

– Köszönöm, igen, de otthon vár az ebéd!

– Azért egy pohárnyi üdítőt szívesen meginnál, ugye?

– Nem bánom, azt elfogadom.

Anya kitöltötte a finom házi málnaszörpöt, a kislány elé tette az asztalra, majd leült vele szemben és figyelmesen hallgatta a rémtörténetet.

Miután Kriszti elejétől a végéig mindent elmesélt - szót sem ejtve természetesen a mobilról -, illedelmesen megköszönte a finom szörpöt, és hazament. Anya becsukta mögötte az ajtót, sóhajtott egy nagyot, s elindult fia szobája felé. Szerencse, hogy Dávid nincs itt-hon! Bekukucskált a nagyszobába, ahol Virág békésen szuszogott, karjai közt szorongatva kedvenc rongybabáját. Peti szobája elé érve kicsit megállt, majd halkán bekopogott. – Bejöhetek?

Petinek ugyan semmi kedve nem volt csevegni, de hát mégsem mondhatott nemet.

Anyja belépett a szobába. Hihetetlen rendetlenség volt odabenn, de most nem akart háborút. Leült az ágy szélére, és megsimogatta az akaratos, kemény kobakot.

– Krisztina elmesélte, mi történt. Nagyon sajnálom, hogy ezt tetted veled. Hogy segíthetnék neked?

– Sehogy! – csattant fel Peti. – Ezt nekem, magamnak kell megoldani! Azt hiszed, ez volt az első eset?

– Miért, már máskor is történt hasonló? – döbbsent meg Anya, aki ráébredt, mennyi mindent nem tud a saját gyermekéről.

– Persze, nem is egyszer! – fakadt ki a fiú. – De tudod, mit? Egyszer én is felnövök, és akkor majd nem hagyom, hogy bárki bántson!

– Persze, hogy nem, kisfiam, persze, hogy nem! – nyugtatta a hátát simogatva. Ugy látszik, a tervezett beszélgetést kicsit későbbre kell halasztani, döntötte el magában. – Amit én megtehetek érted, azt meg fogom tenni! – mondta határozottan. – Ha gondolod, később még beszéljünk erről, most nem akarlak erőltetni. Rendben? – zárta le a beszélgetést, s nagy puszit nyomott a fiú maszatos képére.

– Rendben! – felelte Peti máris sokkal nyugodtabban. – Kész az ebéd? – kiáltott Anya után, aki már kilépett az ajtaján.

– Igen! Menj, mosakodj meg, öltözz át, addigra tálalom!

Tényleg jobb, ha összekapom magam, határozta el, amikor egyedül maradt. Felugrott az ágyról, vizes, sáros ruháit ledobálta a földre, és elment mosakodni.

Miután rendbe szedte magát - még haját is mosott -, visszament a szobájába, piszkos ruháit ölbe kapta, és kivitte a szennyes tartóba. Az a halvány gondolat is megfordult a fejében, hogy talán kitakaríthatna, de hatalmasat kordult a gyomra, ezért aztán gyorsan a konyha felé vette az irányt. Tisztán, szárazon, Anya megnyugtató simogatása után valahogy már nem is tűnt olyan rettenetesnek a világ. Az étel csodálatos illata betöltötte a folyosót, és szinte orránál fogva vezette a konyháig. A leves már a tányéron gőzölgött.

– Hmmm paradicsomleves! – örvendezett, és gyorsan asztalhoz ült, majd meglepetten nézett körül. – Dávid hol van? Nem eszik velünk?

– Átment a szomszédba a barátjához, és egész nap ott lesz.

– Milyen csend van itthon! – lepődött meg Peti. – Szinte hiányzik a nyüzsgése!

– Nahát! – nevetett Anya. – Nem hittem volna, hogy tőled egyszer ezt fogom hallani!

– Hát, én sem! – heherészett Peti, és nekilátott a levesnek. – Nagyon finom volt! – bizonygatta üres tányérja fölött, levestől pirosuló száját nyalogatva.

12

Az oszongok csapata a Földre érkezve szétszéledt, hogy tegye a dolgát. Egyikük azonban, mint akit ágyúból lőttek ki, sietve másfelé vette az irányt. Szélesebesen siklott a levegőben, egyenesen Nymen felé. Amikor a bolygó közelébe ért, az örök észrevették a feléjük száguldó fekete alakot, és azonnal riadót fújtak. Hatalmas harsonák szólaltak meg minden irányból, mire azonnal seregnyi villogó lándzsájú, páncélba öltözött geloszan jelent meg. A jövevény annyira sietett, hogy csak akkor eszmélt fel, amikor beleütközött egy hatalmas, páncél borította széles mellkasba. Az ütközés hatására szinte odaragadt a páncélhoz, de ez csak egy-két pillanatig tartott. Hamarosan levált a páncélról, lecsúszott, és kissé zavarodottan üldögélt, szédülten szemlélve a feje körül táncoló csillagokat.

Biztosan elüldögélt volna még egy ideig, ha a magasból érces hangján rá nem kiált a páncél viselője.

– Ki vagy, és mi dolgod itt? – kérdezte, miközben kék sugarakat lövellő lándzsájának hegyét a hívatlan vendégnek szegezte.

Az, miután valamennyire magához tért, ijedtségtől remegő hangon válaszolt. – É-é-én vagyok, n-n-nem ismersz meg?

– Ki az az én? – hökkent meg Meliach, az ismerősnek tűnő hangra visszahúzva fegyverét.

– Hát én, Szélesebes! – dünnyögte sértődötten, s végre ledobta magáról a fekete leplet. Egészen belevörösödött az izgalmakba, amin a többiek jót derültek.

– Ilyen viccet többé ne csinálj! – kiáltotta Meliach megenyhülve, és örömmel ölelte magához a megszeppent geloszant. – Riadóztatták miattad az egész országot. Gyere, a Királyhoz kell mennünk!

Útközben parancsot adott, hogy kerítsék elő Girabelt, Elidánt, Jarazát és Fareált is.

A palotában a szokottnál is nagyobb volt a nyüzsgés, de látszott, hogy mindenki jól tudja a dolgát. Amint megérkeztek, mindannyian mély hódolattal borultak le a trónján ülő hatalmas Entis előtt.

– Íme, Uram, visszajött a felderítőnk! – tolta előre Meliach Szélsebest, aki a nagy megtiszteltetéstől zavartan toporgott a ragyogó trón előtt.

– Én volnék, Szélsebes, Uram! – pirult el szemlesütve, miközben többször is mélyen meghajolt.

– Tudom fiam, ismerlek. Elég volt a hajlongásból! Inkább beszélj, mi hírt hoztál nekünk?

– Hát leszögezhetem, hogy nem volt könnyű dolgom. Rémisztő volt az egész! Nem is hittem, hogy túlélem! – csigázta hallgatóságát.

Elidán már rá akart dörrenni, de Meliach mosolyogva leintette.

– Szóval nem szívesen mennék még egyszer oda vissza!– ingatta fejét Szélsebes nagy meggyőződéssel.

– Mi történt? – vágott közbe mégis türelmetlenül Girabel.

– Csak a város széléig tudtam menni, hiszen ugye, mindenki tudja, hogy mi nem mehetünk be oda? – nézett körül egyetértésre várva.

– Így van, de folytasd, kérlek! – kérlelte türelmesen Meliach.

– Igen, igen, folytatom. Tehát elbújtam a Kénköves tó partján egy szemétkupac mögé. Tudjátok milyen borzasztóan bűdös volt? Teljesen rosszul lettem tőle. Alig bírtam ott maradni!

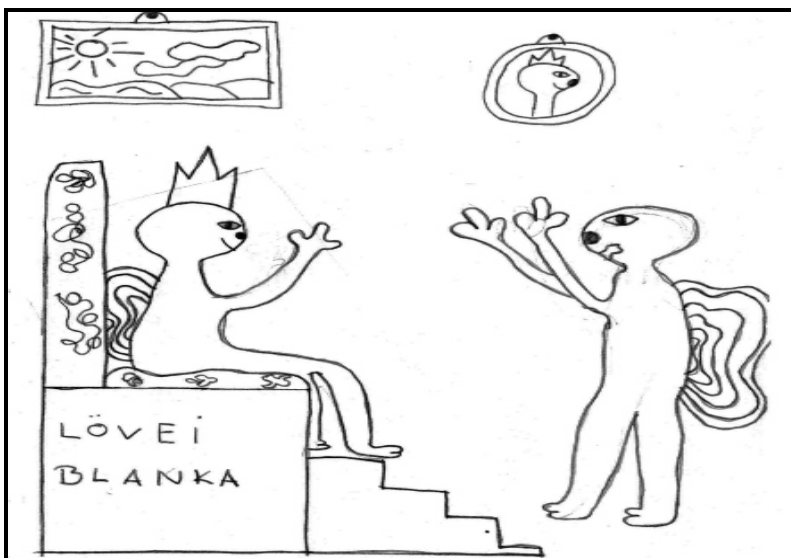
– Térj a lényegre! – mondta fojtott hangon Elidán.

– Igen, persze, persze! Szóval ott bujkáltam a bűdös domb mögött, amikor egy egész nagy csapat oszong jött ki a városból, és éppen ott vertek tanyát. Képzelteritek, hogy megijedtem! Azt hittem, megáll a szívverésem!

– Nincs is szíved, nemhogy szívverésed! A lényegyet mondd!

– Jó, jó, mondom már! Megjött az a nagy hadsereg, voltak vagy öööö százezren...

– Szélsebes! – kiáltott rá Girabel.

(Lövei Blanka 3.o.)

– Jó, lehet, hogy annyian nem, de akkor is nagyon sokan voltak. Én is odakeveredtem a tömegbe, és hála neked, Uram – hajolt meg a trón felé – nem fedeztek fel, ami nagy szerencse, mert ezek olyan...

– Mi történt ezután? – kérdezte a Király.

– Nos, hatalmas nagy veszekedés és verekedés tört ki köztük. Ezek úgy egymásnak estek, hogy ha nem a saját szememmel látom, el sem hiszem. Rúgták, harapták, csípték egymást. Én is kaptam egyet-kettőt. Kicsit fel is dagadt a karom ...

– Neked nincs is karod! – nézett rá fenyegetően Elidán.

– Jó, jó, de ha lenne, feldagadt volna! Szóval az egyik főkolompornak végre sikerült rendet teremtenie. Merthogy több vezérük is van. Persze nem akárhogy csinálta, olyan volt, mint egy horrorfilmben! Elmeséljem?

– Nem! Csak a lényeket! – Meliach próbált nyugodt maradni.

– Persze, már mondom is. Szóval nagyon félelmetes mindegyik, hű, ha látnátok őket! Az egyiknek olyan fekete, égnek álló...

– És mit terveznek? – vágott közbe Meliach gondterhelten.

– Szörnyűséget! Nem mertem kérdezősködni, mert akkor úgy jártam volna, mint az egyik oszong – nyelt nagyot, amikor eszébe jutott, hogyan torolta meg Harag az engedetlenséget. – Elmondjam?

– Neee! – kiáltották mindnyájan egyszerre.

– Majd máskor – mondta Meliach. – Most a tervükről beszélj!

– Ja, igen! A terv. Szóval az már nem is terv, mert már neki is láttak. Ez az egész ronda nagy horda már az emberek között van, és mindegyik a saját vezére irányítása alatt megköörnyékezi őket.

– Hogyan?

– Sokféleképpen! A legfontosabb, hogy láthatatlanok maradnak, mert egyébként megijednének tőlük az emberek. Persze ezt én nagyon is megértem, mert ha láttátok volna őket, hogy néznek ki! Hát képzeljétek, az egyikük...

– Elég! – szólt rá most már erőteljesebben Elidán.

– Jól van, na! A legérdekesebb részeket sem mondhatom el? Ti bánjátok! Szóval kezdetben csak sugdosni akarnak az embereknek a fülébe, meg a gondolataikba akarnak belopakodni, és sugalmazni, hogy tegyenek rosszat, ártsanak a másiknak. De azt mondták, ez csak a kezdet. És mindez ellened irányul, Entis! – siránkozott. – Mindenért téged fognak hibáztatni, minden rosszért.

– Azt remélik, így győzhetnek le Téged! Erősnek és ravasznak hiszik magukat. De ki olyan, mint a mi Urunk? – kiáltott haragjában hatalmasat Meliach.

Hangja olyan volt, mint a zúgó ércpatak, messzire csengett, egészen messzire. Még Kénköves Tóváros, sőt, egész Zortahák is belecsengett ebbe a kiáltásba.

– Uram! – folytatta. – Megkettőztük már az emberek őrizetét, de ez nem mindenkinél elég. Híveinkre számíthatunk, az ingadozókat pedig meg kell erősíteniük, mert az ő segítségükre is nagyon nagy szükség lesz. Ezen kívül sok jó katonánkat kell közéjük elküldeni, akik szükség esetén emberi alakot is ölthetnek. – Körülnézett társain. – Harcra is sor kerülhet. – mondta komoran.

A többiek egyetértően bólintottak. Szélsebes nagyot sóhajtott, mert felrémlt előtte a sok ezer évvel ezelőtti csata emléke.

– Meliach! Rád bízom ezt! Te tudod, mit kell tenni. – szólt Entis.

– Én segítelek benneteket, és veletek leszek mindig!

– Kezdődjék hát! – kiáltotta lelkesedéssel Jaraza, és mindannyian indultak, hogy dolguk után nézzenek.

13

Peti nagy örömmel készítette elő gyomrát a második fogáshoz, a rakott kelkáposztához, amit szintén nagyon kedvelt. Még le sem nyelhetette az első falatot, amikor csöngettek. Anya kinézett az ablakon.

– Látogatód jött! – mosolygott a fiára.

– Nekem? – csodálkozott Peti, és kikandikált az ablakon. Amint meglátta Krisztit, már indult is kifelé. – Anya lemegyek egy kicsit, rendben?

– Persze, menj csak, de ne sokáig, mert kihül az étel! – kiáltotta Anya, de ezek a szavak Petit már nem érték el, ugyanis javában száguldott kifelé a lépcsőházból.

Krisztina felvillanyozva várta. Arca teljesen kipirosodott az izgalmtól. Amint meglátta, máris kézen fogva húzni kezdte maga után.

– Gyere már, siessünk!

– Jó, jó, de hová?

– Majd meglátod! Csak siessünk! – rángatta a fiú kezét.

– De kihül az ebédem!

– Mit számít az, amikor sokkal nagyobb dologról van szó!

– Milyen dologról?

A kislány megállt, és nagy komolyan csak annyit mondott:

– Na-gyon, na-gyon fontos dologról. Olyanról, ami neked nagyon fontos. – mondta lassan, tagoltan.

– Jó, menjünk! – adta be Peti a derekát, és mindketten futásnak indultak.

Hamar a parkba értek, ahol már jókora tömeg csődült össze.

– Mi van itt? – kérdezte a kislányt.

– Várj csak, majd mindjárt meglátod! – mondta titokzatosan Kriszti, és rést találva a csoportosuláson átbújt, kézen fogva maga után húzva a fiút, akinek tátva maradt a szája a látványtól.

A két nyolcadikos ütötte, verte egymást. A vörös hajúnak már vérzett a szája, a másiknak pedig össze-vissza volt tépve az általában gondosan formára zselézett haja, a szeme alatt ékeskedő lilás monokliról nem is beszélve.

– Ezeknek meg mi bajuk egymással? – csodálkozott Peti.

– Nem tudom, már egy jó ideje püfölik egymást, és a felnőttek sem tudják őket szétválasztani.

A verekedők közben újra és újra összecsaptak, egyre dühödtebben, egyre nagyobb hévvel. Egyszer csak a vörös földre került, és amint tehetetlenül próbált valamiféle menekülési útvonalat keresni, pillantása Petire esett.

– Itt van! – ordította a vörös.

– Kicsoda? – A másik fiú ütésre lendülő keze megállt a levegőben.

– Hát ő! – kiáltotta a vörös, vádlón szögezve mutató ujját a megszeppent Petire.

A zselézett egy szempillantás alatt felpattant, odaugrott hozzá, s elkapta a mellkasánál a ruháját. Vérben forgó szemekkel üvöltötte:

– Szórakozol velünk, te kis szemét? Most ellátom a bajodat! Miattad vertek meg minket!

Peti tehetetlenül állt, s közben csak annyit tudott kinyögni:

– Nem értem.

Egy fiatal férfi vált ki a tömegből, akinek elege lett a jelenetből. Kiszabadította Petit a megvadult fiú kezéből.

– Mi bajuk ezeknek veled?

– Nem tudom – felelte a fiú, még mindig remegve az ijedtségtől.

– Megmondom én, mi bajunk van vele! – ordította a zselés hajú. – Becsapott minket! Eladott nekünk egy mobilt, ami nem is igazi! Egy játéktelefont sózott ránk drága pénzért!

– Igaz ez? – fordult a férfi Petihez, de mintha könnyű mosoly futott volna végig az arcán.

– Nem, egyáltalán nem igaz! Ők vették el tőlem erőszakkal. Én nem is akartam odaadni, nemhogy eladni.

A vörös hajú odamutatta Petinek a mobilt, majd földhöz vágta és rátaposott.

– Itt a hülye telefonod! Egy vacak játéktelefon. Vidd, ahová akarsz! Csak elmebeteg szórakozik egy játéktelefonnal!

Még rúgott egyet a kis mobilba, aztán elment a haverjával együtt. Köztük újra visszaállt a barátság. A látványosság végeztével a kíváncsi tömeg is lassan oszladozni kezdett.

– Minden rendben? – kérdezte a férfi, átható kék szemeit Petire szögezve.

– Igen, köszönöm, rendben – felelt a fiú szórakozottan, és óvatosan fölemelte a készüléket.

– Akkor, viszlát! – köszönt a férfi és gyorsan elment.

Peti oda sem figyelt, aggódva vizsgálgatta a telefont. Aztán hirtelen eszébe jutott, hogy ezt az embert már látta valahol. Hiába erőltette azonban az agyát, nem jutott eszébe, hogy hol. De most nem is ez volt a legfőbb problémája.

– Mit gondolsz, működik? – fordult Krisztihez, miközben szemügyre vette a meggyötört mobilt, ami kissé behorpadt, de nem tört el teljesen.

– Próbáld ki!

A fiú füléhez emelte a készüléket, s nagy öröme az ismerős hang megszólalt:

– Mit kívánsz?

– Szerencsére működik! – kiáltotta boldogan a fiú.

– Ahogy mondd! Nagy szerencse! – helyeselt a geloszan a telefonban. – Kívánsz valamit?

– Igen! – kiáltott fel, mert éppen meglátta Picur kutyát arra sétálni a gazdájával. – Szeretnék egy pár virslit, mustár nélkül!

– Virslit? – kérdezte Jaraza.

– Azt bizony, de nem nekem kell! – nevetett Krisztina csodálkozó arcán, aki a mellettük lévő padon felfedezte a papírtálcán gőzölgő virsliket.

Peti a mobilt zsebre dugva felkapta a tálcát, és elindult a vidáman szaladgáló Picur felé. A kutya már messziről megismerte, és farkát csóválva szaladt elébe.

– Látod, akit egyszer megkedvelt, azt nem felejt el! – mosolygott rá a bácsi.

– Bizony, jó baráttra találtam! – hajolt le a kutyához, hogy megvakargassa a füle tövét. – Remélem, nem haragszol a múltkoriért – súgta oda neki. – Emlékszel, amikor megígértem neked, hogy meghálálom, amit értem tettél? – mondta hangosan. Letette a kutyus elé a finom lakomát, az pedig boldogságtól lengedező fülekkel, gyors farkcsóválás közepette egykettőre eltüntette a tálca tartalmát.

– No, ezután már biztosan nem menekülsz Picur hálájától! – viccelődött a bácsi.

– Én vagyok hálás neki! – simogatta meg szeretettel a kiskutyát, majd elköszönt, és a még mindig csodálkozó Krisztit kézen fogva elindult hazafelé.

– Tulajdonképpen csoda ez a telefon! – szólalt meg a kislány.

– Tényleg az. De miért verekedett össze az a két idióta, és miért dobták el a telefont? És miért mondták, hogy játéktelefon? – töprengett Peti, majd hirtelen felismeréssel homlokára csapott. – Én hülye! Hát persze, hiszen nem tudták használni. Ezzel nem lehet telefonálni, csak a geloszannal beszélgetni! Ő viszont csak nekem válaszol.

– Igaz! Hát megint szerencséd volt! Többet ne rontsd el! – figyelmeztette a kislány, aki közben hazaért.

– Köszönöm, hogy segítettél! Nélküled nagy bajban lennék megint. – hálálkodott a fiú zavartan.

– Erről szól a barátság, nem? – nevetett Kriszti. – Holnap a suliban találkozunk!

A fiú csak állt bámulva, amíg a kislány légies alakja eltűnt a házban, majd gyors léptekkel elindult hazafelé, hogy a rá váró, talán még langyos rakott kelkáposztát elpusztítsa. Hirtelen eszébe jutott, hogy szülei tudnak az egérről, ami viszont azóta már visszaváltozott Dáviddá. Hogyan magyarázza ezt meg? Gyorsan előkapta a telefont, és beleszólt.

– Legyen újra egy fehér egér az akváriumomban! ...hm ... egy igazi – tette hozzá némi büntudattal.

Most már teljes nyugalommal lépett be házuk kapuján. Anya Visszafelé játszadozott a nagyszobában. Peti benézett, és vidáman közölte, hogy megy megenni késői ebédjét. Kezet sem mosva ült az asztalhoz, és gyorsan hozzálátott a már alaposan kihűlt ételhez. Még nem végzett, amikor Anya is bejött a kislánnyal az ölében. Leült fiával szemben az asztalhoz.

– Mi volt az a fontos dolog, amiért el kellett menned?

– Nem volt túl fontos. Krisztina hazafelé menet meglátta, hogy a két fiú, aki velem szórakozott, egymást püföli.

– Valóban? És vajon miért? – csodálkozott Anya.

– Fogalmam sincs! De tényleg verekedtek. Úgy tépték egymást, hogy az csak! – magyarázta teli szájjal, amint az utolsó falatokat is betömködté. – Na, ez fincsi volt! – szólt elégedetten, és már állt is volna fel, de Anya finoman a vállánál fogva visszanyomta a székre.

– Akkor most beszélhetnénk egy kicsit?

– Miről? – hangja idegesen megremegett, mert rosszat sejtett.

– Arról, hogy mi történik veled mostanában! Hogy megy a tanulás?

– Semmi gond, minden oké! – próbált meg magabiztosnak tűnni.

– A matek is rendben van? – kérdezte Anya szigorúan, s a köténye zsebéből elővett ellenőrzőt az asztalra tette. – Úgy tudom, tegnap kaptál egy egyest. Miért nem látom ezt ide beírva? – bökött a könyvecskére.

– Honnan veszed? – horkant fel sértődötten.

– Onnan, hogy Gábor bácsi ma felhívott telefonon. Azt mondta, komoly gondok vannak veled. És nem csak matekból. De megismétlem a kérdést: hová tűnt az egyes az ellenőrződből? Válaszolj!

– Nem is kaptam egyest!

– Rendben, fiam! Apáddal együtt folytatjuk ma ezt a beszélgetést.

– Anya hangja nagyon komolyan csengett.

– Elegem van abból, hogy mindig csak engem piszkáltak! – felugrott az asztaltól és berohant a szobájába.

Agya lázasan dolgozott, mit találhatna ki. Csak Apa meg ne tudja! Egyszerre eszébe jutott a mentő ötlet. Már vette is elő a mobilt, és beleszólt: – Anya ne tudja elmondani Apának, hogy mi történt!

Ezután olyat tett, amit már nagyon régen, leült az íróasztalhoz és tanulni kezdett. Annyira elmerült a tanulásban, hogy szinte észre sem vette, egyre jobban erőlködik a szeme a lassan terjedő sötétségben. Halk neszezést hallott az egyik sarok felől. Nem értette, mi lehet az. Csöndben felállt, hogy felkapcsolja a villanyt, amikor a lakás csöndjébe szinte belehasított a telefon csöngése. Rövid idő után Anya kiáltását hallotta. Még futólag megállapította, hogy a zaj oka az új fehér egér, és gyorsan kiszaladt a szobájából megnézni, mi történt. Anya sírva beszélt valakivel, majd letette a telefont. Az arcán félelem tükröződött.

– Apa kórházba került. A szíve... – csuklott el a hangja.
Peti megborzongott. Mit tettem, gondolta riadtan.

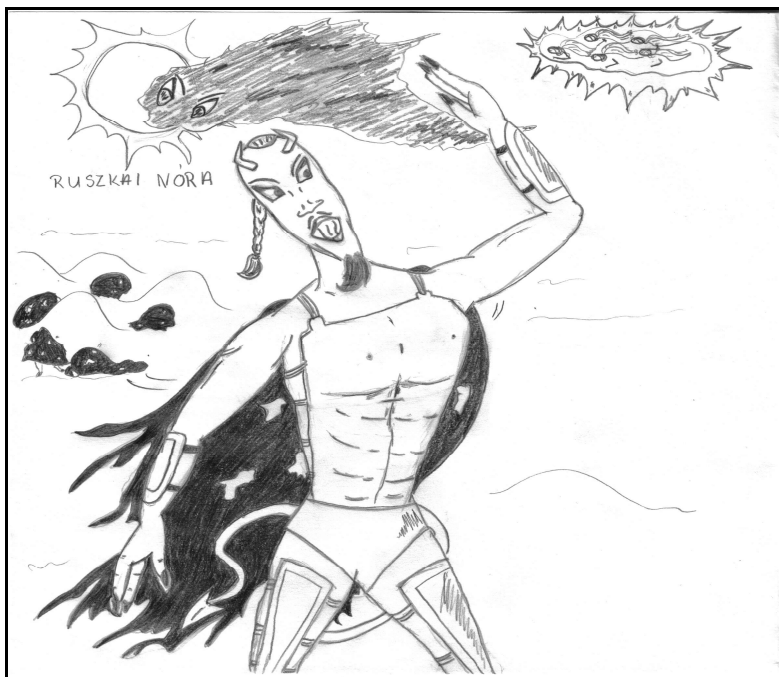
14

A nap tüzes sugarakat lövellt a Szahara sárga homoktengerére. A forróság olyan nagy volt, hogy szinte látni lehetett, amint forr a levegő. Azon kívül semmi nem mozdult. A hibátlanul kék égbolton még csak egy eltévedt báránnyelűcske sem úszkált errefelé. Életnek nyomát sem lehetett fölfedezni, sem az égen, sem a földön. A kígyók és skorpiók jó mélyre ásták magukat a homokban, így próbáltak meg menedéket találni a gyilkos napsugarak elől.

A csöndbe egészen messziről, lassan, kezdett beúszni valami furcsa zaj, ami egyre erősödött, majd félelmes, hatalmas berregéssé gerjedt. Mintha beállt volna a napfogyatkozás, hatalmas fekete felhő takarta el az eget. A felhőből hirtelen kivált egy pont, és viharos gyorsasággal lefelé vette az irányt. Nemsokára nagy homokfelhőt kavarva landolt az egyik bucka tetején. Egy oszong volt. Felnézett az égbolton köröző sokaságra, és olyat ordított, hogy az egész had egyszerre merevedett mozdulatlanná a levegőben.

– Lefelé! – üvöltötte velőtrázó hangon.

A sereg egyszerre zúdult a föld felé.

(Ruszkai Nóra 6.o.)

A hét bandavezér külön vonult tanácskozni.

– Hagyjuk ezt a tetves bandát lógva egy kicsit! – nézett körül Harag undorodva a kótyagos társaságon. Fekete bozontja most még szörnyűbben meredezett minden irányba.

– Nem vagyok megelégedve! – csapott le öklével többször is felverve a homokot, amitől köhögni és nyáladzani kezdett. – Miért nem sikerült a tervünk? Mi a fészkes fene történik itt? Ha Sánta elégedetlen lesz... nem is akarok rágondolni! Máskor könnyebben mentek a dolgok. Most mi lehet a gond? – morfondírozott Harag. – Na, próbáljuk meg ráncba szedni ezt a bűzös csürhét! – Felröppent egy homokbuckára, és elbődült. – Talpra nyomorult semmirekellők!

Azoknak nem kellett kétszer mondani, azon nyomban odaadó figyelemmel csüggték Harag hézagos fogsorral éktelenkedő száján. A Kénköves tó ugyan nincs itt, de ki tudja, mit eszel ki megint, amivel rémületbe kerget mindenkit.

– Most pihenhettek, zabálhattok, leihatjátok magatokat. De holnap dolgozni megyünk, és azt ajánlom, hogy szedjétek össze magatokat, mert ha nem... – kis szünetet tartva édeskésen mosolyogva úgy járatta rajtuk végig a szemeit, hogy azok egyként hőköltek hátra –, tudjátok mi lesz! – ordította habzó szájjal.

A megfélemlített banda buzgón bólogatott.

– Ha kell, ketten-hárman is dolgozzatok egy emberen! Kivétel nélkül mindenkit vegyetek kezelésbe! Értettétek? – hörögte izzó tekintettel. – Most takarodjatok, és reggelig csináljatok, amit akartok!– legyintett undorodva.

Azoknak egyéb sem kellett, ordítózva, lökdösődve kezdtek el skorpióra és kígyóra vadászni. Túrták a homokot, mint disznó a sarat, amíg meg nem akadt a szemük valamelyik csemegén. Akkor aztán egymás kezéből tépték ki a zsákmányt. Egy kicsi, lompos alak, ahányszor csak talált egy zsíros falatot, lopva körülnézett, majd gyorsan visszatemette a homokba. Aztán újra kaparni kezdett, de ha zsákmányra akadt, mindig megismételte az előbbi tevékenységét.

Egyik társa észrevette mit művel, és ráförmedt.

– Te meg mi a nyavalyát művelsz itt? Tán nem vagy éhes?

– Én éhes vagyok, csak... csak... csak

– Mit dadogsz? – nézett rá gyanakvón a másik.

– Csak arról van szó, hogy fogyókúrázom!– bökte ki szégyenlősen. – És gyakorlom az önuralmat. Amikor megtalálom a finomságot – nyalta körbe a száját nagyot cuppantva – , visszatemetem, ahelyett, hogy megenném. Érted?

– Aha! – képedt el Álnokság, magában megjegyezve, hogy ez nem normális. – Te figyelj! – szólt oda neki hamiskásan.

– Igen?

– Ha legközelebb kitúrsz valami nyalánkságot, ne temesd vissza, hanem add nekem! Neked úgyis mindegy, nem igaz?

– Rendben! – készségeskedett az, és máris előásott egy természetes skorpiót.

A másik úgy vetette rá magát, mint aki még sosem evett. Hangos csámcsogással zabálta az ingyen kaját.

– Micsoda gusztustalan horda! – kényeskedett Mohóság, majd lapátot vett elő, és hatalmas lyukat ásott, amiben csak úgy nyüzsögtek a skorpiók. Akkor kényelmesen leheveredett a földre, s hatalmas száját kitátva beszippantotta a lyuk egész tartalmát.

– Ugyan, mit törődsz velük? Hagyd őket! – cuppogta Lustaság, mialatt elégedetten gusztálta a farkánál fogva felemelt, dühösen sziszegő mérges kígyót. Egy darabig kéjesen nézegette kétségbeesett vonaglását, majd gyors mozdulattal leengedte a torkán, s összezárt fogai közt visszahúzta. Csak a csontváz maradt az ujjai közt, amit nagy ívben elhajított. Jólesően böffentett. Éppen szemet vetett egy hatalmas, menekülésben lévő madárpókra, amikor a távolból valami zaj hallatszott.

A nap már lemenni készülődött, mégis váratlanul felerősödött a ragyogása, mintha lángra lobbant volna. Az oszongok bambán bámultak az égre, s rémülten nézték, ahogy a fényesség hirtelen feljük kezdett zuhanni, majd hirtelen megállt fölöttük a levegőben.

– Mi a fene... – méltatlankodott Harag, de azonnal elakadt a hangja, mert egy lándzsa éles hegye szegeződött a torkának.

Az oszongok megmerevedve, némán várták, mi történik.

– Nocsak, nocsak! Régi ismerősök! – csengett gúnyosan a csillogó páncélú hatalmas geloszan hangja.

– Jé, Meliach! – nyöszörögte Harag. – Nahát, milyen régen láttalak! Hogy örülök!

– Valóban? – komolyodott el Meliach. – Kíváncsi lennék, mit keres ez a díszes társaság errefelé?

– Ó, mi csak kirándulgatunk, szórakozást keresünk! – szólt közbe Piskosszív a daliás geloszanra villogtatva zöld szemeit.

– Eltévedtél, pokolfajzat! Mit gondolsz, kivel van dolgod? – kiáltott rá Elidán, és villogó kardjával megbökte az oszong oldalát, aki ijedten felszisszenve hatalmasat ugrott hátrafelé.

– Szóval mit kerestek itt? – ismételte meg a kérdést most már sokkal keményebb hangon Meliach, Haragra meredve. Lándzsája hegye, melyen kékes színű villámok villództak, kissé mélyebben nyomódott az oszong nyakába.

– Untuk már Kénköves Tóváros egyhangúságát, és gondoltuk, hogy bulizunk egyet a sivatagban. – vigyorgott Harag ritkás fogsoarával a geloszanra. – Jogunk van a Földön lenni, te is tudod! – feketedett el még jobban amúgy is sötét arca.

– Igen, tudom! – kiáltott bosszúsan Meliach. – De vigyázzatok, mert a szemünket állandóan rajtatok tartjuk! Ha az emberek közelébe mentek, ha megpróbálkoztok azzal, hogy rosszra kísértitek őket, komoly bajba kerültök! Mi is ott leszünk! – Fenyegetően megrázta lándzsáját a lapító csűrhe felé, azok pedig vinnyogva, reszketve bújtak össze.

– Csak vigyázz te nagyképű, mert még megjárhatod! – ordította öklét rázva Harag, aki már nem tudott uralkodni az idegein.

Főnökük arcátlanságán felbátorodva az egész brancs ordítani és toporzékolni kezdett. Meliach egyetlen szemvillantására a geloszan sereg körbevette az örjöngő csűrhet, villogó lándzsáikat és tüzes kardjaikat rájuk szegezve. Azonnal csend lett, az oszongok pedig a hatalmas erőtlől elgyengülve, látszólag élettelenül hullottak a földre.

– Jobban teszitek, ha visszamentek oda, ahová valók vagytok! – kiáltott megvetően Meliach, majd fényes csapata kíséretében elszárguldott.

A megfélemlített oszongok csak nagyon lassan tudták magukat összeszedni. Elsőként Fösvénység tért magához.

– A sötétségbe veletek! – acsarkodott a távolodó geloszanok után.

– Jaj, csak oda ne! Még csak az hiányozna nekünk! – igazította ki Hiúság.

– Kushadjatok már! – dorongolta le őket Harag, akinek teljesen elment az önbizalma. Ezzel persze egyáltalán nem volt egyedül. – Majd mi megmutatjuk nekik, ki a főnök! – próbált meg újra a helyzet magaslatára kerülni. – Elbánunk velük, meg a védenccikkel! Most induljanak, akik rendkívüli esti munkát vállaltak!

A csapatból kiváltak néhányan, és nagy zúgás közben elrepültek.

Peti még mindig dermedten állt. Biztos volt benne, hogy Apa az ő kívánsága miatt lett beteg.

– Most csak rád számíthatok – térítette magához Anya aggodalommal teli hangja.

– Igen – motyogta zavarodottan.

– Be kell mennem a kórházba – folytatta Anya. – Addig te vigyázol a kicsikre. Dávidot is nemsokára hazahozzák. Most az egyszer tedd meg, amit kérek tőled! Szeretném, ha végre megbízhatnék benned!

– Igen Anya! Megbízhatok bennem – nyögte ki, miközben irdatlan lelkiismeret furdalás kínozza. – Menj csak nyugodtan, minden rendben lesz!

Anya megsimogatta a fiú arcát, majd vette a táskáját és már ment is. Peti ott állt a hirtelen támadt süket csendben, és folyni kezdtek a könnyei.

– Istenem, mit tettem? – mondta ki hangosan.

Kimondhatatlanul rosszul érezte magát. Hirtelen olyan érzése támadt, mintha valami megérintené a fülét, és mintha hangot is hallott volna.

– Ugyan, mit bánkódsz? Jól megoldottad a dolgot! Most egy darabig eszükbe se jut, hogy téged nyaggassanak! Oltári voltál öregem!

Idegesen nézett körül. Már megint hallucinálok! Mi történik velem? A hang újra megszólalt, olyan volt, mintha a fejében beszélt volna.

– Na ne nyávogj már! Menj csavarogni! Ki törődik most veled?

– Jaraza, te vagy az? – kérdezte gyanakvóan. Rövid csend után újra megkérdezte: – Jaraza, hallod? Te vagy az?

– Persze, hogy én! – hangzott a mézédés válasz. – Hallgass rám! Menj, szórakozz! Én is veled fogok szórakozni!

– Azt már nem! Te nem lehetsz Jaraza! Ha Ő lennél, nem akarnál rávenni a rosszra!

– Nem értelek! Miért lenne rossz, ha szórakoznál kicsit? A szórakozás jó! Én örülök, ha jól érzed magad!

– Most már biztosan tudom, hogy te nem vagy Jaraza! Anya megbízott bennem! Nem csaphatom be! Azt teszem, amit megígérek, vigyázok a testvéreimre!

Miután ezt elhatározta, a hang nem szólt többé. Benézett Virágra, aki békésen szundikált, majd szaladt a saját szobájába a mobilért. Alighogy a füléhez emelte, belekiabált.

– Én vagyok, Peti! Hallasz engem, Jaraza?

– Hallak! Mit kívánsz? – kérdezte a jól ismert hang, ami most nagyon jól esett a fiúnak.

– Apa gyógyuljon meg! Ezt szeretném.

– De hisz te akartad, hogy ne értesüljön a rosszaságaidról!

– Igen, igen, de azt nem akartam, hogy ez legyen belőle!

– Persze, hogy nem. Mégis hiába figyelmeztettünk, hogy nem lesz jó vége annak, ha minden önző kívánságod teljesül!

– Tudom, de én nem gondoltam, hogy ilyen szörnyűség történik!

– És most már látod, hogy ez nem vezetett jóra?

– Igen! – sírta el magát. – Kérlek, ugye meggyógyul?

– Ezt kéred?

– Igen, ezt, ezt!

– Még akkor is, ha rád nézve lesznek kellemetlen következményei?

– Igen, akkor is! Nagyon szeretném, ha meggyógyulna!

– Rendben van. Megnézem, mit tehetek!

– Hogyhogy megnézed, mit tehetsz? Nem azt teszel, amit akarsz?

– Mondd, eddig sosem figyeltél rám, hogy mit mondok neked? – A geloszan hangja türelmetlen volt.

– Dehogynem. Vagyis, nem tudom.

– Akkor most jól figyelj! A döntés Entisé! Csak azt tehetem, amit ő megparancsol nekem, és amihez erőt is ad. Én csak az alattvalója vagyok. Meggyógyul az édesapád, ha ő úgy akarja.

– És úgy akarja? – kérdezte Peti kétségbeesetten.

– Mondtam, hogy megnézem, mit tehetek. Légy türellemmel! Az eredményt úgyis nemsokára megtudod.

Peti magába roskadtan üldögélt a nagyszobában, nem kis irigységgel szemlélve hűgának nyugodt, békés szuszogását. A csengő hangja olyan váratlanul érte, hogy összerезzent ijedtében. Rossz előérzettel ment ajtót nyitni, de csak a szomszéd néni volt, aki Dávidot hozta haza. Amikor magukra maradtak, Dávid megkérdezte.

– Hol van Anya?

– A kórházba ment, Apához.

– Miért? – kérdezte öccse.

– Apának fáj a szíve. Meg fogják gyógyítani.

– Igen? – kérdezte komoly tekintettel Dávid.

– Remélem – nyögte ki, és sírva fakadt.

– Apa meggyógyul – jelentette ki Dávid egyszerűen.

– Istenem, bárcsak igazad lenne! – pityergett Peti.

Dávid mosolyogva nézett bátyjára.

– Ne félj! – mondta, és megölelte.

Peti zavarba jött, nem tudta, mit mondjon. Úgy érezte magát, mintha egy film érzelmes jelenetének a közepébe csöppent volna. Sosem szerette az ilyesmit. Éppen el akarta tolni magától Dávidot, amikor zaj hallatszott a bejárat felől. Az ajtó nyílására mindketten felugrottak, és szaladtak anyjuk elé, aki egyszerre ölelte át mindkettőjüket.

– Apa jobban van, meg fog gyógyulni! – hangzottak el a várva várt szavak.

– Igen! – rikkantotta vidáman Dávid, és nagy puszit cuppantott Anya arcára.

– Hála a geloszannak! – szakadt ki Petiből a sóhaj.

– Kinek hála? – értetlenkedett Anya.

– Hát a geloszannak! – ismételte meg.

– Miről beszélsz? – Anya fejét csóválva nézett rá, mire a fiú gyorsan közbeszólt.

– Elmehetnék most aludni? Nagyon fáradt vagyok.

– Persze fiam, menj csak! Nehéz napunk volt ma. – Megértően simogatta meg a kobakját. – Én még rendbe teszem a kicsiket és lefektetem őket. És most már ne aggódj! – mosolygott rá.

- Te sem aggódsz? – kérdezte Anyja tekintetét fürkészve.
- Most már nem. Biztos vagyok benne, hogy nem lesz semmi baj!
- Akkor jó. Jó éjszakát Anya! – mondta, és kimerültségtől remegő lábakkal indult a szobájába.
- Ágyában fekve még füléhez emelte a mobilt, beleszólt: – Köszönöm! – és már aludt is.

*

Lassan, fokozatosan hatolt el a tudatáig, hogy nincs egyedül a szobában. Határozottan érezte valaki más jelenlétét. Orrfacsaró bűz terjengett. Nem mozdult, a szemeit sem merte kinyitni, csupán a füleit hegyezte jobban. Halk surrogás hallatszott. Mintha valami megérintette volna a feje tetején a haját. Váratlanul megszólalt egy erőteljesen zengő hang. Valahol már hallotta ezt a hangot.

– Te mit keresel itt?

Peti megijedt. Éppen készült kinyitni a szemeit, hogy megnézzze, ki kérdez tőle ilyet a saját szobájában, amikor egy reszelős hang válaszolt helyette.

(Szunyogh Kata 1.o.)

– Mi közöd hozzá? Éppúgy jogom van itt lenni, mint neked!
– Szó sincs róla! Mit akarsz a fiútól? – kérdezte az első hang.
– Nem is sejted? – vihogott a másik.
– De igen! Nagyon is el tudom képzelni. Most azonnal tűnj el innen! – szólt a hang, ellentmondást nem tűrően.

Peti erőt vett félelmén, és kinyitotta a szemét. Ágyától nem messze két hatalmas alak nézett farkasszemet egymással. Az egyik sötét volt, rémisztő, úgy nézett ki, mint egy hatalmas, púpos denevér. A fiú rájött, hogy a bűz is tőle ered. A másik magas, fehér, légies alak, fényt árasztott magából, és mintha valahogy áttetsző lett volna.

– Eszem ágában sincs elmenni! – sziszegett a sötét, fenyegetően a másik felé lépve.

– Te tudod! – keményedett meg a világos hangja, s kezében hirtelen megvillant egy lángoló kard.

Épp lesújtani készült a sötét alakra, amikor Peti ijedtében felkiáltott. Abban a pillanatban az ijesztő sötét valami, nagy hahotázás közben eltűnt. A fehér lény eltette kardját, majd odalépett az ágyhoz, és nyugodt hangon megkérdezte:

– Megijedtél?

– Igen, nagyon – válaszolt reszkető hangon, a takarót egészen az orráig magára húzva.

– Félsz tőlem? – az idegen hangja barátságosan csengett.

– Igen. Ki vagy te? – vett magán egy kis bátorságot.

– Nem kell félned. Jaraza vagyok.

A fiú annyira meglepődött, hogy hosszú ideig meg sem tudott szólalni.

– Te... te vagy Jaraza?

– Igen. Most megláttál, bár nem kellett volna.

– Hogy lehet az, hogy látlak? – csodálkozott Peti.

– Valószínűleg kezd a szíved különlegessé válni – mondta a geloszan.

– Komolyan? – döbrent meg a fiú. – És az nagy baj, hogy meglátalak? – kérdezte félénken.

– Nem kellett volna, de mindegy, már megtörtént.

Peti nem tudott betelni a látvánnyal. Még mindig alig hitt a szemének.

– Milyen hatalmas vagy! – lelkenedett. – És milyen fényes, milyen szép! Éppen olyan vagy, mint álmomban azok a furcsa alakok, akik a sötétekkel harcoltak.

– Ez természetes, hiszen ők is geloszanok, mint én.

– És mondd, mi volt itt az előbb?

– Nem láttad?

– Hát, nagyon féltem, ezért alig mertem odapillantani. Nagyon hasonlított azokra a sötét lényekre.

– Mert az. Egy oszong.

– Szent ég! Nem hittem volna, hogy egyszer igaziból látok geloszant és oszongot, és azt sem, hogy így néztek ki. Eddig azt sem hittem el, hogy léteztek.

– Tudom. Ők sem egészen olyanok, amilyenek az emberek hiszik őket. Többnyire láthatatlanok, máskor meg különböző alakokat öltenek.

– De mit akart itt?

– Téged! Azt akarta, hogy ne hallgass sem Entisre, sem rám, hanem csakis őrá.

– De hogy akar engem bármire is rávenni? És miért?

– Úgy, hogy a gondolataidba sűgja bele, amit akar. Te pedig azt hiszed, hogy az a te gondolatod volt. Most éppen az álmaidba próbált beférkőzni. A célja mindig az, hogy bajt okozzon.

Peti hirtelen a fejéhez kapott. – Hát persze! Az este is állandóan arra gondoltam, hogy ne fogadjak szót Anyának! Most már emlékszem, hogy hallottam hangokat is, de azt hittem, képzelődöm!

– Te azonban nem hallgattál rá.

– Nem! Azt tettem, amire Anya megkért – mondta némi büszkeséggel tekintetve Jarazára.

– Itt voltam, láttam mindent! Helyesen viselkedtél – dicsérte meg a geloszan. – De ne feledd, ez csak a kezdet volt! Ehhez hasonló próbálkozásokra még lehet számítani. És nem csak veled próbálkoznak, hanem a családoddal, a barátaiddal, mindenkivel. Most aludj, pihend ki magad!

- Ha elalszom, nem jön vissza az az izé, oszong vagy micsoda?
- Ne félj, itt maradok veled egészen reggelig!
- Akkor jó – suttogta Peti, és álomba merült.
- Ha akarod, reggelre nem fog emlékezni semmire! – súgta Jarazának a semmiből megjelenő Girabel.
- Nem, nem! Csak emlékezzen! Így talán jobban boldogulok vele. Szükségünk lesz rá.
- Nem is tudom. Nem biztos, hogy jó ötlet – ingatta fejét Elidán.
- Bizzunk! – mosolygott Jaraza.
- Rendben! Vigyázz rá! – válaszolta Girabel, s már el is tűnt.

16

A még sötét égen, a Föld északi sarkától nem messze hatalmas sereg gyülekezett. A kelet felől lassan előtűnő nap sugarai megsokszorozva verődtek vissza a megannyi csillogó-villogó páncélról, kardról és lándzsáról.

– Szüntelen figyelemre és készenlétre van szükség! – magyarázott a többieknek egy tekintélyt sugárzó geloszan. – Az alsó világbeliek totális támadást indítottak az emberek ellen. A Föld déli része már az övék, és a többit is folyamatosan szállják meg. Nem lesz könnyű dolgunk. Azok a pokolfajzatok mindenre elszántak. Győzni akarnak, ezért semmitől sem riadnak vissza. A mi seregeinket két részre osztottuk. Meliach irányítja a harcot, és a Király ereje is állandóan velünk van! – kiáltotta, s lángoló kardját az égre emelte.

A geloszanok hatalmas kiáltással, egyszerre emelték fel tűzben égő fegyvereiket. Hangjuk erejétől megremegett a Föld, s táncba kezdett néhány, arra kószáló felhő.

Hirtelen mindannyian néma csendbe merevedtek, s tekintetük egyetlen távoli pontra szegeződött. Nemsokára feltűnt egy fekete pötty, amely szédítő sebességgel közeledett feléjük, majd hamarosan jól lehetett hallani az egyre erősödő surrogást is. Feszült figyelmük egy pillanat alatt mosolygásra váltott, amikor megpillantották a fekete leplét már messziről lobogtató, integető Szélsebest. Amint odaért, elterült egy felhőn, és szaporán lihegve nyögte:

– Vízet, vizet!

– Minek az neked? – nevette el magát a geloszanok vezetője, amint odalépett hozzá.

– Hogyhogy minek? Girabel, te sosem hallottad még, hogy amikor az ember kihajszolja magát, akkor jól esik egy pohár víz?

– Lehet, de te nem vagy ember – nézett rá derűsen Fareal.

– Jó, de attól még a víz nekem is jár, nem igaz? – sértődött meg a kis geloszan. – Hol van az előírva, hogy csak az embernek lehet szüksége egy pohár vízre? Én most rendesen kihajszoltam magamat!

– Elég már! Inkább mondd, mi hírt hoztál? – kérdezte Girabel.

– Szélsebes még mindig duzzogva, szemrehányóan nézett rá.

– Tudod, nem szép dolog, hogy én az életemet teszem kockára, és ti még egy vacak pohár vizet is sajnáltok tőlem.

– Ne haragudj Szélsebes, bocsánatot kérek! – engesztelte Girabel, majd odaszólt a többieknek: – Hozzatok egy pohár vizet a futárunknak!

– A kémünknek, a kémünknek! – igazította ki fontoskodva, miközben elvette a tálcán felkínált pohár vizet. Tanácstalanul forgatta kezében a poharat. – Most mit csináljak ezzel? Én nem tudok inni!

– Ezt eddig is tudtad. Kár volt a cirkuszért – leckéztette Girabel. – Nos, hallhatnánk végre, mi hírt hoztál?

– Én nem megyek többé azok közé vissza – siránkozott Szélsebes.

– Borzalmasak! Úgy tesznek, mintha tudnának enni. Pfúj!

– Hogy érted ezt? – kérdezte egyikük megbotránkozva.

– Hát úgy, hogy elnyelik a skorpiókat meg a pókokat, és még a kígyókat is! – forgatta szemeit Szélsebes.

– Undorító! – zúdultak fel mindnyájan.

– Majdnem megint meghaltam! – vette vissza a szót. – Az életem forgott kockán!

– Te nem tudsz meghalni! – förmedt rá Elidán.

– A tervekről, hogy mire készülnek, arról beszélj! – kérte Girabel.

– Jó, jó. Persze, az megint nem érdekel senkit, hogy mit kellett kiállnom! Az ember kiteszi a szívét, és tessék!

– Szélsebes! Neked nincs szíved – intette meg Elidán. – Ezt már számtalanszor megbeszéltünk! Arról nem is beszélve, hogy te nem vagy ember!

– Jól van, na! Szóval az történt, hogy a Szaharában táboroztak le, és úgy döntöttek, hogy csak ma reggel kezdik meg a támadást, de teljes erővel. És akkor én is úgy tettem, mintha enni akarnék, de valaki észrevette, hogy nem igazán.

– A lényegre szorítkozz! – kérte Elidán.

– Jaraza, kérlek, szólj rá, hogy ne piszkáljon folyton! – nyafogott Szélsebes, a Föld felől éppen akkor érkező geloszannak.

– Akkor a lényeget mondd! – szólt rá komoran Jaraza.

– Jól van, na! Mindent be fognak vetni. Alakváltozást, megjeleneést, sugdosást, gondolatátvitelt. És vannak szövetségeseik. Boszorkányok, varázslók, és emberek is, bizony, sok ember.

– Már elkezdték! – szólalt meg dühösen Jaraza. – A védencemtől jövök, akit álmában akart az egyik pokolfajzat megkísérteni. Egész éjjel ott voltam. Sajnos a fiú felébredt, és meglátott engem.

– Ez ellen nem tudunk már mit tenni. Viszont figyelmeztetnünk kell az embereket, hogy mitől kell óvakodniuk! – szólt Elidán.

– Igazad van. Nagyon gyorsan kell cselekednünk. Én máris visszatérek a fiúhoz – mondta Jaraza, és elsuhant.

– És tudjátok, hogy ott volt Meliach is? – vette vissza a szót Szélsebes, akinek nem esett jól, hogy kikerült a középpontból. – Persze nem egyedül jött, mert még ő sem merne közéjük menni egyedül, csak én! – hősiködött. – Így igaz, görbüljek meg, ha nem mondok igazat! – dünnyögte sértődötten, mert a többiek nevettek rajta. – Amikor meglátták Meliachot azok a nagyképű oszongok, úgy reszekettek, mint a nyárfalevél. Ó, ha láttátok volna! Meliach olyan félelmetes volt!

– És mit csináltak, amikor elment? – érdeklődött Elidán.

– Hogy mit? Először lapítottak, és csak akkor mertek megszólalni, amikor már nem lehetett látni sem őt, sem a csapatát. No, akkor aztán kezdték az acsarkodást, meg minden. Engem majdnem lelepleztek, alig tudtam megmenekülni. Képzeljétek csak... – melegegett volna bele a mesélésbe, de észrevette, hogy már senki sincs körülötte, mindenki feszülten figyel a Föld felé, amit a most már magasan járó nap sugarai aranyló fényben fűrésztöttek.

– Milyen gyönyörű! – kiáltottak fel többen is.

Rövid ideig elérzékenyülten szemlélték a Föld szín pompás világát, majd tanácskozássra gyűltek, hogy megbeszéljék a haditervet. Nemsokára Girabel magához szólította Szélsebest, és rábízott üzenetével Meliachhoz küldte. A kis geloszan villámgyorsan elviharzott, a sereg pedig elindult a Föld felé.

*

A reggeli nap már az egész szobát betöltötte. Peti teljesen összegömbölyödve, a takaró alá bújva aludt. A vekker éles hangjára ijedten rándult össze. Azonnal eszébe jutottak az éjszaka történései. Félt kidugni a fejét, nehogy meglássa az éjszakai hívatlan látogatót.

Nyugi, nyugi, csak álom volt, mondogatta magában, de valahogy mégsem akaródzott fölkelnie. Egyszerre mintha halk neszezést hallott volna. Fülét hegyezve, lélegzetét visszafojtva próbálta megállapítani, honnan jön a hang, de már csend volt. Na, ebből elég! Elvégre a huszonegyedik században vagyunk, vagy mi a fene, mormolta maga elé. Kidugta fejét a takaró alól, és körülkémlelt a szobában. Nem értette, miért nyugtalanítja mégis valami, annak ellenére, hogy semmi rendelleneset nem tapasztalt. Vagy mégis? Mintha a polcán sorakozó játékok között valami megmozdult volna. Talán az egér szökött ki az akváriumból. Gyorsan a sarokba pislantott, ahol az akvárium állt. Az egér aludt. Tekintete visszasiklott a polcokra. Meglepetten vette észre, hogy egy játékmanó ül a plüss játékok és kisautók között. Megállapodott rajta a szeme, és próbált visszaemlékezni, hogy mikor és ki tette oda? Talán Dávid. Hirtelen az a fura érzése támadt, hogy a játék kifejezetten őt bámulja. Képtelenség, motyogta zavartan maga elé, és éppen vissza akart bújni takarója biztonságos fedezékébe, amikor a manó megszólalt.

– Ne bújj el!

– Te-tessék? – képedt el Peti.
– Miért akarsz elbűjni? – szólalt meg ismét a furcsa kis lény nevetéségesen vékony hangon.
– Hozzám beszélsz?
– Hát kihez beszélnék? Van még itt rajtunk kívül valaki?
– Nincs – felelte bizonytalanul körbepillantva.
– Csak nem félsz tőlem? – kuncogott vidáman a manó. – Nem lát-tál még hozzám hasonlót?

Peti megrázta a fejét, mert még mindig nem értette, hogy lehetséges az, hogy ő egy manóval beszélget a saját szobájában. Persze, ha jól belegondolt, annyi minden történt vele az utóbbi napokban, amit soha, még álmában sem képzelt volna el. Miért éppen ez ne lenne igaz? Közben azért alaposan szemügyre vette a nem mindennapi jelenséget. Zöld nadrágot, sárga kabátot és nagy csatos, piros hegyes orrú cipőt viselt. Egyszerűen úgy nézett ki, mint egy papagáj. Lángvörös, loboncos haján kékszínű, hosszú, hegyes végű sapka díszelgett.

– Na, tetszem? – kérdezte vihogva a kis törpe.
– Hát, nem is tudom – felelte Peti, még mindig gyanakodva. – Mi vagy te?
– Mi lennék? Az, aminek látsz. Jó manó vagyok.
– Mit jelent az, hogy jó manó?
– Hát azt, amit jelent. Hogy jószágos vagyok, és mindig segítek az embereknek, bla-bla-bla. Tudod, mint a mesékben.
– A mesében igen, de a valóságban nem léteznek manók.
– Akkor szerinted én mi vagyok?
– Nem tudom. Egyáltalán, mit akarsz itt?
– Hogyhogy mit? Milyen értetlen vagy te! – sipítozott a manó. – Nem most mondtam, hogy segíteni akarok neked?
– Honnan jöttél? – kérdezte Peti kíváncsian.
– Honnan, honnan, hát Manóországból.
– Nincs is Manóország! Ki küldött ide?
– Az agyamra mész! Mit kérdezhetsz folyton? Hogy-hogy ki küldött?

– Arra gondoltam, esetleg Entis király küldött hozzám, mert Jarazának más dolga akadt.

A manó mintha elsápadt volna.

– Izé... hát persze, hogy ő küldött, a főnök. Mondtam már, hogy teljesítem a kívánságaidat?

– Mindet?

– Persze, hogy mindet! Mindenben a segítségedre leszek.

– Például miben?

– Miben, miben? Kezdem elveszíteni a türelmemet! Tudtommal tegnap kellemetlen helyzetbe kerültél, vagy nem?

– Mire gondolsz? – kérdezett vissza Peti óvatosan.

– Talán emlékeztessetek, hogy milyen barátságos beszélgetés vár rád a szüleiddel? Elég, ha annyit mondok, hogy valaki eltüntetett egy rossz jegyet az ellenőrzőjéből?

– Elég, elég! – vágott közbe a fiú.

– Na ugye! – kiáltott fel diadalmasan a manó. – Szóval kell a segítség, vagy nem?

– Biztos, hogy Entis küldött hozzám? – kérdezte Peti.

– Ő, ő, hát persze, hogy ő, csak ne emlegesd folyton! Tudod, mennyire fontos neki, hogy minden jól menjen az életében.

– Igaz – helyeselt a fiú. – Tényleg mindent megtesz érted.

– Na ugye? – húzta széles mosolyra a száját az apró lény.

– És mondd, hogy oldjuk meg ezt a helyzetet?

– Először is meg kell ígérned, hogy mindenben engedelmeskedsz nekem! Csak úgy tudok segíteni. Megígéred?

Peti nyaka bizsereggni kezdett, ami nála a rossz előérzet jele szokott lenni. Nem tudta mitévő legyen.

– Mi van, mit gondolkodsz olyan sokat? Ki akarsz kapni apádtól? Akkor én akár el is mehetek! Másnak is szüksége van segítségre, nem csak neked – sértődött meg a manó.

– Nem, nem, dehogyis! – ijedt meg a fiú. – Maradj, kérlek!

– Na, nem bánom – vigyorodott el. – Ehhez viszont azt kell kívánnod, hogy én mindig melletted legyek!

– Ezzel mire megyek? – kérdezte Peti csalódottan.

– Hogy mire? Ha nem vetted volna észre, Jaraza mindig távol van. Rengeteg a dolga. Én ráérek, és mindig veled tudok maradni. Micsoda jó bulikat tudnánk mi együtt csapni! Nem lehetne olyan kívánságod, amit én ne teljesítenék. Tudod, én nem vagyok olyan szigorú, mint Jaraza. Velem könnyű kijönni. Például segíthetnék neked, hogy elkerüld a büntetést az egyes miatt.

– Az jó lenne! De azért Jaraza is velem maradna?

– Minek maradna? Átvinném a feladatát. Ezentúl én vigyáznék rád, és én teljesíteném minden kérésedet. Még mobil sem kell hozzá.

– De én már úgy megszerettem Jarazát. Hiányozna nekem. Nem lehetne, hogy mindketten velem legyetek?

– Az ki van zárva. Jaraza nem szeret szórakozgatni, mindig olyan fancsali, mintha savanyú uborkát evett volna. Téged is állandóan oktatgat, hogy ez nem jó, meg az se jó. Nem így van?

Petiben bizonytalan gyanú ébredt.

– Ő csak azt teszi, amit Entis megparancsol neki. Te nem engedelmeskedsz Entisnek?

– Dehogynem. Csak ne mondd ki annyiszor a nevét, mert síkítófrászt kapok! Nem kell mindent olyan komolyan venni. Na, megegyeztünk? Nem kell mást tenned, csak kimondani, hogy ezen túl engem akarsz, és nem Jarazát – sürgette idegesen a levegőbe szimatolgatva a manó.

Peti még mindig nem tudott dönteni, mert rossz érzése volt.

– Mi a neved? – kérdezte, hogy húzza egy kicsit az időt.

– Gö... - kezdte, de gyorsan elharapta a szót. – Majd ha döntöttél, akkor megmondom. Na mi lesz? Nem érek rá a végtelenségig!

Váratlanul erős ragyogás támadt a szobában, és megjelent a fénylő geloszan. Rávillantotta lándzsáját a manóra, aki abban a pillanatban szétpukkant, s a helyében ott állt az éjszakai hatalmas, denevérszerű fekete alak. Vöröslő szemével dühösen nézett, majd felröppenve odavetette Jarazának.

– Úgysem lehettek ott mindig, mindenütt, hogy megakadályozzátok bennünket – vijjogta, s nagyokat hahotázva átrepült a falon.

A geloszan rákiáltott a szinte megbabonázva a semmibe bámuló Petire: – Fiú! Térj magadhoz.

A gyerek összerezsent, mint aki most ébred álmából.

– Mi történt?

– Éppen ezt szerettem volna én is megkérdezni tőled.

– Én... én... nem is értem ezt az egészet. – hebegte a fiú. – Mi volt ez?

– Egy oszong volt, akit Görénynek hívnak. Ő járt itt éjszaka is. Csak egy pillanatra hagytalak itt, s máris kihasználta az alkalmat. Gondolom, valamire rá akart venni téged.

– Igen. De azt mondta, hogy te küldted, és hogy segíteni akar nekem. Egyáltalán nem volt félelmetes, inkább olyan viccesen nézett ki.

– Hát persze! Nagyon ravaszak. Vajon mit fognak még kitalálni? – Jaraza hangjában aggodalom csengett. – Képesek bármilyen alakot fölvenni, hogy megtévesszék az embereket.

– És mi lesz, ha a te alakodat veszi föl, hogy becsapjon?

– Azt nem tudja! A geloszanokat nem tudja utánozni. Megpróbálkozok majd azzal is biztosan, de észre fogod venni, hogy nem igazi.

– Mindenesetre most majdnem sikerült neki a becsapás. Ha éppen nem jössz... nem is akarok belegondolni, mi lett volna.

– Nézd, fiú, ez harc, mégpedig a javából. Nymenből sok katona érkezett a Földre, hogy segítsen az embereknek az oszongok elleni küzdelemben. De nem helyettetek harcolunk, hanem veletek.

– De én még csak egy gyerek vagyok, alig tizenegy éves! Hogy harcoljak én ilyen hatalmas oszongok ellen? Nekem nemhogy lángható kardom, de még csak egy sima puskám sincs.

– Tudsz harcolni. Nem kell hozzá fegyver. Az embereknek az esze és a szíve a leghatékonyabb fegyver.

– Ezt nem értem.

– Majd megérted, amikor eljön az ideje. Mindenesetre nem kell félned, de légy résen! Ne engedd magad becsapni!

– Hogyan? – kérdezte Peti keserűen. – Épp most mondtam, hogy majdnem besétáltam a csapdába! Honnan tudjam, hogy ki akar jót, és ki akar nekem rosszat?

– Megtanítalak rá, hogy tudd megkülönböztetni a jót a rossztól.

– Tényleg? És az nehéz?

– Nem nehéz, csak figyelmesnek kell lenned. Emlékszel, mit mondtam neked a különleges szívűekről?

– Igen, hogy ők azok az emberek, akik jók, és mások javát akarják, és ezért néha lemondanak olyan dolgokról, amit pedig nagyon szeretnének.

– Látom, nagyon jól megjegyezted – dicsérte meg Jaraza. – Emlékszel arra is, hogy tegnap mit kértél Entistől?

– Igen. Azt kértem, hogy Apa gyógyuljon meg.

– Annak ellenére, hogy neked rossz lesz, mert kiderül a hazudozásod. Így volt?

– Igen! – sóhajtotta fájdalmasan.

– Látod, ez már egészen különleges szívűekhez méltó viselkedés volt. Tudod, élt egyszer valaki közülünk itt a Földön néhány évig emberi alakban, aki mindent elkövetett, hogy az emberek különleges szívűek legyenek, láthassák Nyment és a lakóit, sőt, hogy oda is költözhesse nek, és ne ragadhassák őket magukkal az oszongok, sötét birodalmukba.

– Miért? Az oszongok meg tudják ezt tenni?

– Sajnos előfordul. Az oszongoknak ez a legfőbb célja.

– És ott mi történik velük?

– Örökké ott maradnak, akik egyszer odakerültek. Fogva tartóik pedig nem kímélik őket. Számptalan módját ismerik az emberek kínzásának. Soha nem fog véget érni a szenvedésük.

– Entis miért olyan kegyetlen, hogy hagyja ezt?

– Entis? – lepődött meg Jaraza.

– Miért, nem ő az univerzum királya? Akkor meg miért engedi, hogy az emberek az oszongok rabságába kerüljenek?

– Ó, ez nem rajta múlik! Tudod, az ember furcsa szerzet. Amikor megöregszik, a teste már nem alkalmas többé a földi életre. Nyemen és Zortahák is olyan hely, ahol nem csak a geloszanok és az oszongok, hanem az emberek is tovább élhetnek, miután itt a földön már nem tudnak. Csak azok kerülnek Zortahákba, akik nem akarnak Nyemenben élni. Ők maguk választják a sötétség bolygóját örök lakhelyüknek. Erről majd beszélgetünk még máskor, de most inkább azt folytatnám, amit az előbb elkezdtem. Eljött ide a Földre Entis fia, hogy megmentse az embereket Zortaháktól. Figyelmeztette őket a szörnyűségekre, ami ott vár rájuk. Segíteni akart, hogy Nyemenbe juthassanak. Az emberek mégis megölték Salvatore herceget.

– De hiszen ez borzasztó! – képedt el Peti. – Ilyen szörnyűséget tettek azzal, aki jót akart nekik?

– Bizony, ez történt – mondta komolyan a geloszan. – Salvatore azonban nem halott.

– Hogyhogy?

– Megölték ugyan, de Entis hatalmas úr, ő mindent meg tud tenni, amit csak akar. Életre keltette, és Salvatore ma is él Nyemenben.

– Jaj, de jó! – szakadt ki a megkönnyebbült sóhaj a fiúból

– Mit gondolsz, ő mit tenne, ha választania kellene az igazság és a hazugság között? – kérdezte Jaraza.

– Hát ... gondolom csakis az igazságot választaná.

– Csakis – mosolyodott el a geloszan. – Tedd azt te is!

– Jó! Elmondok nekik mindent. Bár nem lesz könnyű. Az a fontos, hogy Apa meggyógyuljon.

– Ha bátran viselkedsz, és képes leszel vállalni a rossz döntéseid következményeit, akkor biztosan így lesz. Ebben Entis segíteni fog neked, és én is.

– De mi lesz, ha a szüleim nem fogják elhinni, ami történt?

– Ezen ne aggódj! Csak tedd, amit kell!

– Rendben! Akkor most megmosakszom, mert ha nem sietek, elkésem az iskolából.

– Igazad van, siess! Nekem is van még dolgom.

– Nem leszel velem?

– Dehogynem! Ha szükségem van rám, csak szólj, mondd ki a nevem! Bárhol is leszek, meg fogom hallani telefon nélkül is. Viszontlátásra! – kiáltotta, és eltűnt.

Peti fogmosás közben feszűlten figyelt, nem történik-e valami furcsa, de tisztálkodása teljesen zökkenőmentesen zajlott. Csodálatos módon a szokásos nyalakodás helyett alapos mosakodásra adta a fejét. Önálló életet élő kefeháját is megpróbálta összerendezni. A tükörbe nézve egy friss, tiszta, rendes kölyökarcot látott csillogó, kék szemekkel. Ma jó leszek, határozta el, és ezzel az elhatározással indult reggelizni. A konyhában csak anyja tett-vett, a lakás többi részében teljes volt a csönd.

– A kicsik? – kérdezte nyugtalanul.

– Alszanak még. A tegnapi események, úgy látszik, mindenkit megviseltek. Tessék, a reggelid! – tette elé anya a szalámis-sajtos zsömlét és a teát. – Tízóráira is ezt csomagoltam. Jó lesz?

– Nagyon jó lesz! Köszönöm! – Gyomra hatalmasat kordult az éhségtől. – Tényleg! Tegnap nem is vacsoráztam! – ébredt rá éhes gyomra okára. Mohón nyelte a falatokat.

– Kicsit lassabban, még megárt! – szólt rá Anya.

– Sietnem kell, már így is késésben vagyok!- csámcsogta teli szájjal.

– Na de ennyire? – csóválta meg Anya a fejét. – Délután beme-
gyek Apához! Nem akarsz te is velem jönni?

– De, igen! Nagyon szeretnék! És a kicsikkel mi lesz?

– Márta néni vigyáz rájuk.

– Dávid sem jöhet?

– Nem, ilyen kicsiket még nem engednek be a kórházba.

– Sajnálom! De annak örülök, hogy én mehetek! Na, – kapta fel táskáját – indulnom kell! Szia Anya!

– Szervusz kicsim! Jó légy!

– Az leszek! – kiáltotta, és már kint is volt a lépcsőházban.

Peti kettesével ugrotta át a lépcsőket, és nagy lépésekkel fordult ki az utcára. Szétnézett, nem kószálnak-e éppen arra a nyolcadikosok, de szerencsére se hírük, se hamvuk nem volt. A parkhoz közeledve már messziről észrevette Krisztinát, amint barátjával, Marcival élénk beszélgetésbe merült. A fiú majdnem kopaszra nyírt fekete buksija ütemesen jobbra-balra ingott a kislány nagy hévvel előadott elbeszélése nyomán. Időnként lekapta nevetéstől bepárasodott szemüvegét, hogy megtörölje. Farmernadrágja a szokásos módon csípőjén lógott, hátul kikandikált alóla szívecskés alsónadrágjának szegélye.

Végre, ujjongott föl Peti. Végre Marci is itt van! Sietősre fogta lépteit, hogy mielőbb üdvözlhesse barátját.

Még oda sem ért, Marci máris bombázni kezdte kérdéseivel.

– Te, tényleg igaz, amit Kriszti mesélt? És hol van a mobilod? Beszélj már!

– Szia Kriszti! – nézett a kislányra. – Szia Marci! Örülök, hogy meggyógyultál!

– Á, csak egy kis gyomorrontás volt, nem vészes! Már túl vagyok rajta. De mondd már végre, hogy mi az igazság!

– A mobilom itt van – vette elő az ezüstszerű kis készüléket –, de már nincs szükségem rá.

– Hogyhogy nincs szükséged? – bámult rá Marci. – Nem a telefonon keresztül beszélgetsz azzal a csodalénnyel?

– De igen. Egyébként Jaraza nem csodalény, hanem geloszan. Ő mondta, hogy már telefon nélkül is hallhatom, neki pedig sosem volt rá szüksége, hogy engem meghalljon.

– Szóval, te csak szólsz annak a geloszannak vagy minek, és itt lesz? – akadékoskodott tovább Marci.

– Igen. Mindent elmondok, de közben menjünk, mert elkésünk.

– Akkor jó lenne, ha most is szólnál neki, mert ott jön az a két szörnyeteg – intett fejével Krisztina a két nyolcadikos felé, akik éppen feltűntek a láthatáron. Ők is észrevették már Petit és barátait, s messziről az öklüket mutogatták fenyegetően.

Peti felkiáltott: – Jaraza, segíts!

Nem történt semmi, a két nyolcadikos pedig vészesen közeledett.

– Szerintem inkább fussunk! – javasolta idegesen Marci.

– Esetleg szóljunk egy felnőttnek! – nézett szét Krisztina.

– Nem! – szólt határozottan Peti. – Jönni fog. Tudom.

Közben a nagyfiúk odaértek, és a vörös hajú máris elkapta a pólójánál fogva.

– Na, te kis szemét! Sehol senki, hogy megvédjen! Most legyen nagy a pofád! – hajolt fölé fenyegetően, kidülledt szemekkel.

– Ha-ha-ha! – röhögött a másik. – Most olyan, mint a kisnyúl! Egy szava sincsen. Nahát, csak nem lett tele a gatyád?

– De hát én nem tettem ellenetek semmi rosszat!

– Szóval nem? És a telefonügy? – csavarta meg a karját a zselés hajú.

– Ti vettétek el tőlem – védekezett kétségbeesetten.

– Hagyjátok békén! – lépett oda nagy bátorságot merítve Marci.

– Nicsak! A törpe ugrándozik – vihogott a vörös, és rúgott egyet Marci felé.

– Ha nem hagyjátok azonnal abba, segítségért kiáltok – fenyegette meg őket Krisztina, de még végig sem mondta a mondatot, amikor hirtelen, mintha a semmiből tűnt volna elő, ott termett egy fiatal, magas, izmos férfi. Megfogta a vörös hajú kezeit, s lefejtette Petiről.

– Mi van fiam, te csak a kisebbekkel szemben tudsz ilyen nagylegény lenni? Miért nem próbálsz most velem is keménykedni? – kérdezte szelíden, de a nagyfiú kezeit még mindig úgy tartotta vasmarkában, mint valami satuban.

A vörösnek már az arca is lángolt a fájdalomtól. A másik rögtön abbahagyta Peti karjának csavarását.

– Azonnal engedje el a barátomat! – próbálkozott reszkető hangon szólva a férfira.

– Rendben – válaszolt a férfi, és elengedte a vöröst, aki eltorzult arccal, a kezeit rázogatva, zavartan állt ott. A férfi ránézett világító kék szemeivel, és azt mondta. – Ne lássalak többé Peti közelében! Jobban tennéd, ha megtanulnál emberként viselkedni! Használd jóra az erődöt! Most pedig mindketten tűnjetek el innen!

A két támadó ész nélkül futásnak eredt, vissza se mertek nézni.

A férfi Petihez fordult.

- Nincs semmi bajod? Rendben vagy?
- Rendben vagyok. Köszönöm – dörzsölgette meggyötört karját.

– Bár én más fajta segítséget vártam.

- Igazán? És mifélett? – mosolygott a férfi.
- Á, mindegy, nem érdekes. De tényleg, honnan tudja a nevemet?
- Én ismerem valahonnan a bácsit – szólt közbe Krisztina. – Biztosan találkoztunk már valahol.
- Szerintem is – adott neki igazat az ismeretlen.
- A múltkor is maga segített, ugye? – eszmélt Peti.
- Igen, én voltam.
- A fiú lehunyta a szemeit.
- Mit csinálsz? – kérdezte érdeklődve a férfi.
- Ez a hang valahogy nagyon ismerős nekem. – Egyszer csak izgatottan felkiáltott. – Jaraza, te vagy az?

A férfi elmosolyodott, majd hirtelen eltűnt. A három gyerek úgy állt ott, mintha kísértetet látott volna.

- Ez ő volt! – Peti hangja elfulladt a döbbenettől. Szíve hevesen dobogott. Megint látta! És emberi alakban.
- Ez ő volt – suttogta Krisztina remegő hangon.
- Ez ő volt? – nézett rájuk Marci értetlenül. – Ki volt ez?
- Marcikám, láttál egy geloszant! Érted? Egy igazi geloszant! És ami fő, hogy emberi alakban volt! Ez hihetetlen! Ezt senki sem hinné el nekünk, ha elmondanánk! – Peti hangja még mindig remegett.
- Hát persze, hogy senki, mikor én magam sem hiszem – mondta Marci. – Szerintetek tényleg egy geloszan volt? Könyörgöm, az úrhajózás korában élünk! Geloszanok csak a mesékben léteznek! Nem gondoltok ti túl sokat egy emberről, aki éppen jókor jött?
- Kriszti legyintett.
- Úgysem fogja elhinni, amíg nem lát valami csodát!
- De miért? Ez volt maga a csoda! – kiáltott Peti. – És láttátok, hogy bólított, amikor a nevére rákérdeztem, majd eltűnt, egyszerűen kámforrá vált.

– Az igaz – vallotta be Marci –, hogy furcsán, szinte a semmiből tűnt elő, és ugyanúgy el is tűnt, de lehet, hogy csak mi nem figyeltünk eléggé. Nem lehetne, hogy valamit kérj attól a mobiltól, hogy én is meggyőződessek igazán?

– Észrevettétek, hogy most nem használtam a mobilt? – kérdezte Peti a felfedezés örömeivel. – Nem használtam, mégis segített!

Marci a fejét csóválta, még mindig nem sikerült meggyőzni.

– De tudjátok, hogy éjszaka is láttam őt? – folytatta Peti.

– A geloszant? – kérdezte Krisztina.

– Persze! De nem emberi alakban – súgta titokzatosan Peti.

– Hát hogy?

– Nem is tudom. Olyan nagy volt, áttetsző, és nagyon fényes. Fegyvere is volt.

– Ó, de szeretném úgy látni én is! Kérlek, mondd meg neki, légy szíves, légy szíves!

– Én megmondhatom Kriszti, de nem biztos, hogy meg is teszi.

– Nem baj, csak kérd meg, jó?

– Jó. Neked mindent megtennék – ígérte meg, de bele is vörösödött a kicsúszott vallomásba, és nem csak ő, hanem a kislány is.

– Vauúúú! Mit nem hallok? Két szerelmes pár, mindig együtt jár! – ugratta Marci. – És nézzék csak! A kisasszony is elpirult!

– Ne szórakozz már! – vágta hátba barátságosan Peti. – Inkább rohanjunk, mert mindjárt becsengetnek!

– Fogadjunk, hogy én érek a kapuhoz a leghamarabb! – rikkantott Marci, és már rohantak is mind a hárman.

Tényleg Marci volt a leggyorsabb. Utána nagy lihegve megérkezett Peti, majd utolsóként Kriszti.

– Megnyerted. Mit kérsz? – érdeklődött Peti.

– Ugyanazt, amit Kriszti. Szeretném látni a geloszant úgy, ahogy te láttad!

– Csak azt ígérhetem, hogy megkérem. De mást is láttam ám.

– Mit? – kérdezte kíváncsian Krisztina.

– Egy oszongot.

– Egy miiit? – nézett rá a kislány elképedve.

– Egy oszongot.

– Na ne etess ilyen hülyeségekkel! – fortyant fel Marci.

– Hiszitek, vagy sem, ez így igaz – folytatta volna a beszámolót, de megszólalt a csengő.

– Szünetben majd mindent elmesélek. Most menjünk Marci! – Odafordult Krisztina felé. – Szia Kriszti! Akkor szünetben találkozunk!

– Sziasztok! – intett a kislány, és felszaladt az emeletre vezető lépcsőn.

– Hát – vakarta meg tétován a fejét Marci –, nem tudom, mit higgyek el abból, amit itt összezagyváltál. A barátom vagy, tehát bíznom kellene benned. De esküszöm, hogy ennyi sületlenséget én még nem hallottam! Jól vagy mostanában? Orvos mikor látott utoljára? – nézett csillogó szemüvegén keresztül barátja szemébe.

Olyan volt, mint egy örült tudós. Peti önkéntelenül is elnevette magát.

– Jól vagyok. Már régen nem voltam ilyen jól. Annyi minden történt velem az elmúlt két napban, hogy elmesélni is nehéz. Itt a suliban is sok furcsaságot tapasztaltam, otthon is zajlott az élet. Például, tudod, hogy Apám kórházba került?

– Ne mondd! – döbbsent meg Marci. – És most hogy van?

– Szerencsére már jobban. De ha elmondom, miért történt, nagyon meg fogsz lepődni.

– Csak nem a geloszán az oka ennek is? – tréfálkozott barátja, miközben jó nagyot rántott leesni készülő nadrágján.

– Majd a szünetben elmondok mindent. Most menjünk be, mert mindjárt jön a tanár! – és már nyitotta is az ajtót.

Az osztályban meglepő kép tárult eléjük.

19

Az emberből geloszanná visszaváltozó Jaraza hosszasan nézett a gyerekek után, készen arra, hogy újra megvédje őket. Amikor látta, hogy bemennek az iskolába, viharos gyorsasággal száguldani kezdett a Föld északi sarka fölötti találkozó pontra. Alig indult el, kellemes meglepetésére Elidán csatlakozott hozzá.

- Üdvözöllek testvérem! – kiáltott vidáman Elidánra.
- Ó, de örülök, Jaraza, hogy látlak! Legalább nem egyedül kell megtennem az utat. Így kettesben mégiscsak sokkal szórakoztatóbb.
- Már ha egyáltalán lehet a mostani helyzetet szórakoztatónak nevezni.
- Miért vagy ilyen bosszús?
- Csodálkozol? Egyre több munkát adnak az oszongok és az emberek is. Lassan nem győzzük.
- Én is így látom – sóhajtott fel Elidán. – Nagyon elkelne valamivel több segítség!
- Mit tudsz a déli féltেকéről? – érdeklődött Jaraza.
- Sajnos ott sem könnyű a helyzet. Azt te is hallottad Szélsebestől, hogy a Szaharában táboroztak le, és onnan járják be az egész Földet. Most már minden kontinensen nagyon erősen érezhető a hatásuk az emberek között. Sokan elhagyták Entist, és átpártoltak az oszongokhoz. Varázsolnak, és Sántát imádják.
- Ó, ez borzalmas! – szörnyülködött Jaraza. – Mi lesz ennek a vége?
- Ha nem teszünk sürgősen ellene, akkor Sánta birodalma sok-sok embert fog elnyelni. Bárcsak ők is megértenék ezt! – nézett a Föld felé gondterhelten. – Egyébként sajnos mindenütt emberek tömegei szövetkeznek a Zortahák birodalommal.
- Észrevettem – bólintott szomorúan Jaraza. – Mindenfelé csak erőszakkal, rombolással, hazugsággal és csalással találkozom.
- Tényleg! És mi van a kis védenceddel? Még mindig olyan komisz?
- Ó, dehogyis! Teljesen igaza volt Girabelnek, amikor azt mondta, hogy bízunk kell az emberek jóra való hajlandóságában.
- Igen, igen, mint ahogyan Sánta és bandája is valaha hajlandó volt a jóra! Csakhogy ez már rég elmúlt – horkant fel dühösen Elidán.
- Jaj, barátom, ne mérgeledj, ez nem illik hozzád! Tudod jól, hogy az emberek megváltozhatnak. Petivel is ez történt.
- Ilyen gyorsan?
- Igen. Ebben persze segítségemre volt az átkozott Görény is.

- Hogyan? – hökkent meg Elidán.
- Tudod, amikor éjszaka megkörnyékezte őt, jókor érkeztem, és lelepleztem. Most már látja a fiú, hogy ez nem játék. A másik dolog, ami jó útra térítette, az az édesapja betegsége.
- Mi történt?
- Kívánt egy dolgot, az édesapja pedig pontosan akkor lett beteg. Ő persze azt hiszi, hogy a kívánsága miatt történt.
- Te pedig ráhagytad, ugye?
- De csak azért, hogy észhez térjen, és ez lett a fordulópont. Megértette, hogy a tetteknek következménye van, amiért felelősséget kell vállalni.
- Valóban megértette?
- Remélem – gondolkodott el Jaraza. – De gyerek még, és sokat kell tanulnia! Mindenesetre azt hiszem, segíteni is tud nekünk.
- Egy gyerek? – hitetlenkedett Elidán.
- Miért ne? Még nem fertőzte meg teljesen a felnőttek hazug világa, és szerencséjére remek szülei vannak. Bizakodó vagyok.
- Ennek nagyon örülök! Tudod, hogy nekem kétségeim vannak az emberekkel szemben. Volt már egy-két rossz tapasztalatom.
- Tudom, de gondolj arra, milyen fontosak Királyunk számára!
- Jól van már, nem kell annyira győzködnöd – nevetett Elidán. – Nézd csak, meg is éreztünk! – kiáltott fel.
- Már messziről lehetett látni a gyülekező geloszanokat körülvevő ragyogást. Hamar fölfedezték, hogy a nagy fényből kivált egy kis szikra, és szélsebesen száguldani kezdett feléjük. Mosolyogva összeszenéztek, és megvárták, hogy megérkezzen a száguldás végén egy nagy bukfencsel Szélsebes.
- Hohó! Kis barátom, lassabban! – nevetett rá Jaraza.
- Úgy is mondhattad volna, hogy lassabban a testtel – oktatta ki fűjtatva Szélsebes.
- Igazán? És mióta van neked tested? – kérdezte szigorúan Elidán.
- Persze, tudom én is nagyon jól, hogy nincs testem, de ez az embereknél...

– Ez az embereknél szokásos szólás – vágott közbe Elidán. – De te nem vagy ember. Vagy tévednék?

– Ki sem bírná, ha nem fitogtatnád folyton a bölcsességedet – dohogott a geloszanok kéme.

– Na és, mondd csak, jártál mostanában Zortahákban? – terelte Jaraza más irányba a beszélgetést.

– Hála Urunknak, nem kellett odamennem! De attól tartok, képesek vagytok olyan híreket hozni, ami miatt oda fog küldeni.

– Ejha, Szélsebes! Te belelátsz a gondolatainkba? – játszott a meglepettet Elidán.

A kis geloszan zavarba jött.

– Tényleg azt gondolod? Hát... lehet... végül is kém vagyok, és nem véletlen. Szóval tényleg azt gondolod, hogy belelátok a gondolataidba?

– Hát nem tudod, mit gondolok? – ugratta Elidán.

– Ó! – vörösödött el Szélsebes. – Micsoda jó vicc! Kár, hogy nem tudok rajta nevetni!

– Hagyjátok már abba! – szólt rájuk Jaraza. – Komolyan, mintha rátok is hatással lennének az oszongok.

– Jaj! Még csak az kellene! – sikkantott ijedten Szélsebes.

– Igazad van, Jaraza – szégyellte el magát Elidán. – Bocsánat a rossz tréfáért Szélsebes! Béküljünk ki, jó?

– Jó, nem bánom. Amúgy sem tudok rád haragudni.

– Na, induljunk, mert már várnak ránk – mutatott a ragyogó sereg felé Jaraza.

20

Görény már régen elhagyta a Földet, de még mindig szitkokat mormolt fogai között Jarazára. A fene enne meg, te mindenlébenkanál! Miért van az, hogy sehol sem tudom magam jól érezni, mert akárhol vagyok, akármit csinálok, valaki mindig beleköp a levesembe! Pedig milyen szuper volt eddig minden.

Hirtelen felnyerített jó kedvében. Hihihihihihiiiiiiiiii! Milyen jót szórakoztam azzal a hülyegyerekkel! Az ám! Persze, ha nem lépett volna közbe az a kotnyeles geloszan! Hogy Sánta enne meg a máját annak is! Hát már sehol sem lehet magánélete a tisztességes oszongnak?

Állj, torpant meg homlokára csapva. Hiszen nekem most nem hazafelé kell mennem, hanem a Szaharába! Ott van a csúcstalálkozó! Jaj, olyan szétszórt vagyok mostanában! Persze nem csoda, hiszen annyi dolgom van. Na, de miért is lepődöm meg ezen? Szerintem engem meg kellene duplázni, hiszen annyira tehetséges és nélkülözhetetlen vagyok. Csodálom, hogy ez Sántának még nem jutott eszébe. Nem probléma, majd javasolni fogom neki! Be kell látnia, hogy nélkülem már lépni sem tud!

Na jó! Akkor indulás a Szaharába, rendelte el önmaga számára az útírányt, s már repült is vissza, a Föld felé.

– Pfűj, de lassúak és rondák vagytok! – ordított oda öklét rázva két utasszállító repülőgépnak, amelyek keresztezték az útját. – És milyen gyávák! Még vissza sem mernek szólni! Hogy mik vannak manapság! Bezzeg a régi szép időkben ilyenek nem foglalták el a levegőt, állapította meg méla undorral. Hogy repülése ne legyen olyan egyhangú, felidézte magában néhány emberrel való találkozását. Sikerült jó párat becsapnia. A marhák, vihogott fel. Képesek elhinni, hogy ők irányíthatnak minket. Na, csak higgyék! Addig jó, amíg észre nem veszik, hogy az orruknál fogva vezetjük őket. Méghogy ők parancsolhatnak az oszongoknak! Tiszta röhej! Kinek képzelik ezek magukat?

Nagyokat álmodozva gyorsan telt az idő, s nemsokára megpillantotta a messzire sárgálló, homokkal borított Szaharát. Nem kellett túlságosan sokáig keresgélnie, szinte azonnal felfedezte társait. Így madártávlatból úgy nézett ki, mintha egy nagy meteor ütötte hatalmas fekete kráter tátongana a homoksivatag közepén. Görény azonban tudta, hogy ez a nagy fekete csúfság nem más, mint a megszálló oszongok gyülekezete.

Persze, már megint csak sziesztáznak, morgolódom! Milyen jó dolguk van egyeseknek. Én meg röpdösök itt a forró nap alatt, mint valami eltévedt vándormadár. Mégsem értékeli senki a személyemet a megfelelő módon, lábadt könnybe szeme az önsajnálattól. Ettől aztán úgy meghatódott, hogy zokogni kezdett. Könnyben úszó vörös szemekkel és elfolyós orral, arccal csapódott be a homokba. Kisebb felhőt kavart az érkezése, de annál nagyobb vidámságot okozott, amikor felállt, és meglátták nedves képét, amit sűrűn beborított a Szahara homokja.

– De megsárgultál, öcsém! Csak nem vagy beteg? – röhögött Hiúság.

– Ugyan – heherészett Irigység. – Nem látjátok, hogy az irigységtől sárga?

– Dehogy, dehogy! – kiáltotta Lustaság. – Nem akar több munkát kapni, ezért homokba dugta a fejét!

Erre aztán végleg kitört a fékevesztett jókedv a többiekén. Volt, aki saját hasát csapkodta hatalmas jókedvében, de olyan is akadt, aki a másik fejét püfölte. Nem kellett sok idő, s máris hajba kaptak, amitől a sivatagnak ez a része hamarosan csatatérre változott. Csípték, rúgták, harapták egymást, ahol csak érték.

– Nem szólsz rájuk, főnök? – kérdezte Görény, amikor meglátta Zortahák urát, aki érdeklődve nézte a csetepatét.

– Nem. Hadd tombolják ki magukat – érzékenyedett el Sánta a saját jóságától. – Tudod, fiacskám, néha szükséges kiereszteni a fáradt gőzt – folytatta, majd nyakon ragadta Görényt, és nagy lapátmancsai között gombócot formálva belőle, messzire elhajította.

Görény szállt, szállt a levegőben, és pörgött, pörgött, szintén a levegőben, majd hatalmasat csattanva, épp egy arra sétálgató, jól megtermett madárpókba csapódott be.

– Talált, süllyedt! – rikoltotta vidáman Sánta.

– Ó hogy törnék minden porcikádat apró darabokra azok az átkozott geloszanok! Te felfuvalkodott, nagyképű dög! – szitkozódott magában Görény, miközben összetekeredett tagjait megkísérelte kibogozni.

Miután ez többé-kevésbé sikerült neki, megrázta magát, és megpróbálta minden méltóságát összeszedve, felszegett fejével megtenni a visszautat. Ez azonban nem nagyon jött össze, mert a bal lábát húzta egy kicsit, és ez nem kölcsönzött neki túl nagy tekintélyt. Az egész csűrbe leállt a bunyóval, és mozdulatlanul nézték végig Görény visszatérési nagyjelenetét, hátán a szétlapult pókkal. Ez a csodálatos látvány újabb röhögő görcsöt váltott ki belőlük. Görény maradék tartását is elveszítve, behúzott nyakkal, teljes mértékben meggörnyedve, mélyen lesütött szemekkel bicegett vissza, és sértődötten leült főnöke mellé a homokba. Fájdalmasan mondott búcsút a dicsőséges visszatérésről szőtt álmainak.

– Ezek nem érdemlik meg az én tehetségemet. Egyáltalán nem érdemelnek meg engem – mormolta magában.

– Mit pofázol? – dörrent rá Sánta.

– Szemmit, nagyujam, szemmit. Csak köpködöm a számból a homokot – tért vissza régi önmagához.

– Azért – meresztette rá fenyegetőn a szemeit. – Na, beszélj! Mi hírt hoztál? – Mintha fogalma sem lenne szárnysegédje előbbi kislabda-pályafutásáról, mohó kezekkel lefejtette annak hátáról a palacsintává vált madárpókot, feldobta a levegőbe, majd száját kitétvá bekapta.

– Hmmmm, ez jól esett! – nyalta meg elégedetten a szája szélét. – Na! – fordult megenyhülten Görény felé. – Elárulod végre, hol jártál? Mik a hírek?

– Nagyszágosz ujam! Először egy embergyereknél voltam, aki meglehetősen jó viszonyba keveredett egy geloszannal. Éjszaka mentem hozzá, hogy megpróbáljak az álmaiba férközni.

– Nocsak! – Sánta elismerően kapta fel a fejét. – Nem is tételeztem fel rólad ennyi ész!

– Bizony! – mosolygott álszerűen Görény. – Veszélyes ránk nézve ez a kölk. Ezért is próbáltam megkönyékezni. Szajnosz megjelent az a piszok geloszán, ész tönkretette minden munkámat.

– Pfü! Gondolhattam volna, hogy használhatatlan vagy! – köpött egy nagyot Sánta.

– Nem egyszerű a dolgunk, hatalmasz uram. Rengeteg geloszán van a Földön mosztanszág.

– Ezt én is tanúsíthatom! – szólt közbe Harag, aki éppen most érkezett vissza valahonnan.

– Pofa be! Téged senki sem kérdezett! – vágta szájba Sánta.

– Hát persze, hogy senki, rohadj meg! – morogta Harag feldagadt állát simogatva, miközben sértődötten odébbállt.

– Folytasd! – parancsolta Sánta Görénynek.

– Igenisz nagyujam! Szóval meg isz látott engem az a kisz gazfickó.

– Ez már nagy baj! Ezzel a külsővel akarsz te bárkit is megkísérteni? – nézett végig a megtépázott oszongon.

– Miért? Mi baj a külsőmmel? – Görény még a selypítést is elfelejtette sértettségében. – Szerintem nagyon jól nézek ki. – Gyorsan előkapta zsebtükrét, és megnyálazott ujjával lesimította a feje búbján ágaskodó szőrszálakat. – Így már mindjárt más. Tényleg jól nézek ki – jelentette ki elégedetten.

– Erről most ne nyissunk vitát – legyintett lemondóan Sánta.

– Szóval a lényeg az, hogy el kellett menekülnöm. Ámde hajnalban visszamentem. Manó alakot vettem föl, ész betültem a játékok közé a polcra.

– Na! Ez már döfi! – élénkült fel a főnök.

– Szóba isz állt velem az a kisz hülye. Ész már majdnem megint szikerült, hogy rossz útra vezesszem, amikor újra tönkre tett mindent az a nyavalyász geloszan! Nagyujam! Tennünk kell valamit sürgősen ellenük!

– Ennyi az egész? – nézett rá utálkozva Sánta.

– A fiúnál igen. De megtudtam, hogy vannak emberek, akiket könnyen rávehetünk, hogy segítszenek nekünk. Ígérünk nekik eszt, aszt, egy kisz gazdagságot, egy kisz hírnevet vagy hatalmat, és már a markunkban isz vannak mind.

– Ami igaz, az igaz. Ezekre az emberekre oda kell figyelnünk! Foglalkozni kell velük! – Sánta elismerő pillantást vetett Görényre. – Látod, most tényleg okos dolgot mondtál. Hé! Bűdös bagázs! Ide figyeljete! – vicsorgott a még mindig egymást cincáló oszongokra. – Tanulhatnátok Görénytől! Gyertek csak közelebb!

A vigyázállásba meredő pokolfajzatok óvatosan közelebb léptek egy lépéssel.

– Még közelebb!

Azok még óvatosabban ismét lépegettek néhányat, de megtartották a tisztos és célszerű távolságot.

– Na, kushadjatok le, és hallgassátok meg, mit talált az én legkedvesebb szárnysegédem! – mosolygott mézédeseen a mellét düllesztő Görényre. – Tanuljatok! Mert valaki már megmondta hogy: tanulni, tanulni, tanulni! Azt már nem tudom ki, de hogy hozzánk nagyon közel álló személy volt, az biztos. A tudás: hatalom, ezt jegyezték meg! Beszélj, kedvesem! – szólt Görényre, aki elolvadva a boldogságtól, gondolatban már a kitüntetését vette át.

Kiállt a csapat elé, és belekezdett kalandjainak elbeszélésébe. Alig szólt azonban egy-két mondatot, valaki a közönség soraiból dühödten felordított.

– Te aljas, mocskos csaló! Te személtáda! Elloptad az embereimet! Elloptad a módszereimet! Majd adok én neked! – emelkedett fel egy hatalmas oszong, és fenyegetően megindult Görény felé.

21

Marci és Peti lenyűgözve álltak meg az osztályterem ajtajában. Persze, ha akartak sem tudtak volna beljebb menni. Az asztalok és székek felborítva heverték a padlón, a gyerekek pedig háborúsdit játszottak a hevenyészett fedezékek mögé bújva.

– Akárcsak tegnap – döbönt meg Peti.

– Aha! Már Krisztina is mesélte, mi volt tegnap a suliban – bólintott komoly arccal Marci. – Te Peti! Mi lehet ennek az oka?

– Fogalmam sincs.

– És mondd csak, ez a te geloszan barátod nem tudna tenni valamit?

– Szervusztok, fiúk! Miért nem mentek beljebb? – kocogtatta meg Peti és Marci hátát Gábor bácsi.

– Hát, ezért – álltak el az ajtóból, s így teljes képet kapott a tanár úr arról, hogy mi zajlik odabenn.

– Mi történik itt mostanában? – kiáltott fel. – Azonnal hagyjátok abba! – próbálta felhívni magára a megvadult gyerekek figyelmét, mindhiába.

Tehetetlenül álldogált az ajtó előtt, és kétségbeesve nézett a két fiúra, mintha tőlük várna segítséget. Hamarosan azonban minden osztályterem ajtaja kinyílt, és a tanárok egymás után, megrökönyödött arckifejezéssel hátráltak ki a folyosóra.

– Kollégák! – próbálta az Igazgató túlharsogni a mindenhonnan előtörő csatazajt. – Menjünk be a tanáriba, és gyorsan találjunk ki valamit!

– Szóval? – tette fel újra a kérdést Marci, amikor a tanárok eltűntek az ajtó mögött. – Tudna segíteni a geloszan?

– Nagyon remélem – sóhajtott nagyot Peti, mert észrevette, hogy az emeletről Krisztina robog lefelé kétségbeesetten.

– Fiúk! Rettenetes, mi van az osztályunkban!

– Itt is ugyanaz a helyzet – mutatott a terembe Marci, miközben éppen egy tolltartó repült el a füle mellett.

– Jobb lesz fedezékbe vonulni – javasolta a fiú, és azonnal futásnak is eredt a bejárat felé, barátai pedig utána.

Leültek a lépcsőre, és Peti nagyot kiáltott: – Jaraza! Segíts!

Abban a szempillantásban megjelent előtte a hatalmas, fénylő geloszan, és megkérdezte: – Mi a baj?

– Mintha minden gyerek megbolondult volna. Csak nézz be bármelyik osztályba! Mindenhol ugyanaz történik. Háborúznak.

– Te meg kihez beszélsz? – Marci úgy nézett barátjára, mint egy sültbolondra.

– Hogyhogy kihez? – csattant fel Peti türelmetlenül. – Jarazához, hát nem látod?

– Hát nem! Képzeld, nem látom! És szerintem te sem látsz senkit, csak játszod itt a nagyokost!

– Na ne, Marci! Legalább mi ne veszekedjünk – kérlelte Peti. – Hidd el, hogy itt van, és most geloszan formában. Tényleg, Jaraza! Miért nem lát téged Marci? Krisztina! Te sem látod őt?

A kislány szomorúan rázta a fejét.

– Sajnos nem. De én hiszek neked.

– Én viszont nem – makacskodott Marci. – Szerintem a bolondját járatod velünk

Jaraza váratlanul felkapta a hitetlenkedő fiút, és meglendítette párszor a levegőben.

– Segítség! – ordította Marci. – Segítség!

– Kérlek, Jaraza! Tedd le! – nevetett Peti.

– Ide? – kérdezte Jaraza, és felültette Marcit a szekrény tetejére.

Szegény fiú már nem is mert kiabálni, csak rémülten pislogott a szemüvege mögül.

– Most már elhiszem – suttogta. – Csak mondd neki, hogy tegyen le innen! Tériszonyom van.

Jaraza azonnal letette.

– Na jó, vége a tréfának. Megyek, és rendet teszek – mondta, azal, ellibbent.

Marci óvatosan, mint egy vak, a falat tapogatva, remegő lábakkal elvánszorgott a bejárat előtti lépcsőig, és lerogyott.

– Végem van – nyögte.

– És akkor én mit szóljak? Ha te tudnád miket élek át már harmadik napja – legyintett Peti.

– Ez, ez hihetetlen! Én még ilyet nem láttam – Krisztina még mindig Marci repülésén álmélkodott.

Hirtelen néma csend lett.

– Mi történhetett? – tekintgetett Marci nyugtalanul befelé.

– Szerintem Jaraza megoldotta a problémát – vigyorodott el Peti, majd odafordult egy mások számára láthatatlan valaki felé. – Úgy hallom, sikerült a rendrakás.

– Igen – válaszolta a geloszan –, de kellettünk hozzá néhányan.

– Nem egyedül csináltad? És hol vannak a többiek?

– Őket most még nem láthatod. Egyébként túl sok volt itt az oszong.

– Tényleg? Ők okozták ezt a felfordulást?

– Ők bizony. Mondtam már neked, hogy nagyon veszélyesek az emberekre.

– Igaz is, Jaraza! Volna egy kérésem.

– Éspedig?

- Ez itt a két barátom, Kriszti és Marci.
- Igen, ismerem őket.
- Azt szeretnék, ha ők is láthatnának téged úgy, mint én.
- Ez nem olyan egyszerű.
- Igen, de nagyon szeretném! Nekem ők irtóra fontosak.
- Tudod jól, hogy ez csak akkor lehetséges, ha Entis is szükségesnek látja. Most azt javaslom, használd ki a nyugalmat, és hozd rendbe, amit eddig elrontottál! Utána majd beszélünk a kérésedről. Rendben?
- Rendben. – Peti nagyot ugrott boldogságában.
- Akkor viszontlátásra! – búcsúzott a geloszan, és már el is tűnt.
- Viszlát! – kiáltotta utána a fiú.
- Na! Megígérte? – unszolta Marci.
- Majdnem.
- Jó. Akkor szerintem menjünk vissza az osztályba, és majd szünetben újra találkozunk mind – javasolta Marci.
- Igazad van, hiszen már nincs semmi baj – örvendezett Kriszti, és már szaladt is fel az emeletre.
- Marci – nyögött Peti. – Izé ... menj már be nélkülem, mert nekem még van egy kis elintéznivalóm.
- Micsoda?
- Majd elmondom később.
- Nem bánom – adta meg magát Marci. – Csak aztán siess!

22

Peti elindult a tanári szoba felé, és megállt az ajtó előtt, hogy megvárja Gábor bácsit. Ismerős hang zökkentette ki gondolataiból.

- Visszajöttem.
- Felnézett, de nem látott senkit.
- Jaraza, te vagy az?
- Igen.
- És most miért nem látlak?
- Ja? Bocsánat, elfelejtettem alakot öltetni. Máris...

Abban a pillanatban előtte állt az ismerős fiatal férfi, aki már oly sokszor megmentette a veréstől.

– Na, így jobb?

– Sokkal – felelte. – Szeretem, ha látom, azt, akivel beszélek.

– És amikor telefonálsz?

– Az más. Akkor magam elé képzelem az illető arcát.

– És engem nem tudtál volna elképzelni? – nevetett a férfi.

– De, csak így sokkal jobb.

– Szóval, mire is vársz itt?

– Hát tudod, amit megbeszeltünk, hogy helyrehozom a dolgokat.

– Igen, igen, de szerintem mégis várjunk ezzel egy kicsit!

– Miért? – hökkent meg a fiú.

– Mert átgondoltam az egészet, és rájöttem, hogy nem lesz ez így jó.

– De miért?

– Hogyan fogod megmagyarázni az egyes eltűnését az ellenőrződből? Gondolod, hogy a tanárod elhiszi majd a geloszanról szóló mesét?

– Szerintem nem. De akkor mit mondjak neki?

– Éppen ez az, amit alaposabban végig kell gondolni! Nem biztos, hogy mindig az igazság a legjobb választás.

– Ezt éppen te mondod, Jaraza?

– Éppen én! Mert megpróbálok logikusan gondolkodni.

– Nem te mondtad nekem, hogy az igazság mennyire fontos?

– Jól van, de értsd meg, úgy kell intézni a dolgokat, hogy ne csinaljunk nagyobb ügyet az egészből, mint amilyen valójában.

– Értem. És akkor mit javasolsz?

– Várjunk egy kicsit! Hátha maguktól is megoldódnak a dolgok. Meg aztán gondolj csak bele! Apáddal is szembe kellene nézned, és az nem lesz kellemes. Lehet, hogy szobafogságot kapsz, és akkor vége a barátokkal tervezgetett közös programoknak. Szép kilátás, nem?

– Igazad lehet – töprengett el. – Tulajdonképpen halaszthatnánk még egy kicsit.

– Na látod, én is így gondolom! Nem kell annyi gondot okozni mindenkinek! Vannak dolgok, amiről jobb, ha mások nem tudnak. Így megkímélhetjük őket a fölösleges aggodalmaktól, idegeskedéstől – paskolta meg a férfi barátságosan a fiú arcát.

– De mi lesz Apával? Én ígértem valamit, ha ő meggyógyul.

– Persze, de azt se felejtse el, lehet, hogy megint szívrohamot kap, ha megtudja, hogy miket műveltél.

– Ebben is van valami. Most már egyáltalán tudom, mit tegyek, mi lenne a leghelyesebb?

– Mondok még valamit, figyelj csak ide! Végiggondoltad, mi lesz a vége, ha Anyád megtudja, hogy egérré változtattad Dávidot?

– Én ...nem

– Na, ugye? Képzeld csak el, milyen nagy csalódás lesz ez neki! Lehet, hogy többé nem is lesz képes téged szeretni. Az is lehet, hogy javítóintézetbe fognak küldeni.

– De eddig ezeket miért nem mondtad nekem? – ijedt meg a fiú a javítóintézet gondolatától.

– Mert nekem is csak mostanában jutottak eszembe. Mindenesetre jó, ha minden lehetőséggel számolunk. Igaz?

– Igen, igazad lehet.

– Csakhogy belátod!

– De Jaraza! – támadt fel Petiben a kétség. – Én mégis félek, hogy ha nem teljesítem az ígéretemet, amit Entisnek tettem, akkor Apa nem fog meggyógyulni.

– Ne izgulj már annyira! – szólt rá a férfi. – Nem bírod felfogni, hogy akkor nem gyógyul meg az apád, ha te hülyeségekkel traktálsd majd?

– Jaraza! Mi van veled? Te nem szoktál... – nézett döbbenet a férfitra. – Istenem! Te nem is vagy Jaraza! – kiáltott fel, amikor meglátta a férfi szemében fellobbanó vörös fényt.

Dermedten nézett farkasszem a megszólalásig Jarazára hasonlító, mégis most már egészen nyilvánvalóan idegen emberrel.

– Na és, ha nem vagyok Jaraza? Jót akarok neked, hidd el!

– Nem, nem! – kiáltott a fiú. – Tűnj el innen azonnal!

– Pajtikám! Nem te parancsolsz ám nekem!

- Ki vagy te? – kérdezte Peti kétségbeesetten.
- Ki vagy, te, ki vagy te? – gúnyolódott a fiút utánozva, nyafogó hangon az ismeretlen. – Te anyámasszony katonája, gyáva kis nyúl! Majd én móresre tanítalak téged!
- Jaraza, segíts – nyögte ki Peti végső kétségbeesésében.
- Itt vagyok – hangzott azonnal a geloszan válasza, és máris megjelent. Villámló kardjának hegyét a férfi nyakának szegezte. – Takarodj innen, te féreg!
- A megdöbbszent fiú szeme láttára az idegen szétpukkant a levegőben, s helyette ott állt egy nagy fekete oszong.
- Már majdnem sikerült véghezvinnem – vigyorgott kajánul. – Legközelebb nem ússza meg ennyivel a kis védenced!
- De te sem! – fenyegette meg Jaraza. – Tűnés!
- Most elmegyek, de még visszajövök! És te kölkök – villantotta a fiúra vörös szemeit –, hamarosan megtanulod, ki vagyok én! – Tett egy nagy kört a levegőben, majd egy szempillantás alatt eltűnt.
- Hű! Ez a nap nem könnyű, és még csak reggel van – fújta nagyot Peti még mindig remegve. – Majdnem elhittem neki, hogy te vagy.
- Ilyenkor mindig kérd meg, hogy öltösz geloszan alakot, mert arra képtelen. Így nem tud majd becsapni téged.
- Nem is ez a legnagyobb baj – kesergett Peti.
- Hát mi?
- Az, hogy majdnem megint hallgattam rá.
- Hiszen azt hitted, én vagyok!
- Igazából tudnom kellett volna, hogy nem te vagy. Te sosem akartál engem hazugságra rávenni. Látod, milyen megbízhatatlan vagyok?
- Ellenkezőleg. Nagyon is megbízom benned! Sokat változtál az utóbbi két napban. És tudod, nagy szükségünk van rád!
- De Entis biztosan haragszik rám, mert olyan sok rosszat tettem.
- Nézd! Ő akkor sem haragudott rád, amikor nem viselkedtél valami szépen. A rosszaságaidat nem szerette. De téged igen. Ahhoz viszont, hogy segíthess Nymen népének az oszongok elleni harcban, valóban bizonyítanod kell!
- És mi lesz, ha megint becsap az oszong?

- Nem tud. Fel fogod ismerni.
- És mit tegyek, ha megtámad? Én nem vagyok olyan erős.
- Mondtam már neked, emlékszel? A te erőd, mint minden emberé, a szívedben és az eszedben lakozik.
- De a szívemmel és az eszemmel hogyan védekezzek, ha megtámad?
- Figyelj, rám! Hozzád ért már? Megpróbált bántani?
- Nem. Inkább mindig valami rosszra akart rávenni.
- És tudott bármit is tenni, amíg te nem mondtál neki igent?
- Nem! – kiáltott fel a felismerés örömeivel. – Már értem! Szóval csak akkor képes rosszat tenni nekem vagy rajtam keresztül másoknak, ha én is beleegyezek?
- Így van! Látod, milyen gyorsan megértetted?
- Akkor tehát egyáltalán nem kell félnünk az oszongoktól?
- Óvatosnak kell lennetek, de nem kell félni.
- Ezek szerint nem is olyan erősek?
- De, nagyon erősek. Erősebbek, mint az emberek.
- Akkor én ezt nem értem.
- Tudnod kell, hogy a világon mindenki Entis alattvalója.
- Az oszongok is?
- Igen. Erősek és okosak, de csak alattvalók. Emlékszel az álmodra? Valaha régen fellázadtak Entis ellen, és elbuktak. Úgy akarnak bosszút állni rajta, hogy elveszejtik az embereket. Volt idő, amikor Entis az emberekkel élt a Földön. Sánta, Zortahák ura azonban nem bírta elviselni az emberek és Entis jó kapcsolatát, és rávette őket, hogy ne hallgassanak Királyukra.
- Úgy, mint ahogy az előbb engem is rá akart venni az oszong, hogy ne azt tegyem, amit veled megbeszéltem?
- Valahogy úgy! Az emberek pedig hallgattak Sántára, és fellázadtak Entis ellen, és sok gonoszságot elkövettek. Entis nem tűri a rosszat, ezért visszaköltözött Nymenbe. Sokáig nem lépett kapcsolatba az emberekkel, de azért figyelemmel kísérte a sorsukat. A Földön hamar elfelejtették Királyukat, így Sántának könnyű dolga volt,

amikor a maga pártjára próbálta állítani az embereket. Már majdnem az történt, hogy végleg oszongók karmai közé kerülnek, de Entis elhatározta, hogy megmenti őket Zortaháktól.

– Még akkor is, ha az emberek elárulták őt? – csodálkozott Peti.

– Még akkor is. Így történt, hogy a saját fiát, a Herceget küldte a Földre emberi alakban, hogy megmentse őket, és segítsen nekik, hogy eljuthassanak Nymenbe. Entis már a világ kezdetekor törvényt hozott arról, hogy a rossz nem maradhat a jó közelében, és ezt a törvényt szigorúan be is tartatja. Ezért van az, hogy csak a különleges szívű emberek léphetnek Nymenbe. Azok, akik hátat fordítanak a rossznak, és vállalják, hogy mindig a jóra törekednek, egyszóval azok, akik a Herceg mellett döntenek, valaha Nymen lakói lesznek.

– Jaraza, amit te mondasz, az mind olyan érdekes.

– Vigyázat, barátom! Amiről beszéltem neked, az nem mese, hanem igaz valóság!

– Értem. Jaraza, én úgy szeretném látni a Herceget!

– Ez csak nagyon ritkán lehetséges az emberek számára a Földön. Megtörténhet azonban, hogy te mégis látni fogod, mert nagy terveink vannak veled.

– Velem? – remegett meg Peti hangja. – Még most sem értem, miért van nekem ilyen nagy szerencsém?

– Ez nem szerencse kérdése. Meghallottad Entis hangját. Ez nem mindenkivel fordul elő. És ami még rendkívül fontos, hogy nagyon sokat változtál előnyödre.

Peti még kérdezősködött volna, de kinyílt a tanári szoba ajtaja, Jaraza pedig eltűnt.

23

A tanárok és tanárnők visszaindultak az osztályokba. Élénk beszélgetésükből kiderült, hogy kicsit tartanak a hirtelen beállt csendtől. Amikor Gábor bácsi megjelent az ajtóban, Peti odasomfordált hozzá.

– Tanár úr! Én sok mindenre tudom a magyarázatot. Szeretnék erről beszélgetni, ha lehet!

– Csak nem műveltél megint valami nagyon nagy disznóságot? – nézett rá orrára csúszott szemüvege fölött.

– Hááát, igen is, meg nem is. De van, amit tetszik tudni, van, amit meg nem. És van, amit nem én tettem.

– No, ez egy kicsit zavaros nekem, de nem bánom, beszélgethetünk óra után. Most azonban már muszáj bemenni az osztályba, mert az óra nagy része így is eltelt.

– Attól tartok – nyelt nagyot a fiú –, hogy a szünet nem lesz elég arra, amit mondani akarok.

– És nagyon-nagyon fontos?

– Igen – sóhajtott Peti.

– Mi lesz a következő órátok?

– Technika.

– Elkérlek Pista bácsitól, rendben?

– Köszönöm, köszönöm!

– És mondd csak, mára készültél? – fogta meg a vállát Gábor bácsi a tanterem felé menet.

– Igen tanár úr. Javíthatnék?

– Persze! Tudod, hogy mindig örülök a javító szándéknak.

Beléptek az osztályba, ahol semmi nyoma sem volt már a nem is olyan rég zajlott heves csatának. Minden szép rendben a helyén volt, a gyerekek csöndes zsongásán kívül más nem hallatszott. Egyszerre ugrottak fel, és álltak szépen vigyázállásba, amikor megjelent a tanár.

– Üljetek le! – intett nekik, majd maga is leülve a naplóba mélyedt, amit most elfelejtett az asztalra dobni.

Síri csend volt.

– Nem is tetszik bennünket megbüntetni? – érdeklődött halkán Zotyó.

– Miért? Kellene? – kérdezett vissza, majd Petire nézett. – Gyere ki fiam, felelni! Hozd a házi feladatodat is!

Peti ötöst kapott, mert minden kérdésre jól válaszolt, és minden feladatot megoldott. Egész órán jó hangulatban volt, de azért némi izgalommal gondolt a Gábor bácsival való beszélgetésre. Amikor kicsengettek az óráról, úgy érezte, mintha szabadabban lélegezne. Marci azonnal odasietett hozzá gratulálni.

– Öregem, el kell ismerni, nagyon jó voltál! Akkor most a szünetben végre eldumcsizol nekem mindent, ami az utóbbi napokban történt?

Gábor bácsi az osztályból kifelé menet odaszólt Petinek:

– Gyere a tanári szoba elé, ott várj meg!

– Igenis! – bólintott a fiú.

– Most meg megint mi van? – értetlenkedett Marci.

– Történt egy s más, amíg kint voltam. Majd ezt is elmondom, de sajnos nem ebben a szünetben. Most beszélgetni fogok Gábor bácsival.

– Minek? – vont a fel szemöldökét barátja.

– Mondtam már, hogy mindent meg fogsz tudni, de nem most. Sietnem kell! – és már rohant is kifelé a teremből.

– Megáll az ész! – pislogott utána Marci megrökönyödve.

Amint odaért a tanári elé, már jött is ki Gábor bácsi.

– Itt a kulcs. A biológia szertár most üres, ott nyugodtan beszélgethetünk! Mindjárt megyek én is, de még van egy kis elintéznivalóm. Nyugodtan menj be, és várj meg!

– Elengedett Pista bácsi a technikáról?

– Természetesen. Tekintve, hogy nagyon fontos dologról van szó, ugye?

– Igen.

– Jó! Akkor menj! Sietek én is.

A szertárba lépve rögtön megcsapta a fiú orrát a régóta porosodó, kitömött állatok jellegzetes szaga. A nehéz sötétítőfüggönyöket behúzták, így félhomály derengett odabenn. A polcokon mindenféle műanyag szemléltető eszközök hevertek. Félbevágott körte, az igazihoz egészen hasonló szőlőfűrt, és még sok minden más. Az egyik sarokban összetekert térképek álltak egymás mellett, mert a földrajzi segédeszközöket is itt tárolták.

A műanyag emberi szervekre és a csontvázra tekintve megbor-zongott, gyorsan el is kapta róluk a tekintetét. A helység végében roskadozott egy eléggé megviselt, nagy sárga fotel. Tétovázott, hogy leüljön, vagy inkább állva várja meg tanárát. Egy ideig polctól polcig járkálva szemlélte a szertár kincseit, gondosan elkerülve az emberi szervezet szemléltetőeszközeit, majd úgy döntött, mégis inkább leül. A hatalmas, öblös fotelben szinte elveszett. Hirtelen olyan ki-csinek érezte magát.

Gondolatai elkalandoztak az utóbbi napok történései felett. Hirte-len furcsa, alig hallható neszezés ütötte meg a fülét. Mintha valami csúszott volna a padlón. Körülnézett, de semmit sem látott. Bizto-san kívülről jött, nyugtatta meg magát. Ekkor újra meghallotta a halk, surrogó hangot. Mi ez, ugrott fel idegesen, de azonnal rémül-ten mászott vissza a fotelba, amikor meglátta, hogy a szekrények és polcok alól pókok másznak elő, és feléje tartanak. Nem ám akármí-lyen házi pókok, hanem hatalmas, fekete, kövér, szőrös testű pókok, félelmetes rágókkal. A félelemtől szinte megdermedt. Arra sem volt képes, hogy kinyissa a száját, és segítségért kiáltson. Mi lesz most, húzta össze magát fogvacogva.

Az egyik hatalmas példány közben már elérte a fotelt, és megin-dult az egyik lábán fölfelé. Segítség, segítség, mondogatta gondolat-ban, de megszólalni nem tudott. Körülötte a padló már feketéllett a rusnya állatoktól. Több is elindult fölfelé a fotel lábain, nagy, erős rágóit előreszegezve. Egyszerre csak megállt a nyüzsgő had, és ket-tévált. Mi az? Lehet, hogy mégis megmenekültem, támadt fel benne a remény, de gyorsan el is szállt. Szinte megfagyott a vér az ereiben, amint meglátta, hogy a frissiben támadt szabad területen az összes többenél félelmetesebb támadó közeleg. Feltartott farokkal egy jól megtermett fekete skorpió mászott nagy sebességgel a fotelben ku-porgó rettegő fiú felé. Peti minden erejét összeszedve, zokogva fel-kiáltott:

– Jaraza segítség!

A geloszan máris ott termett, és kardjával hatalmasat suhintott. Lángja végigcsapott a nyüzsgő férgekben. Abban a pillanatban a pó-kok oszongokká változtak, és visitva elillantak. A skorpióból lett hatalmas, bozontos oszong sárga fogait a geloszanra vicsorította.

!Tóth Brigitta 1.o.)

– Nem lehetsz ott mindig mindenhol! Majd meglátod – azzal eltűnt.

– Jól vagy? – fordult Jaraza Petihez aggódva.

Peti egyáltalán nem volt jól. Még mindig nem tudott megszólalni, csak sírt és remegett. A geloszan szeme villámot szórt. Fényt sugárzott ki, amely teljesen körbevette a fiút. A fény először kék volt, majd piros, végül fehér. A fiú lassan megnyugodott. Értetlenül nézett a Jarazára.

– Mi történt? – A hangja még mindig remegett.

– Mindent megpróbálnak – mondta dühösen a geloszan. – Ha „szép szóval” nem sikerül nekik valakit a maguk oldalára állítani, akkor durvább eszközöket használnak.

– Majdnem végeztek velem – suttogta Peti.

– Nem. Nem tudtak volna neked ártani! Hozzád sem érhetnek! Elmondtam már neked. Meg tudnak félemlíteni, be tudnak csapni, de már azt sem sokáig! Most sem tudtak volna hozzád érni. A félelem a legnagyobb baj, ami érhetett.

– Tényleg féltem. Nagyon. Még most is egy kicsit.

– Megérttem. Minden ember félt volna a helyedben. Elhiszed nekem, hogy nem tudtak volna bántani? – nézett komolyan Peti szemébe.

– Igen. Azt hiszem.

– Akkor jó! Minden rendben lesz.

– Mi volt az a különös fény, ami belőled kijött? – tért lassan vissza a fiú hangja.

– Entis gyógyító ereje... – a geloszan hirtelen eltűnt.

24

Már éppen kiáltani akart Jaraza után, amikor belépett Gábor bácsi.

– Ne haragudj fiam, kissé elhúzódott a dolog, de most már rendelkezésedre állok. Mi történt? – nézett hökkenten a sápadt gyermekekre. – Olyan vagy, mint a meszelt fal! És reszketsz! Rosszul érzed magad?

– Most már jobban vagyok. Majd elmondom, mi történt.

– Miért? Történt valami? Itt? – nézett körül a tanár.

– Igen. De sok minden történt már ezt megelőzően is, és mindent el kell mondanom ahhoz, hogy meg tessenék érteni.

Gábor bácsi odahúzott vele szembe egy másik karosszéket, és leült.

– Nos. Először is nagyon örülök, hogy tanultál és kijavítottad a rossz jegyedet. Ez szép. De itt van ez a dolog az eltűnt egyessel. Én hívtam fel a szüleidet, hogy baj van veled. Így derült ki az egész. Tudod, az utóbbi időben megváltoztál, és féltettelek, nehogy rossz útra térj! Nem azért léptem kapcsolatba a szüleiddel, hogy megbüntessenek, hanem azért, hogy segítsünk neked együtt, ha problémáid vannak. Kár lenne, ha elkallódnál.

– Igen, most már tudom, értem – felelte halkan a fiú.

– Rendben. Erről ennyi elég is. Én elmondtam, amit akartam, most pedig te jössz.

– Igen. De szeretnék kérni előtte valamit!

– Mi lenne az?

– Arra kérem Gábor bácsit, hogy engedje végigmondanom az egészet, és csak utána kérdezzen!

– Megígérem – szólt, majd hátradőlt a karosszékből, és intett, hogy kezdje el.

Peti mindent őszintén elmondott, ami két nap alatt történt vele, és Gábor bácsi szó nélkül végighallgatta. Miután befejezte a beszámolót, némán, lehorgasztott fejjel várta a tanár véleményét. Gábor bácsi felől azonban semmi mozgás, semmi hang nem hallatszott. Csak nem aludt el közben, esett kétségbe a fiú. Óvatosan köhintett egyet, mire a tanár előrehajolt a fotelben, és rászögezte tekintetét.

– Te most ezeket komolyan mondtad? A geloszant, a manót, a pókokat, mindent?

– Igen, egészen komolyan. Sejtettem, hogy nem tetszik hinni nekem, annyira mesészerű ez az egész.

– Akkor miért mondtad el? És miért éppen nekem?

– Hát ... mert valakinek, egy felnőttnek, muszáj volt elmondani. Nehezen birkózom meg egyedül ezzel az egésszel.

– Azt nem csodálom. És miért nekem? – ismételte meg a kérdést Gábor bácsi.

– Nem is tudom. Valahogy mindig megbíztam Gábor bácsiban, nem tudom miért. Talán, mert mindig olyan igazságos.

– Még akkor is, ha egyest adtam neked?

– Igen.

– Akkor is, ha azt az egyest nem érdemelted meg?

– De megérdemelted, mert nem tanultam előző nap.

– Hm. Köszönöm, hogy megtiszteltél a bizalmaddal. Nem mondom, hogy könnyű elhinnem mindent, amit mondtál, de azt sem gondolom, hogy hazudsz.

– Tehát el tetszik hinni?

– Megpróbálom. Hinni akarok neked. Az, amit itt elmondtál, anynyira valószínűtlen, hogy képtelenség lenne kitalálni. Remélem, hamarosan személyesen is meggyőződhetek azokról, amiket elmondtál.

– Tessék megkérdezni Krisztit és Marcit!

– Beszélek majd velük. Én azonban másfajta meggyőződésről beszéltem. Szeretném azt a geloszanzt én is látni! Mit gondolsz, lehetséges ez?

– Sajnos nem tudom. Már kértem tőle, hogy Kriszti és Marci is láthassa.

– És mit mondott erre?

– Azt, hogy nem egyszerű. Szóval ezek szerint Tanár úr elhiszi, hogy létezik geloszan?

– Igen, elhiszem. Azt is tudom, hogy Entis ennek a világnak az uralkodója, és hogy Salvatore Herceg ma is él. A geloszanokról is tudok, de még soha nem láttam őket. Egyébként most jutott eszembe, hogy engem már valószínűleg megszólított a te Jarazád.

– Komolyan? – csodálkozott el Peti. – És hogyan, mikor?

– Emlékszel arra a napra, amikor egyest kaptál?

– Hogyne emlékeznék.

– Aznap reggel nagyon szép idő volt, és én elindultam az iskolába. De nem azon az úton, amelyiken mindig szoktam. Tettem egy kis kerülőt. Azóta is törtem a fejem, hogy miért. Most értettem meg.

– Hogyhogy?

– Veled találkoztam nem messze az iskolától. Azzal a két nyolcadikos rosszcsonttal támadt némi nehézséged.

– Igen! – kiáltott fel Peti. – Meg akartak verni, és én nagyon kétségbe voltam esve. Akkor megjelent Gábor bácsi, és a fiúk megijedtek. Így menekültem meg.

– Igen, igen. Hát valószínűleg ezért kellett nekem akkor éppen arra mennem.

Megszólint a csengő. Gábor bácsi felállt a karosszékből, nyújtózt egyet, és megsimogatta a gyerek fejét.

– Ezt a beszélgetést feltétlenül folytatjuk. Várj meg iskola után!

– Az sajnos nem fog menni!

- Miért?
- Mert megyünk Apához a kórházba.
- Akkor mi legyen? – töpregett a tanár. – Tudod, mit? Majd késő délután otthon felhívlak, és megbeszéljük. Egyébként nem árt, ha a szüleidnek is elmondod mindezt.
- De ők nem fognak hinni nekem.
- Miért ne hinnének?
- Mert ők nem hisznek az ilyesmiben, hogy láthatatlan lények meg egyebek.
- Azért megérne egy próbát!
- Igen tanár Úr. Köszönöm a beszélgetést! – kiáltotta felszabadultan a fiú, és már éppen indultak kifelé a szertárból, amikor felberregt az iskola tűzjelzője.
- Gyorsan, futás az udvarra! – kiáltott Petire Gábor bácsi, ő maga pedig rohanni kezdett a legközelebbi terem felé.

25

Görény behúzott nyakkal várta támadója rohamát. Harag göcsörtös ujjával a nyakánál ragadta meg, és fölemelte a levegőbe tehetetlenül rúgkapáló áldozatát.

– Te áruló! Te utolsó bűdös dög! – őrjöngött dühödten rázva a zsákként csüngő oszongot.

– Se-se-segítség! – fuldoklott Görény elhaló hangon.

– Majd segíték én rajtad mindjárt, te szörnyszülött! – ordította Harag.

Görénynek a nyelve már a térdéig lógott, szemei kiguvadtak üregükből. Szájából nyál csorgott beesett mellkasára. Kocsányon lógó szemeivel esdeklő pillantást küldött Sánta felé. Az azonban még egy kicsit élvezte a helyzetet, és csak amikor Görény nyelvének színe már penész-zöldesre változott, akkor röffent rá Haragra.

– Kuss legyen! Engedd el!

A nagytermetű oszong azonban annyira beleélte magát a gyűlöletes vetélytárs gyötetésébe, hogy nem hallotta meg Sánta hangját, és tovább nyomorgatta Görényt.

– Azt mondtam, hogy kuuuuussssss legyen! – toporzékolt Sánta, hatalmasra tátott szájából lángot okádva a szófogadatlan alattvalóra.

Tekintve, hogy egy szempillantás alatt leégett minden szőre, Harag sokkot kapott, így aztán begörcsölt ujjait nem tudta sem ő, sem a többiek lefejtetni Görény torkáról. Sánta előkapott egy éles szablyát, és elegáns csuklómozdulattal, egyetlen suhintással levágta Harag mindkét kezét. Ez Görény problémáját ugyan még mindig nem oldotta meg, de Harag erre a még nagyobb megrázkódtatásra magához tért a sokkból. Ezalatt Görény is megszabadult a torkára fagyott ujjak bilincseiből.

– Na! – ült vissza lecsillapodva Sánta. – Most pofázz! – hörrent rá az égett szőrszagot árasztó, csupasz Haragra.

– Az enyém volt az a kis ember! Ez a mocsodék szemét módon az én területemre pofátlankodott, és beleavatkozott az én dolgomba! Ráadásul elrontott nekem mindent!

– Igaz ez? – vált Sánta hangja vészjóslóvá, amikor Görényre nézett.

– Jaj, nagyujam! Ne hallgassz rá! Nem mindegy az, hogy kivel szórakozunk? Az a lényeg, hogy cináljuk, vagy nem? A végeredmény a fontos, és az a jószándék! Én nem azért szálltam rá arra a fiúra, hogy Haragot megkárosítsam, hanem azért, hogy szegítsék neki!

– No? – fordult Haraghoz Sánta. – Ehhez mit szólsz?

– Azt, hogy hazudik! Ez egy aljas, szemét, hazug!

– Ó, Harag, te dicérsz engem – szerénykedett Görény.

– Teeeee! – ordította Harag, s már ugrott is volna megint neki, de a vezér ordítása megállította.

– Elegem van belőletek, béna bagázs! Kaptok még egy utolsó lehetőséget, hogy javítsatok a rólatok kialakult képemen!

– Milyen képen, főnök? Hol van az a kép? Ki fesztette?

– Hülye! – köpött rá Sánta megvetően alattvalója fejére.

– Ja? Fényképről van szó? – csapott Görény a homlokára.

– Pofa beee!

– Ja, az mász! Nem szóltam szemmit.

Sánta hirtelen felüvöltött.

- Hazugság!
 - De Nagyujam, nem isz mondtam szemmit – védekezett Görény.
 - Ki szólt hozzád, te félkegyelmű? Én Hazugságot hívtam!
 - Igen nagyuram, itt vagyok máris – készségeskedett egy vörös szőrű, még a többiekhez képest is nagyon ronda oszong.
 - Mindjárt indulunk Gámiába. Ott sok ember van, aki imád engem! Előkészítettél mindent?
 - Hogyne, hogyne. Minden a legnagyobb rendben. Azaz van itt egy kis probléma.
 - Mi a fene? – nézett nagyon csúnyán Sánta.
 - Valaki azt mondja, hogy kém van köztünk.
 - Micsodaaa?
 - Hát ... izé... kém.
 - Ki mondja?
 - Álnokság mondta.
 - Hol van? Máris jöjjön ide!
- Azonnal többen is tolták Zortahák ura elé a kocsonyaként remegő oszongot.
- Na, halljam! Mit láttál?
 - Nagyon furcsa dolgot, hatalmas uram. Már Kénköves Tónál is volt egy alak, aki valahogy olyan ... izé ... hülyén viselkedett, de akkor még nem voltam biztos a dolgomban, azért nem szóltam. Aztán másodszor itt, a Szaharában tűnt fel, amikor megérkeztünk ide. Kiásta a kaját, de nem ette meg, hanem visszatemette.
- Ezt hallva egyszerre hördült fel megbotránkozva az egész horda.
- Én megkérdeztem – folytatta Álnokság –, hogy mit művel. Azt mondta, fogyókúrázik.
 - Mit csinál? – képedt el Sánta.
 - Hát... fogyókúrázik. Utána nekem adta az összes kaját, amit kiásott. Harmadszor pedig éppen nemrég láttam itt. Amikor Harag Görénynek ugrott, akkor gyorsan elszelelt.
 - És miért nem szóltál, te címeres ökör? Mindjárt megnyuvasztalak! – Sánta tajtékozott a méregtől.

– Azért uram, mert az kötötte le a figyelmemet, ahogy Haragot rendreutasítottad. Milyen csodálatosan tudsz fegyelmezni! Ezt tanítani lehetne – hízelgett mélyen meghajolva.

– Na jó! Szerencséd van, ma jó kedvemben találsz. De nem hagyhatjuk meglógni, ha még egyszer feltűnik. El kell kapni mindenáron! Meg kell tudnunk, ki az, és mi után szaglászik itt? Ha ismét kisiklik a markotokból, megígérem, hogy meg fogjátok emlegetni örökre! – mosolygott rémisztően a szűkülő oszongokra. – Megértettétek?

– Igen, igen – hallatszott mindenfelől a buzgó ígéret.

– Jó. Akkor én most indulok Hazugsággal Gámiába, ti pedig munkára! Ne fáradjatok bele a rossztettekbe! Ha-ha-ha!

– Ó, Nagyujam! – kiáltotta kétségbeesetten a levegőbe emelkedő Sánta után Görény.

– Mi van?

– Engem nem viszel magaddal? – pislogott idegesen Harag felé.

– Egye fene, nem bánom. Jöhetsz te is! Csak kapkodd magadat! – Tett még egy búcsúkört alattvalói fölött, majd lekiáltott:

– Harag! Te vagy a főnök, amíg vissza nem térünk!

Sánta és Hazugág elhúztak észak-nyugat felé, Görény pedig minden erejét összeszedve utánuk iramodott, Harag legnagyobb bánatára. A főnök nélkül maradt söpredék már éppen kezdte volna megünnepelni ezt az eseményt, de Harag rájuk ripakodott.

– Nem hallottátok, mit mondott Sánta? Melyiktek akar büntetést kapni?

– Én nem! – kiáltották mind.

– Akkor csoportokba rendeződni, aztán indulás! Út közben megbeszéljük, mit fogunk csinálni.

Az egész banda a levegőbe emelkedett, és már ott, a Szahara fölött elváltak a csoportok. Harag csoportja északnak vette az irányt. Annyira belemerültek a terv megbeszélésébe, hogy mire felocsúdtak, már ott is voltak a városka, Szekertyén fölött.

– Ott az iskola! – mutatott lefelé az egyikük.

– Hát akkor menjünk, és tanítsuk meg az emberkölyköket kesztyűbe dudálni – röhögött Harag, és elkezdett ereszkedni. – Minden helységet megszállni! – adta ki a parancsot, és az oszongók szétszöttek. – Hol vagy, én kis kedvencem? – morfondírozott magában, amíg szemét járatta, hogy felfedezze célpontját. – Aha! Megvagy! – örvendezett. – Akkor kezdődjék a móka! Gyerünk! – intett két cimborájának.

26

Az osztálytermekből már tódultak kifelé a gyerekek, hatalmas káoszt okozva a folyosón. Végül mindenki baj nélkül kijutott az iskolaudvarra. A tömeg Peti is magával sodorta. Odakint azonnal keresgélni kezdte barátait. Viszonylag hamar rábukkant Marcira, aki szemüvege nélkül hunyorogva nézett széjjel.

– Itt vagyok! – kiáltott rá Peti, és megfogta barátja kezét.

– Na végre – lélegzett fel Marci. – Már azt hittem végem van! Majdnem eltiportak. És a szemüvegem is eltűnt.

– Dehogy tűnt – nevetett Peti. – Ott van a kezedben.

– Ja, tényleg! El is felejtettem, hogy amikor a futás elkezdődött levettem, nehogy leejtsem.

– Hol lehet Kriszti? – nézett körbe Peti aggódva az udvaron.

– Sziasztok – köszönt rájuk a kislány éppen abban a pillanatban. – Nem tudjátok, mi történt?

– Fogalmam sincs... – kezdte Marci, de akkor megszólalt a hangszóróban az Igazgató hangja.

– Riadó lefűjva! Vaklárma volt. Minden osztály sorakozzon fel az osztályfőnöke mellé! Gyorsan! A szünet így is ráment már erre a kis tréfára.

– Na, sziasztok, majd a következő szünetben találkozunk – mondta Krisztina, és már szaladt is vissza az osztályához.

Amikor végre rendeződtek a sorok, az Igazgató odaállt a gyerekek elé, és beszélni kezdett.

– Valakik ma úgy döntöttek, hogy nem akarnak tanulni, illetve nem szeretnének itt, az iskolában végigutazni egy napot. Ezért aztán betörték a tűzjelző ablakát, és azt hitték, senki sem látja. Ám nagyot tévedtek, mert van szemtanú. Nem is egy, hanem kettő. Két felelősségteljes diák, akik nem akarnak cinkosok lenni ebben a jó kis balhéban. Gyertek csak ide! – nézett a háta mögé.

Peti csodálkozására megjelent a két nyolcadikos, akik őt rendszeresen piszkálták.

– Na, fiúk. Mondjátok csak el, mit láttatok – biztatta őket az Igazgató.

– Igazgató Úr kérem, az történt, hogy alighogy kicsengettek, én gyorsan kiszaladtam a barátommal a teremből, mert WC-re kellett mennünk, és éppen akkor dobott bele egy nagy követ a tűzcsap üvegébe két fiú.

– És volt velük egy lány is! – kiáltott közbe a másik, a zselézett hajú.

– Mondjátok, meg tudnátok mutatni nekem, hogy kik voltak?

– Persze Igazgató Úr – készségeskedtek.

– Akkor rajta, keressétek meg őket! – hangzott a biztatás.

A két fiú elindult a felsorakozott osztályok között. Amikor odaértek az ötödik bé elé, a vörös megragadta Peti karját, a másik pedig Marciét, és kirángatták őket a sorból.

– Mit csináltok? Én nem voltam – vörösödött el szégyenében Marci, és megpróbált kiszabadulni, de a zselézett hajú vasmarokkal szorította a karját.

Peti meg sem szólalt. Annyira megdöbbent ezen a hazugságon, hogy semmi okos nem jutott az eszébe. A két nagyfiú közben odarángigálta őket az Igazgató elé. Ekkor Krisztina odaszaladt hozzájuk.

– Igazgató Úr, nem ők voltak, tessék elhinni!

– Ez a lány volt velük – szögezte mutatóujját vádlón Krisztire a vörös hajú nyolcadikos.

A gyerekeken halk moraj futott végig, mert Krisztináról ezt senki sem akarta elhinni.

Az Igazgató fejét ingatva nézett a kislányra.

– Nagyot csalódtam benned! Rólad ezt nem gondoltam volna.

- De én nem tettem semmi rosszat – pityeredett el Kriszti.
- Tudtok valamit felhozni mentségetekre? – fordult az Igazgató a fiúkhoz.
- Igazgató Úr – mondta kétségbeesetten Peti. – Tessék elhinni, nem mi voltunk! Engem Gábor bácsi tud igazolni.
- Gábor bácsi már elment, nincs ma több órája.
- Nem lehetne felhívni telefonon?
- Később megpróbálhatjuk. Addig is, ha nincs más alibitek, az iskola után 2 óra bezárás. Addig eldöntjük, mi lesz a sorsotok.
- Igazgató Úr, kérem! – szólalt meg Peti könnybe lábadt szemmel. – Nekem feltétlenül sietnem kell haza, hiszen Apukám kórházban van, és iskola után készülünk Anyával meglátogatni!
- Hamarabb kellett volna gondolkodnod! Ebből az esetből legalább tanulsz majd! Tehát az óráitok végén jelentkeztek nálam mind a hárman! – zárta le a kihallgatást. – Most pedig mindenki induljon befelé!
- Krisztinát azonnal vigasztalón vették körül osztálytársnői. Szomorú arccal nézett barátaira, és engedte magát a többi kislány által bevezetni az épületbe. Peti és Marci még mindig nem ocsúdtak fel a rémálomból, csak akkor indultak el, amikor a vörös hajú hátulról egyszerre lökte meg mindkettőjüket.
- Kölcsön kenyér visszajár, barátaim – röhögött durván. – Én nem szeretek senkinek sem adósa lenni. Ha-ha-ha! – Még egyszer jól hátba vágta a két fiút, aztán jókedvűen füttyörészve odébbállt.
- Te érted, mi történik itt? – kérdezte remegő hangon Marci.
- Nem igazán. Csak sejtem – válaszolta, amikor meglátta a két nyolcadikost szorosan követő ronda oszongót.
- Álnokság szőrös kezait dörzsölgette a felett érzett örömeiben, hogy ilyen jól sikerült az ármánykodása.

Az osztályba érve a gyerekek elfoglalták helyüket, és izgatottan tárgyalták az eseményeket. A biológia valahogy senkit sem érdekelt most. Peti és Marci leforrázva ültek, és nem volt kedvük válaszolni a rengeteg kérdésre, amivel társaik bombázták őket. Szerencsére megérkezett Kati néni, így aztán vége szakadt a kérdezősködésnek.

– Hú, de a szemembe süt a nap – mondta a tanárnő, és az ablakhoz lépett, hogy behúzza a sötétítő függönyt.

Marci követte tekintetével, majd a döbbenettől felkiáltott.

– Szent ég!

A kiáltásra Kati néni odakapta a fejét, de amikor meglátta a fiú rémült, fehérre vált arcát, visszafordult az ablakhoz. Akkor vette észre a kígyókat.

– Istenem! – kiáltott fel rémülten.

Az egyik már a falon lefelé kúszott, a másik kettő a párkányon tekergőzött. Amikor a közben földet ért kígyó felemelkedett vele szemben csuklyáját kifeszítve, Kati néni hisztérikusan felsikoltott, de falfehéren, mozdulatlanul állt. Fogalma sem volt, mit kellene tennie. A kígyó jobbra-balra ingadozott, égővörös szemeit mereven rászegezve a tanárnőre. A gyerekek felugráltak a padokból, és visítva menekültek ki a teremből.

Marci még mindig tátott szájjal, tágra nyílt szemekkel ült a helyén. Peti is ülve maradt. Már meg sem lepődött. Bár nagyon félt, úgy gondolta, valamit tenni kellene Kati néniért.

– Tanárnő! Ne tessék mozogni! Ezek kobra! Mindjárt segítünk!

– Jó – remegett Kati néni hangja –, csak siessetek, mert nagyon félek!

– Jaraza! – kiáltotta a fiú.

A geloszan szinte azonnal ott termett.

– Mi a baj? – kérdezte.

– Nézd, miféle kígyók ezek! Vörös a szemük – mutatott az ablak felé.

– De hisz én is látom. Nagyon félek – suttogetta Kati néni alig hallhatóan.

– Bocsánat, de én most nem Tanárnőhöz beszéltem. Szóval tudsz segíteni? – fordult Jarazához.

– Ki-kivel beszélsz? – nyöszörögte a tanárnő most már teljesen megzavarodva.

– Hát nem tetszik látni? A geloszanhoz beszél – szólt bele a beszélgetésbe Marci. – Istenem! A geloszan! Én is látom! – ordította az izgalomtól kivörösödve Marci. – Peti, hallod? Látom!

– Jó, jó! Erről majd később beszélünk, most inkább elintézem ezeket itt – állt a kígyók útjába Jaraza, ugyanis most már mind a három bent volt a teremben, és Kati néniire ügyet sem vetve, elindultak Peti felé.

– Hova, hova? – kiáltott rájuk.

– Neked mindenhol ott kell lenned? Miért nem húzol már vissza az Öreghez a talpát nyalni? – fűjt rá az egyik dühödten, miközben mindannyian visszanyerték oszong formájukat.

– Ti lesztok azok, akik eltűntök innen, de nagyon gyorsan! – parancsolt rájuk Jaraza kemény hangon, elővillantva kardját, mire azok rögtön eltakarodtak.

– Húha – Marci csak ennyit tudott kinyögni. – Ezek meg mi a csudák voltak?

– Nem csudák, oszongok – felelte Peti.

– Szent Habakuk! Én még ilyet nem láttam! Igazi oszongok? De hát ilyen nincs! Én megőrülök! – Marci fejében kavartak az imént látottak.

– E-e-eltűntek ... a ...a kígyók – dadogta a tanárnő. – Hova tűntek?

Peti felugrott, Kati nénihez sietett és a székéhez kísérte.

– Tessék leülni! – hozott egy pohár vizet a csaptól. – Tessék inni egy kicsit!

– Köszönöm – nézett hálásan a fiúra. – Hová lettek a kígyók?

– Elmentek. Biztosan megijedtek.

– De az hogy lehet? – kérdezte Kati néni, ám még mielőtt a fiú bármit is mondhatott volna, megjelent az ajtóban az Igazgató, háta mögött a gyerekekkel.

– Már megint rossz fát tettetek a tűzre? Mit műveltetek?

– Mi semmit – lépett barátja mellé Marci. – Semmit az égvilágon!
– Katalin, kérlek, mi történt? Én nem akarom elhinni, hogy itt kígyók mászkálnak szabadon! Hol vannak azok a kígyók?

– Eltűntek. Egyszerűen eltűntek.

– No de hová?

– Nem tudom, nem is értem. Egyik pillanatban még itt voltak, a másikban már nem voltak sehol.

– Szedsz valamilyen gyógyszert, kollegina? – ráncolta össze szemöldökét gyanakvóan az Igazgató.

– Nem szedek semmit. De most nem érzem jól magam.

– Talán a hirtelen jött nagy hőség teszi. Menj haza, pihenj! – adta ki az utasítást. – Aki pedig itt még egyszer kígyót-békát összehord, annak ellátom a baját! Üljön vissza a helyére mindenki, és várjatok, amíg beküldök valakit a tanárnő helyett! Gyere Katalin! – azzal karon fogta a még mindig rogyadozó térdű tanárnőt, és kikísérte az osztályból.

A gyerekek pusmogva tárgyalták az eseményeket. Marci és Peti közben Jarazát hallgatták, aki mindvégig a teremben volt, és most hozzájuk fordult.

– Fiúk! Senkinek ne beszéljete a kígyókról, főleg az oszongokról, mert nem kell fölösleges ijedelmet okozni!

– De hát majdnem mindenki látta a kígyókat! – felelt Marci.

– Majd elfelejtik, vagy azt hiszik, képzelődtek.

– Ezek szerint Marci is lát most már téged? – kérdezte, vagyis inkább állapította meg Peti.

– Igen, a Herceg engedélyt adott.

– Ti meg kihez beszéltek? – állt meg az asztaluknál Zotyó.

– Mi? – jött zavarba Peti. – Mi csak egymással!

– Elég furcsa – hitetlenkedett a fiú. – Valami nincs veletek rendben, az biztos.

– Mi bajod? – fortyant föl Marci. – Nem volt még ma elég zűrünk? Hagyj békén!

– Jó, jó! Nem akartam semmi balhét – vonult vissza Zotyó. – Azért elmondhatnátok – próbálkozott újra.

– Békén hagynál? – állt fel a nyomatékoság kedvéért Marci.

- Oké! Már itt sem vagyok.
- Na végre – sziszegte Marci visszahuppanva a székére. – Egyesek mit meg nem engednek maguknak. De hová tűnt a geloszan? – nézett szét csodálkozva.
- El kellett mennie, de mondta, hogy nemsokára visszajön.
- Te! Én életemben nem gondoltam, hogy ilyet látni fogok! Ez csúcsszuper! Ilyen nincs! Ha nem velem történik meg, hát el nem hiszem senkinek! És öregem! Milyen tök jól néz ki! És figyelted, milyen baromi jó kardja van? Villámlik, meg minden! Hát ez nem semmi!
- Aha.
- Te csak ennyit tudsz mondani? Apám! Mi mindent tudna elintézni nekünk ez a Szupermen!
- Ő nem Szupermen, hanem Jaraza, és ő geloszan. Én már nem szeretném, ha a kívánságaimat teljesítené.
- Te tiszta hülye vagy! Mi van abban rossz?
- Tudod, még mindig nem volt időm elmondani, mi minden történt velem az elmúlt két napon. Főleg ma! Rossz még rágondolni is.
- Akkor most mondd el, amíg nem jön a tanár!
- Szerencsére arra az órára az Igazgató már nem tudott senkit beküldeni, mert nem volt szabad tanár, így Petinek volt alkalma, hogy elmeséljen mindent, amit átélt.
- Azta! Nem semmi! – hüledezett Marci. – Világos, így már más a helyzet. Azért annak nagyon örülök, hogy én is láthatom a geloszant. Ezt neked köszönhetem! Nem felejttem el soha, milyen jó barát vagy!
- Igazság szerint még a mai napom lenne, hogy kívánjak, de már rájöttem, hogy ez nem mindig vezet jóra. Szerintem az is tök jó, hogy egy geloszan a barátunk, nem? Ezt ki mondhatja még el magáról?
- Az már igaz – vigyorgott diadalmasan Marci.
- Ráadásul ez titok, amit nem is tudhat meg akárki! Ekkor váratlanul megjelent Jaraza.
- Beszélnem kell veletek! Vészhelyzet van.

- Milyen vészhelyzet? – kerekedett el Peti szeme Jaraza szavaira.
- Mindenütt támadnak az oszongók, de a ti városotokban feltűnően sokan vannak. És itt, az iskolában is. Mi is többen jöttünk ide, de alig győzzük. Erősítésre lesz szükségünk.
- Na de... – kezdte volna a nyafogást Marci, amikor megszólalt az óra végét jelző csengő.
- Már csak két óránk lenne ma, de a büntetés miatt itt kell maradnunk – kesergett Peti.
- Azt majd meglátjuk – legyintett Jaraza. – Menjetek ki az udvarra, mindjárt ott leszek én is! – azzal eltűnt.
- Ebbe a folytonos eltűnőgetésbe már bele fogok örülni – fogta Marci a fejét.
- Ugyan, majd megszokod! Nem olyan borzasztó – vigasztalta Peti. – Rádásul ne felejtse el, hogy ő egy geloszan!
- Sziasztok! Tudjátok, hogy már megint milyen balhé volt az osztályunkban? – lépett melléjük Krisztina.
- Mesélj! – villanyozódott fel Marci.
- A tanárnő szellemet akart velünk idézni!
- Ez valami vicc? – képedt el Peti.
- Nem, teljesen komolyan gondolta. Azt mondta, megtanítja nekünk, hogy lehet a jó szellemek segítségével mindent elérni, amit akarunk. Azt is mondta, hogy ő már ismer néhány ilyen jó szellemet.
- Na és, mi történt?
- Képzeljétek, Marcsi és én azt mondtuk, hogy nem akarunk ilyet tenni. Akkor megkérdezte, hogy miért.
- És? Ti mit válaszoltatok? – kérdezte izgatottan Peti.
- Mind a ketten ugyanazt. Hogy nincs szükségünk szellemekre.
- Hú, apám! – szörnyülködött Marci. – Így szembeszállni egy tanárral, azért tök gáz!
- Szerintem meg nem! – Krisztina hangja határozottan csengett. – Én Entis uralmában hiszek, és nincs szükségem szellemekre!
- De hogy tudsz hinni olyasmiben, amit sose láttál?
- Tudok. Te sem hittél a geloszanokban, mégis vannak.

- Hát, ez igaz – vakarta meg a fejét Marci.
- Na és mi történt utána? – érdeklődött Peti.
- Ja, igen! Szóval először mindenképpen rá akart minket erre venni, de amikor látta, hogy nem sikerül, kizavart az osztályból.
- És kimentetek?
- Hát persze, muszáj volt. De a folyosón elkezdtek Entist szólni, hogy akadályozza meg, amit Ágota néni tenni akar.
- És, Entis meghallotta, hogy hívjátok? – kérdezte szinte egyszerre a két fiú, lélegzetvisszafojtva várva a választ.
- Szerintem igen, mert nagyon érdekes dolog történt. Egy ideig csend volt odabent. Aztán nevetést hallottunk. Akkor bekukucskáltunk az ajtón, hogy lássuk, mi ez a nagy vidámság. És képzeljétek el, Ágota néni ült az asztalnál, és az asztalon előtte három igazi manó. Mókás, vékony hangon beszéltek, viccesen mozogtak, ugráltak, szóval rendesen élők voltak. Tanárnő pedig kedvesen hívott minket, hogy menjünk be mi is, és kapcsolódjunk be a játékba.
- És bementetek? – kérdezte izgatottan Peti.
- Igen, mert tudni akartuk, mi történik. A manók sorban odamentek minden gyerekhez, és megkérdezték, hogy akarnak-e a barátaik lenni?
- És akartak? – Marci teljesen izgalomba jött.
- Igen, mindenki igent mondott.
- Jaj, csak nem ti is? – rémült meg Peti.
- Nem, mi ketten nem. – A válasz már Marcsitól érkezett, aki közben csatlakozott hozzájuk. – Amikor a közelembe jöttek, éreztem, hogy valami gonosz árad belőlük.
- És a szemük! – vette vissza a szót Kriszti. – A szemük félelmetes volt, olyan vörösen villogott! Brrr! – rázkódott meg.
- És amikor kimondtam a nemet – folytatta újra Marcsi –, akkor azt mondta az egyik, hogy megbánom még.
- Te eddig sosem mondtad, hogy tudsz Entisről meg a Hercegről. – mondta Peti szemrehányón Krisztinek.
- Hát, nem nagyon volt alkalmunk ilyesmiről beszélgetni.
- Na, hagyd már ezt most, hadd mondják tovább! – türelmetlenkedett Marci. – Folytassátok!

- Megfogtuk egymás kezét Marcsival, és Entist szólítottuk.
- Jó, jó! És mi történt?
- Ágota néni felugrott, és azt kiabálta: Elég, elég! Azonnal hagyjátok abba! Ki ne ejtsétek még egyszer ezt a nevet! De mi csak mondogattuk: Entis, segíts!
- És persze nem történt semmi, igaz? – legyintett Marci lemondóan.
- De, nagyon is történt – vette át ismét a szót Marcsi. – A manók elkezdtek zsugorodni. Egyre kisebbek és dühösebbek lettek. Próbáltak kiabálni, de csak vékony sipákolás jött ki a torkukon.
- Én még mást is láttam! – kiáltott fel Kriszti. – Marcsi azt mondja nem látta, de én igen, hogy még mielőtt a manók zsugorodni kezdtek volna, megjelent egy geloszan! Tudjátok, olyan igazi, nem emberi formájú, hanem fénylő, áttetsző, hatalmas, gyönyörűséges. Azt mondta, hogy ne hagyjuk abba, hanem mondogassuk továbbra is Entis nevét! És ő csak állt ott, és nevetett, ahogy a manók zsugorodtak, majd szétpukkadtak a levegőben, és eltűntek. Persze Ágota néni nem látta őt, és nem is értette mi történt. Egy biztos, hogy nagyon mérges volt, és minket újból kizavart az osztályból.
- Jaraza volt az a geloszan! – kiáltott fel boldogan Peti. – Te is megláthattad!
- Én is? Hogyhogy én is? Miért? Csak nem... csak nem te is? – nézett a kislány Marcira.
- De bizony! Én hamarabb megláttam, mint te.
- Ejnye Marci! – szólt rá Peti. – Nem mindegy, ki látta meg előbb? Nem ez a fontos.
- Igazad van. – szégyellte el magát a fiú. – Bocs, Kriszti!
- Semmi baj. Barátok vagyunk. De tudjátok, azért nagyon jó lenne, ha legalább az olyan gyerekek, mint Marcsi, mind láthatnák a geloszanokat!
- Nem is kérsz olyan lehetetlent – hallatszott a jól ismert hang, majd hamarosan meg is látták Jarazát.
- Szent ég! – kiáltotta döbbenten Marcsi. – Ez egy igazi geloszan! És kicsit hasonlít a képekre, amit festettek róluk. El sem hiszem!

– Pedig hidd csak el! – nyugtatta meg Peti. – Ő tényleg egy geloszan. Bemutatom neked Jarazát.

– Jó napot... ízé csókolom vagy mi... – hebegett Marcsi elpirosodva. – Én Marcsi vagyok.

– Tudom, láttalak az imént. Nagyon okosan viselkedtetek – mondta Jaraza mosolyogva.

– Na, de hogy te milyen vagy! – álmélkodott Marcsi. – Kicsit olyan, mint a rajzokon, mégis teljesen más! Át lehet látni rajtad!

– Majd megszokod! De most beszéljünk komolyan, mert nagy dolgok vannak készülöben – fordult a geloszan a gyerekekhez.

– A teremben azt mondtad, valami baj van – nézett rá komoly tekintettel Peti.

– Igen gyerekek, baj van! Ha nem fogunk össze, annak komoly következményei lehetnek az emberek számára.

A gyerekek nagy figyelemmel csüggték Jarazán, aki megpróbálta minél egyszerűbb szavakkal megértetni velük, mit is vár tőlük.

– Nézzétek! – mondta. – Megpróbálunk mindenhol ott lenni, ahol az oszongok. De valamit meg kell értenetek. Ez a ti harcotok. Amióta ember él a Földön, a gonosz párák mindig kitaláltak valamit, hogy az embereket eltávolítsák a Királytól és a Hercegtől...

Megszólalt a szünet végét jelző csengetés.

– Már vége a szünetnek? Hiszen még csak most kezdődött – reklamált Marcsi.

– Dehogy! Csak érdekes dolgokról beszélünk, és ilyenkor gyorsan telik az idő – nevetett Peti.

– A következő szünetben folytatjuk. – szólalt meg Jaraza. – Figyelmeztetek benneteket, hogy ne lepődjetek meg, ha mindenhol az iskolában nagyon sok oszongot láttok, de sok geloszant is. A többiek ebből semmit sem vesznek majd észre. Éppen ezért vigyázzatok, mit beszéltek előttük! Nem kell pánikot kelteni. Ha úgy érzitek, nehéz helyzetben vagytok, gondolatok Entisre és a Hercegre. Ők tudni fogják, hogy baj van. De mondom, mi is ott leszünk! – azzal eltűnt.

– Akkor most menjünk be, és készüljünk fel a legrosszabbra is! – javasolta Peti.

– Vigyázzatok magatokra! – intett Kriszti, s barátnőjével karonfogva az emelet felé indultak.

A két fiú belépett a terembe, ahol meglehetősen furcsa kép tárult eléjük. Minden gyerek mellett állt egy geloszan, sőt körben a falak mentén is geloszanok sorakoztak. Jaraza is ott volt.

– Azt a leborult szivarvégit neki! – szakadt ki Marciból a csodálkozás, főleg akkor, amikor szorosan mellé lépett egy mosolygós geloszan, és követte őt egészen a székéhez. – Mi van itt?

– Miért, mi bajod? – kérdezte Zotyó, miközben gyanakodva kémlelte Marcit.

– Á, semmi – próbálta menteni a helyzetet Peti, akire legalább olyan hatást tett a látvány, mint barátjára. – Azon csodálkozik, hogy milyen csöndben van mindenki, pedig még nincs itt a tanárnő.

– Igen? – tolta közelebb Petihez kerek, szeplős arcát Zotyó, majd suttogva megkérdezte: – Akkor nem is attól akadt ki, amit lát?

– Már hogy érted ezt? Mit kellene látni?

– Szerintem tudjátok ti azt nagyon is jól. Mert én látok valamit, valamiket itt a teremben, amik... vagyis akik ugyebár nem szoktak itt lenni.

– Nem értem, miről beszélsz – próbált Peti higgadt maradni.

Zotyó egyre idegesebb lett.

– Szóval ti nem láttok itt semmi különöset?

– Mi? Mi nem, egyáltalán nem!

Akkor Jaraza közbeszólt.

– Peti, Marci! Ő is lát bennünket.

Még mielőtt a fiúk felfoghatták volna, miről van szó, Zotyó diadalmasan felvakkantott.

– Lebuktatok! Ez a geloszan hozzátok beszélt, tehát látjátok!

– Mit kell látni? – lépett a terembe Ágota néni.

Arca szigorúságot sugárzott. A gyerekek felugráltak székeikről, és gyorsan vigyázállásba merevedtek. Marci és Peti megdöbbentek, hiszen most nem vele lett volna órájuk. Azok után meg, amit Krisztinának meséltek, kissé féltek is. Zotyó ijedten válaszolt.

– Á, semmi, csak úgy beszélgettünk, tanárnő kérem. Egyébként Éva néni hol van?

– Egyébként semmi közöd hozzá, de azért elmondom, hogy az egész osztály tudja meg: megbetegedett. Tegnap történt vele egy s más, amit ki kell pihennie. Nos – ült le az asztalhoz –, jelentést kérek a hiányzókról!

Timi volt a hetes, így ő jelentette, hogy senki sem hiányzik.

– Hát ez remek! – húzódott keskeny mosolyra a tanárnő szája. – Vendéget hívtam ugyanis, hogy érdekesebbé tegyem számotokra a történelem óráát. Nemsokára megérkezik. Üljetek le! – Alighogy befejezte a mondatot, nyílt az ajtó, és belépett rajta egy fekete bajuszos, fekete ruhás, izzó szénfekete szemű férfi. A gyerekek érdeklődve mustrálgatták. Volt benne valami érthetetlenül nyugtalanító, valami titokzatos.

– Ki lehet ez, és mit akarhat? Nem sok jót érzek! – susogta Marci Peti fülébe.

29

Ágota néni felugrott az asztal mellől.

– Ó, kedves László! Mennyire örülünk, hogy elfogadtad a meghívást! Ugye gyerekek? – fordult az osztályhoz felállásra sürgető kézmozdulattal. – Ugye ti is örültök? Köszöntsétek a vendégünket!

A gyerekek felálltak, és köszöntek.

– Most maradjatok csendben, amíg én néhány szót váltok a bácsi-val a folyosón! – mondta Ágota néni, majd a vendéghez fordult. – László, gyere ki egy pillanatra, hogy megbeszéljük az alkalmat!

Amikor kimentek, Bea megszólalt.

– Na, ez a pasas nekem nem tetszik! – erre kitört az osztályban a vélemények csatája.

Peti és Marci nem vettek részt benne, a geloszanokat figyelték, akik tanácskoztak. Jaraza kihasználva az általános zsongást, Petihez libbent, majd odaszólt Zotyónak.

– Te is gyere ide!

Zotyó már ugrott is.

– Jól figyeljetek rám! – kezdte a geloszan. – Most nagyon nagy szükség van a józan eszetekre és a bátorságotokra.

– Miért? Mi történt? – izgult Marci.

– Látjátok, hogy minden gyerek mellett van itt egy geloszan, aki vigyáz rá, sőt van, akire több is.

– És miért jár egyeseknek több? – fortyant fel Marci.

– Nem jár – felelte türelmesen Jaraza. – Aki gyenge, annak van szüksége nagyobb segítségre.

– Ja? Így már értem! Az én őrzőm te vagy? Téged hogy hívnak? – nézett a mellette álló geloszanra.

– Eriál a nevem. És igen, a te őrződ vagyok.

– Szuper! Nagyon király! – csettintett a fiú, amint végignézett a hatalmas, áttetsző lényen. – És mondd, neked is van olyan oltári klassz kardod, mint Jarazának? Tudod, olyan villámló meg minden.

– Miért fontos ez?

– Hát, csak szívesen megnézném.

– Az nem játék. Csak akkor veszem elő, amikor szükség van rá.

– De most vészhelyzet van, vagy nem?

– Ezt nem a te dolgod eldönteni.

– És ha én azt parancsolom neked, hogy vedd elő a kardot?

A geloszanok nevettek.

– Most meg mit nevettek? – háborodott fel Marci.

– Marci! A geloszan csak a Királynak és a Hercegnek engedelmeskedik – magyarázta Jaraza. – Kicsi és erőtlen vagy te ahhoz, hogy parancsolgass nekünk.

– Akkor meg miért védtek meg bennünket?

– Mert Entis így akarja.

– Csak miatta?

– Igen.

– És ha azt mondaná nektek, hogy bántsatok minket, akkor megtennétek?

– Ez nem fordulhat elő – válaszolt Eriál.

– Tehát nem tennétek meg? – kérdezte Marci gonoszkodva.

– Soha nem parancsolna nekünk ilyet – mosolygott Jaraza. – De most térjünk vissza a problémánkhoz. Ez az ember, aki jött hozzátok, nagyon rossz. A Király ellensége, és az oszongok szolgája. Nagyon erős, és gonosz. Ő egy boszorkány.

– Egy bo-szor-kány? – tagolta a szót elképedve Peti. – Miféle bo-szorkány?

– Ezt már nem veszi be a gyomrom – tiltakozott Marci is. – Boszorkányok csak a mesében vannak!

– Csak a mesében, mint a geloszanok és az oszongok? – kérdezte Jaraza.

– Hát... Én már nem is tudom, mit gondoljak. Boszorkány? Ráadásul egy férfi?

– Igen. Nem csak nők lehetnek boszorkányok. Azért jött, hogy becsapjon benneteket. Próbálkoztatok már valaha szellemidézésel?

– Én még nem – felelte Peti.

– Én sem – kerekedett el Zotyó szeme. – De tudok néhány gyereket, akik már próbálták itt a suliban, a WC-ben.

– És mi történt? – kérdezte Peti.

– Semmi különös. Illetve azt mondták, hogy hirtelen becsapódott és kitört az ablak, pedig nem is volt huzat. Ahányan voltak, annyifelé szaladtak, úgy megijedtek.

– Most a tanárnők és a vendége szellemet fognak majd idézni, és azt akarják, hogy ti is kapcsolódjatok be – folytatta Jaraza.

– Miért akarják ezt?

– Mert a boszorkányok mind az oszongokkal cimborálnak.

– Még a jó boszorkányok is? – húzta fel a szemöldökét Marci.

– Nincsenek jó boszorkányok, csak rosszak vannak – mondta komoran Eriál.

– És jönnek is a szellemek, ha hívják őket? – kérdezte Marci.

– Ó igen! Sajnos jönnek!

– És milyenek a szellemek? Ijesztőek vagy barátságosak? – jött izgalomba Zotyó.

– Az biztos, hogy nem olyanok, amilyenek ti gondoljátok őket. A szellemek olyan lények, akiknek nincs testük. Ilyen lény a geloszan és az oszong.

– Tehát benneteket meg lehet idézni? – döbrent meg Peti.

– Szó sem lehet róla. A geloszanokat nem. Az oszongokat viszont igen. Alig várják, hogy megidézzék őket.

– És a geloszanokat miért nem lehet megidézni?

– Azért, mert mi csak Entisnek engedelmeskedünk, nem az embereknek, de ezt mondtam már.

– De ha az oszongokat meg lehet idézni, akkor ez azt jelenti, hogy ők engedelmeskednek az embereknek, ugye?

– Eszük ágában sincs. Azért mennek bele az emberekkel ebbe a játékba, mert így ők uralkodhatnak az emberek fölött.

– Hogyan?

– Emlékszel, mit mondtam neked, Peti? Csak akkor tudnak hozzád férni, ha te is akarod, ha te hívod őket. Éppen ezért alig várják az ilyen alkalmakat, hogy emberek önként hívják őket.

– És másféle szellem nincs is?

– Nincs. Ezért kell nagyon vigyázni, hogy ne akarjatok szellemet idézni, mert akkor az oszongok uralkodni tudnak rajtatok.

– Hú! Ez nem piskóta – reszelte meg torkát Marci. – De jó, hogy ezeket elmondtad! És most mi lesz, ha Ágota néni megpróbálkozik a szellemidézéssel?

– Figyeljetek majd mindig rám, én segítek, hogy ellenálljatok nekik! Talán a ti példátokra a többiek is ezt fogják tenni. Persze a geloszanok is elkövetnek értetek mindent. Azonban nagyon óvatosnak kell lennünk, mert nem láthatnak meg bennünket sem a gyerekek, sem a tanárnő és a vendége. Ráadásul az oszongok előtt is láthatatlannak kell lennünk, de ti mindvégig láttok majd minket.

Nyílt az ajtó, bejött Ágota néni és az ismeretlen. A tanárnő leült az ablak mellé egy székre, a férfi pedig a tanári asztalhoz lépett.

– Kedves gyerekek – kezdte széles mosollyal, kivillantva valószínűtlenül fehér, hatalmas fogait. – Szólítsatok nyugodtan Laci bácsinak. Tudjátok, én mérnökként dolgoztam néhány évig. Aztán egyik napon észrevettem, hogy ha nagyon erősen nézek egy tárgyat, akkor az megmozdul.

Az osztály izgatottan felmordult.

– Bizony, én is ugyanígy csodálkoztam, ahogy most ti. Elkezdtem gyakorolni a mozgatót, és képzeljétek, hamarosan odáig jutottam, hogy bármilyen nagy tárgyat fel tudok emelni a gondolataimmal. Mindent magamhoz tudok röptetni, amire csak szükségem van.

Még magukhoz sem tértek az ámulatból, amikor a férfi felemelte egyik kezét, és az asztalon heverő napló lebegni kezdett, majd a kezéhez tapadt. Karcsi, aki elég gyakorlatias gondolkodású volt, feltette a keresztkérdést.

– Nem valami zsinórral tetszik trükközni?

– Gyere fiam, nézd meg magad! – invitálta a mágus.

Karcsi odament, megfogta a naplót, és megpróbálta lefejtetni a férfi tenyeréről, de nem sikerült. Alaposan szemügyre vette minden oldalról, de zsinórt nem látott.

– Semmi – vont a föl vállait tanácstalanul, és a helyére ment.

– Peti, Marci és Zotyó jelentősegteljesen néztek össze, mert ők látták, hogy itt nem egyszerű bűvészmutatványról van szó.

– Elájulok! – kiáltott fel önkéntelenül Marci, amikor meglátta az oszongot, aki felemelte és tartotta a naplót.

– Ugye, érdekes? – nézett rá a férfi, azt gondolván, hogy a fiú a mutatványtól van lenyűgözve.

– Hmm. Igen, igen! Nagyon érdekes – helyeselt gyorsan, nehogy gyanússá váljon.

– Akkor most mutatok nektek még egy-két hasonló mutatványt. De ezek nem trükkök ám! Én igazi varázsló vagyok. Ugye, Karcsi? – mondta elkomolyodva a férfi.

Karcsi buzgón bólogatott. Őt már meggyőzte a varázsló. Ezek után néhány nagyon érdekes mutatvány következett.

A kréták szálltak a levegőben, majd írni kezdtek a táblára érthetetlen ákom-bákomokat. Azután az egyik cserép muskátli kezdett neveltséges táncba, majd Karcsi székestől a levegőbe emelkedett, és keresztül-kasul lebegett az osztály feje fölött. A gyerekek nagyon jól szórakoztak, főleg Karcsi riadt arcát és kétségbeesett kapaszkodását látva. Kivéve a három fiút. Ők döbbenten figyelték, ahogy az oszongok végrehajtották a férfi utasításait. Persze a többi gyerek csak a mozgó, szálldogáló tárgyakat látta. Hatalmas nevetés harsant minden egyes újabb csodánál.

Peti már nem tudta magát türtőztetni, és felállt.

– Én nem hiszem, hogy a bácsi ezt a pusztá gondolatával meg tudja tenni! Biztos van valami más a dologban!

– Úgy gondolod? – mosolygott László hidegen. – Megmutassam neked, hogy pusztán a gondolatommal szék nélkül is megröptetlek egy kicsit?

– Nem szeretném.

– Szóval nem szeretnéd? És ha én mégis megteszem? – keményedett meg a varázsló hangja.

– Próbálja csak meg! Nem fog sikerülni.

– De nagy a szád fiam! – horkant fel László, és a szemében ijesz-tő tűz lobbant.

Ágota néni is ráförmedt.

– Hogy merészeled ezt a hangot megengedni magadnak? Nem gondolod, hogy ma már túl sok van a rovásodon?

– Nyugalom, Ágota! Majd most rendre tanítom ezt a kis szemte-lent! – kiáltotta, azzal mindkét kezét Peti felé tárta.

Peti farkasszemét nézett a mágussal, aki minden erejét megfeszít-ve, kitárt kézzel állt vele szemben. Jaraza odalépett a fiúhoz, és megérintette a vállait. Akkor a fiú meglátta, hogy két oszong köze-ledik feléje, akik mintha a falból jöttek volna elő. Kissé inába szállt a bátorsága, de nem futamodott meg. Odamentek hozzá, és megpró-bálták fölemelni. Nem sikerült. Az oszongok csodálkozva néztek egymásra. Újra megpróbálták, de sikertelenül. Peti Jarazára tekintett, aki nyugodtan állt ott, és mosolygott. Az idegen férfi ideges lett, összevont szemöldökkel nézett a fiúra.

– Mit tudsz te, fiú? – kérdezte tőle gyanakodva.

– Én? Semmit. Nem akarok lebegni, ennyi az egész.

– Nem, nem! Ilyen erős akaratod nem lehet! Érzem, hogy itt va-lami más is történik, csak nem tudom, hogy mi. No de sebj, megol-dom! – fújt egy nagyot, és még jobban megpróbált koncentrálni.

Erre még két oszong jelent meg, akik társaikhoz csatlakozva meg-próbálták Petit közös erővel fölemelni. Jaraza még mindig egyedül tartotta a vállánál fogva.

– László, mi történik? – kérdezte aggodalmasan a tanárnő.

– Ne zavarjon, kérem! – szólt vissza durván a férfi. – Fogalmam sincs. De valami nagyon nem tetszik itt nekem!

A gyerekek lélegzetvisszafojtva figyelték az eseményeket. Senki sem értette, hogy László bácsi, aki eddig olyan könnyedén adta elő mutatványait, miért nem bír Petivel. A mágus érezte, hogy a tekintélye forog kockán. Valamit tennie kellett. Karcsi felé fordult, és föl-emelte székestől. A gyerekek felhördültek. Akkor leengedte Karcsit, és újra Petivel kísérletezett. Látszott, hogy minden erejét összeszedi. A fiú azt látta, hogy újabb két oszong jön oda hozzá. Most már hatan voltak, és együttes erővel próbálták a levegőbe emelni, de Jaraza egyedül is erősebb volt, mint ők együtt.

– Na, jó! Úgy látszik kifáradtam. Pihenek egy kicsit – vonult vissza a varázsló.

Peti a helyére ment. Barátai elismerően csaptak bele a tenyerébe.

– Jó voltál – lelkesedett Marci, amint barátja leült mellé.

– Gratulálok – mosolygott hátra szeplős képével Zotyó. – Jól megmutattad neki.

– Nagyon bátran viselkedtél – dicsérte Jaraza.

– Bizony! Én betojtam volna a helyedben – mondta Marci.

Ezalatt Ágota néni és az idegen elmélyülten pusmogtak valamit. A gyerekek is megbeszélték egymás közt a történeteket. Bea odasomfordált Peti padjához.

– Hogy csináltad? Én is szeretnék ellenállni! Tudod, első perctől, ahogy bejött ez az ember, érzem, hogy valami nem jó van benne.

A Bea mellett álló geloszan intett Petinek, hogy beszéljen.

– Nézd, Bea! Kérlek, bármilyen furcsa, higgy nekem! Csak annyit kell tenned, hogy kimondod, nem akarod, hogy bármit is tegyen veled.

– És ennyi elég? – kérdezte kételkedően.

– Elég. Hidd el, hogy elég!

– Hát jó. Kösz.

A kislány éppen visszatérőben volt a helyére, amikor a mágus, befejezve Ágota nénivel a beszélgetést, föltekintett.

– Te hová indultál? – szegezte szemeit Beára.

– Én? Sehová. Most megyek vissza a helyemre.

– És ki engedte meg, hogy elmenj a helyedről? – szólt rá szigorúan Ágota néni.

- Senki. Bocsánat tanárnő!
- Ugyan, semmi baj – állt fel a varázsló. – Tudod mit? Most veled fogok varázsolni.
- És mit? – kérdezte riadtan a kislány.
- El foglak tüntetni.
- Hogyan?
- Hogyan? Megmutatom először valami tárggyal. Kíváncsiak vagytok? – fordult a gyerekekhez.
- Igen! Igen! – kiabálták izgatottan.

30

– Nocsak! Rég nem látott ismerősök! Csak nem újra kedved támadt megmérkőzni a Királlyal?

Sánta behunyta szemét. Biztosan csak hallucinálok. Nem nyitom ki a szememet, és akkor elmúlik ez a képzelgés. Nem akarom hallani ezt a visszataszító hangot! Már mindjárt nem is hallom, ismételve magában.

– Mi az, Sánta! Megkukultál? – hallatszott újra.

– Csípjen már meg valaki! – ordított fel az oszong.

– Márisz főnök! – készségeskedett Görény, és akkorát csípett Sánta hátába, hogy az felordított.

– Te átokfajzat! Te hülye! Nem szó szerint értettem! – ordított magából kikelve, majd kinyitotta szemét. – Jaj! Mégsem hallucinálok! – kiáltott fel, amikor meglátta maga előtt tornyosulni Meliach hatalmas alakját, néhány geloszan kíséretében.

– Magadhoz tértél végre? Talán nem örülsz a találkozásnak?

– Még hogy örülek! Púpnak se kívánlak a hátamra – morgott Sánta gyűlölködve.

– Azt látom. Mi sem repesünk a boldogságtól, hogy téged Nymen kapujában látunk.

– Micsoda? – nézett szét ijedten Sánta. Gámiából jövet meglátták maguk mögött settenkedni Szélsebest, és rájöttek, hogy ő lehet a kém. Persze azonnal üldözőbe vették, és a nagy hajszában észre sem vették, hogy Nymen közelében vannak.

– Már megint elvakított a gyűlöleted ugye? Mit akartál tenni Szélsebessel? Miért üldözted? – szólt rá keményen.

– Ó, vele? – mosolyodott el mézédeseen, amikor felfedezte a Meliach háta mögül kikandikáló, még most is rémülten reszkető geloszant. – Én aztán semmi rosszat nem akartam! Csupán kellemes baráti csevegést szerettem volna folytatni egy rég nem látott, kedves ismerőssel. Vagy te másként emlékszel, kedvesem? – fordult ismét olvadozó mosollyal Szélsebes felé.

– Istenem, de ronda vagy! – szakadt ki a kiáltás Szélsebesből.

Sántát elkapta a dühroham, és nem tudott magán tovább uralkodni. Szélsebes felé ugrott, göcsörtös, hosszú karmokban végződő ujjaival utánanyúlt, és nyálát szanaszét fröcskölve ordított.

– Te talpnyaló, te! Hogy merészeled az én ábrázomat kritizálni? Vigyázz, mert ellátom a bajodat!

– Jaj, Meliach! Segítség! – kiáltotta ijedten a kicsi geloszan, és gyorsan elbújt hatalmas barátja mögé.

Sánta megtorpant a tekintélyt parancsoló alak előtt, és hirtelen újra bűgóra vált hangon szólalt meg.

– Jaj, tudod hogy nem úgy gondoltam. Csak az az igazság, hogy kissé érzékeny vagyok a külsőmre. De hidd el, hogy sohasem tudnám bántani ezt a kis drágát! Csak nem feltételezel ilyesmit rólam?

– Meliach! Ne higgy neki! Hazudik! Nagyon is bántani akart! – siránkozott biztos fedezéke mögül Szélsebes.

– Én? Soha nem tenném! Ugye, Görény? Mondd meg nekik!

– Tökéletesen így igaz! A főnöknek aranyszíve van.

– Szélsebes! Mondd el, mi történt! – szólította fel Meliach.

– Hát, az úgy volt – merészkedett újra elő –, hogy Gámiában véletlenül összetalálkoztam velük.

– Véletlenül? Ott leskelődtél utánunk! Mert Ti nem tudjátok elviselni, ha nélkületek történik valami, igaz? Márpedig vegyétek tudomásul, hogy a Föld nem a tiétek! Már megmondtam nektek, hogy ott mi azt csinálunk, amit akarunk!

– Igazán? – Meliach úgy tett, mint aki valóban csodálkozik. – És ezt ki mondta nektek? Talán Entis? Mert tudtommal Ő az egész világ Ura, így a Földé is.

- Ne mondd ki a nevét! – nyüszítette Sánta.
- Hogyan is tehetném, hogy ne mondjam ki Királyunk és a Herceg nevét! Hiszen Ő ural és vigyáz mindent ezen a világon. Valaha még titeket is fiainak nevezett. Szomorú, hogy mi lett belőletek.
- Te csak ne szomorkodj! Nekünk nagyon jó így! Nem leszünk a szolgálai a te... uradnak – sziszegte Görény.
- Szánalmas vagy. Pedig milyen szép jövő állt előtted egykor.
- Mindjárt megszakad a szívem! – vágott szomorú képet Sánta. – Hallod, Görény? Hát nem borzasztó, hogy ezt kihagytuk? Mennyire fáj nekünk, hogy nem csúszunk-mászunk a gyenge, semmirekellő emberek előtt
- Elég! Folytasd Szélsebes! – zárta le Meliach a színjátékot.
- Igen. Szóval közrefogtak, és meg akartak enni!
- Hazugság! – ordított közbe Sánta. – Mi nem is eszünk geloszant!
- De engem mégis meg akartál enni! Csak az volt a szerencsém, hogy olyan romlott, szuvas fogaid vannak! Tudod, nagyon ronda vagy ezekkel a fogakkal.
- Megöllek! Mészlikbe aprítalak! Széttéplek és lenyellek!
- Hallod, Meliach? Hallod, mit mondott? Nem elég, hogy borzalmasan csúnyán beszél, már megint meg akar enni! – panaszkodott Szélsebes.
- Meliach intésére két geloszan közrefogta az acsarkodó oszongot, aki tehetetlenül vergődött szorításukban.
- Tudjuk ám nagyon jól, te pokolfajzat, hogy miben mesterkedtek! De jól véd eszedbe, bármit is ármánykodsz, nem fog sikerülni! Az emberek okosabbak annál, hogy bedőljenek a te trükkjeidnek.
- Ha-ha-ha! Neked fogalmad sincs! Az emberek sokkal jobban szeretik azt, amit én tudok nekik nyújtani. Nem veszik szívesen, hogy bárki parancsolgasson nekik! Szabadságra vágnak! Úgy akarnak élni, ahogy ők szeretnék! Egyébként az emberek többsége azt sem tudja, hogy Nymen és ti a világon vagytok! Nyugodj bele, hogy veszíteni fogtok, vagy már veszítettetek is!

– Sokakat becsaptatok és megtévesztettetek néhány rossz szándékú ember segítségével. De a legtöbb ember alapvetően jó, és irtózik tőled és a hozzád hasonlóktól. És elég néhány Entishez hű ember, ők meg tudják változtatni az egész Földet.

– Vannak eszközeink, hogy őket is elcsábítsuk! Majd csak figyelj, és tanulj – röhögött Sánta.

Meliach felemelte lándzsáját, és villámló hegyét Sánta torkának szegezte.

– Nem fog sikerülni, bármit is terveztek.

– Jaj, csak nem akarsz megölni? – viccelődött Zortahák ura.

– Ha lehetne, megtenném. Most pedig elkísérünk benneteket sötét bolygótokig. És ajánlom, egy jó ideig ne merészed elhagyni!

– Miért, akkor mi lesz? – kérdezte Sánta kihívóan, de Meliach olyan vészjóslóan nézett rá, hogy jobbnak látta elhallgatni.

Meliach intett a többieknek, és foglyaikat szorosan körbezárva száguldani kezdtek Zortahák felé, amikor észrevették a feléjük igyekvő geloszant. Megálltak, hogy bevárják. Az hamarosan ott is termett.

– Üdvözlég Melusá! – köszöntötte Meliach.

– Ó, Meliach! – örvendezett a geloszan. – De jó, hogy találkozunk! Éppen hozzád indultam.

– Mi a helyzet? – intett a Föld felé Meliach.

– Minden rendben zajlik, de kellene segítség az elszállításhoz – nézett a két fogolyra. – Ott ugyanis jóval többen vannak.

– Ha-ha-ha! – nyerített fel Sánta. – Nem bírtok velük, ugye? Az én alattvalóim értik a dolgukat. Szuper!

– Hallgass! – szólt rá Melusá.

– A gyerekekkel minden rendben? – érdeklődött Meliach.

– Ó, nagyon is! Igazán jól teszik a dolgukat! És rendkívül bátrak!

– Miről beszélsz te? – idegesedett fel Sánta. – Milyen gyerekek? Miről van szó? Tudni akarooooom!

– Semmi közöd hozzá – intette le Melusá.

– De ő tudni akajja! – fortyant fel Görény is. – Azonnal válaszolj a nagyjúknak!

– Miféle nagyujjnak? – csodálkozott el Szélesebes. – Te tán a nagyujjaddal szoktál beszélgetni?

– Kinyírom ezt a geloszant! Szétszaggatom! Hamuvá égetem! – örvöngött Sánta fogva tartói között. – Azonnal engedjete el, hadd végezzek vele!

– Nem értem, miért pikkel rám? – csodálkozott Szélesebes.

– Én el tudom képzelni – mosolygott Meliach, majd Melusához fordult. – Most ezt a két pokolfajzatot visszatoloncoljuk Zortahákba, utána megyünk, hogy segítsünk nektek.

– Köszönöm – mondta Melusá, és már indult is vissza az iskolába.

– Akkor siessünk, hogy mielőbb testvéreink segítségére lehessünk! – adta ki az indulási parancsot Meliach.

Széditő tempóban suhantak, szorosan körülfogva a két gonosztevőt. Hamarosan feltűnt előttük a fekete bolygó. A terpeszkedő Kénköves tó bűze már messziről érezhető volt. A geloszának fintorogtak, de Sánta kitágult orrlyukakkal, boldogan szívta be az elviselhetőnek sem nevezhető hazai szagot.

– Otthon, édes otthon! – kiáltott fel meghatottan.

– Igaz főnök! Ész milyen codájatosz! – helyeselt Görény, amint lepillantott a hatalmas szeméthegekre, és az azt ellepő legyek és férgek sokaságára.

A geloszának undorodva nézték ezt a förtelmet, és gyorsan letaszították a két oszongot, hogy mielőbb megszabadulhassanak a borzasztó látványtól és szagtól.

Sánta lefelé száguldva, röhögve visszapillantott a fényes seregre, és öklét rázva ordított.

– Rühes banda! Megtudjátok még, hogy ki vagyok én! Megtanuljátok majd a nevemet tisztelni! Most pedig takarodjatok innen!

Ezt azonban nem hallották a geloszának, mert már útban voltak a megszállt iskola felé.

Amikor feltűnt előttük az épület, Szélesebes felkiáltott.

– Ó, szent Teremtőm! Mi van itt?

A geloszának döbrentek nézték az oszongok megszámlálhatatlan seregét, amint ellepik az iskolát, és özönlének befelé a falakon át.

– Épp időben! – kiáltotta feléjük Elidán, aki csapatával az iskola udvarát próbálta megtisztítani az állandóan szaporodó ellenségtől.

– Most már itt vagyunk – nyugtatta meg Meliach.

Hatalmas kiáltásától úgy megremegett a föld az egész város alatt, hogy a lakók kiszaladtak házaikból. Előrántotta lándzsáját, és a betolakodók felé irányította, akik a fegyverből kicsapó erősugár nyomán azonnal sorra a földre hullottak. A többi geloszan is felemelte fegyverét, és hamar végeztek a gonosz párákkal. Igaz nem végleg, hiszen halhatatlanok voltak, de egy időre mindenképpen harcképtelenné váltak. Néhányan egy hatalmas hálót borítottak rájuk, majd abba összegyűjtve őket, visszavitték mindet Zortahákba. A Kénköves tónál kiborították a hálót, és az oszongok egytől-egyig belehullottak a lángoló tóba. A geloszanok azonnal visszafordultak a Föld felé. Amikor az iskolához értek, látták, hogy az udvaron már egyetlen oszong sincs. Az embereket védő csapatok vezetői éppen tanácskoztak, a többiek pedig beszélgetve várakoztak. A most érkezettek csatlakoztak hozzájuk.

– Minden erőnkre szükség lesz! – Meliach hangja határozottan csengett. – Nem tudni mennyien lehetnek az épületben, arról nem is beszélve, hogy a várost is ellephették már. Mindenesetre első és legfontosabb dolgunk az iskola megtisztítása. – Gyors, rövid parancsszavakkal eligazította Elidánt és Melusát, majd a falakon át az épületbe léptek.

32

Petinek feltűnt, hogy egy kis csoport szintén nem vesz részt a László nevű varázsló játékában. Őket eddig is mindig különcknek tartotta. Csak nem ők is, merült fel benne a gondolat.

– Nos, mi is legyen az a tárgy, amit eltüntethetnék? – nézett körül a varázsló.

– A tanári asztal! – kiáltotta valaki.

– Az asztal? Jó. Legyen – azzal kitárta kezeit, és mormogott valamilyen varázsigének tűnő szavakat.

Hirtelen belecsapott a levegőbe, és láss csodát, az asztal eltűnt. A gyerekek döbbenetben ültek. Olyan csönd volt, hogy még a lélegzeteiket sem lehetett hallani.

Peti és barátai persze látták, hogy valójában mi történik. Sok-sok oszong vette körül az asztalt, és átrepültek vele a falon. A mágus újabb intésére visszahozták és letették. A csodálkozás hihetetlen mértékűre fokozódott.

– Na, gyermekem. Gyere ide középre, hogy mindenki lásson! Most te következel – nézett mélyen Bea szemébe.

– De én nem szeretném! Félek – lábadtak könnybe a kislány szeméi.

– Ugyan, ne félj! Nincs mitől. Vissza foglak varázsolni.

– Ne hagyd! – sűgta oda Marci.

– Nem szeretném! – jelentette ki nagyon határozottan a kislány.

– Csakhogy én nem kérdezem meg, hogy tetszik-e neked vagy sem!

– De én nem akarom! – makacsolta meg magát.

– Kedvesem! Ez nem kívánságműsor – mosolygott rá a férfi, s kezeit felé tárva, szemeit behunyva összeszedte minden erejét.

Petiék látták, ahogyan átjön a falon a rengeteg oszong, és körülveszik Beát. Csakhogy a teremben körben álló geloszanok láthatóvá tették magukat az oszongok előtt, így azok rögtön fejvesztett menekülésbe kezdtek, és egymás után tűntek el a falon keresztül. A gyerekek kuncogására a varázsló kinyitotta szemeit. Bea piros arccal, de még mindig ugyanott állt.

– Nem értem, mi történik itt, Ágota! Valami nem stimmel. Úgy érzem, elhagyott az erőm.

– Talán, mert nincs itt egy oszong sem! – kiáltott nevetve Zotyó.

– Miket beszélsz, te buta kölyök! Oszongok nem léteznek! – kiáltott rá a tanárnő dühösen. – Te meg menj már a helyedre, Beáta! – kiáltott a még mindig az osztály közepén zavartan ácsorgó kislányra.

– Jól van, jól van! Ne idegeskedjünk – szólalt meg László visszanyerve nyugalma. – Arra gondoltam, hogy megtaníthatnák benneteket egy-két egyszerűbb varázslatra. Benne vagytok?

– Igen, igen! – kiabálta a gyerekek többsége. Az azonban szemmel látható volt, hogy már többen is ellenérzéssel fogadják ezeket a varázslatokat.

– Nem kell izgulni, semmi veszélyes nincs benne – próbálta őket győzködni.

– Szerintem ne higgyetek ennek az embernek! – kiáltott bátran Peti.

– Ugyan már gyerekek – tárta szét kezeit a varázsló –, csak nem fogtok egy ilyen szuper mulatságot elmulasztani? Ne hallgassatok rá! Az a baja, hogy ő nem tudott lebegni.

– Igaza van! – emelte fel a hangját Karcsi. – El akarja rontani a szórakozásunkat. Ne törődjünk vele! Ha ő nem akar, ne csináljon semmit!

– Igaza van! Varázsoljunk! – kiabáltak többen is.

– Rendben – mondta László. – Akkor most mindenki hunyja be a szemét. Jó. Képzeljétek el, ahogy lassan kinyílik az ajtó, és megjelenik ott valaki. Ez a valaki lesz majd a segítségetek, akivel együtt fogtok varázsolni. Ne lepődjétek meg, mert a legkülönbözőbb formában jelenhetnek meg ezek a segítők. Ők jó szellemek, akik semmi mást nem akarnak, mint segíteni nektek. Akkor tehát kezdjük! Gondoljatok a nyíló ajtóra.

Petiék csoportja mellett az a néhány különöc gyerek sem vett részt a játékban, ők is csak figyelték a többieket, bár nem tudták, mi történik, mert nem látták a geloszanokat, és az oszongokat sem. Peti és társai egyszerre arra lettek figyelmesek, hogy a geloszanok ismét láthatatlanná váltak. A gyerekek szinte kővé dermedtek az ijedségtől, amikor meglátták, hogy a falakon át, özönlenek be az oszongok a terembe, majd különböző alakokat öltve megindulnak egy-egy behunyt szemmel ülő gyerek felé.

– Vajon hová lettek a geloszanok? – töprengett Peti félig hangoosan.

– Szerintem kiáltsunk nekik – javasolta idegesen Marci.

– Nézzétek csak! – szólt fojtott hangon Zotyó.

És valóban, a geloszanok ismét láthatóvá váltak, de ez még semmi, mert a falakon át minden irányból fényes páncélú, lángoló fegyvert viselő geloszan katonák léptek a terembe. Marcinak az álla is leesett a csodálkozástól, és úgy is maradt. Tátott szájjal, bambán ült a széken.

– Ó! – kiáltott fel a meglepetéstől Peti is, de rögtön szája elé kapta a kezét, nehogy észrevegyék megdöbbenését.

Zotyó a szemére tapasztotta kezeit, és azt susogta.

– Ez nem lehet! Ezt én nem láthatom! Ilyen nincs, csak a filmekben, meg a sci-fi regényekben. Én megőrültem. Valószínűleg teljesen megőrültem.

A fiúkat teljesen lenyűgözte az erőt sugárzó geloszanok csapata. Különösen egy hatalmas, rendkívül fénylő, tekintélyt parancsoló alak ragadta meg a figyelmüket. Rövid parancsszavakkal és határozott mozdulatokkal vezényelte a többieket. Petinek rémlett, mintha abban a különös álomban már látta volna őt. Pillanatok alatt körülvették az oszongokat, akik csak most vették észre, hogy csapdában vannak. Menekülésre semmi esélyük nem volt, de azért egy-kettő megpróbált kitörni. A katonák kezében megvillantak a hálók, amelyekben máris ott rúgkapáltak a pórul járt kísértők. Meliach intésére gyorsan kivitték a foglyul ejtett oszongokat az ablak mellett, a falon keresztül. Peti utánuk nézett az ablakon át, és izgatottan jelzett társainak, hogy ők is nézzenek ki.

– Szent Ég! – képedt el Marci. – Apám! Ez olyan, mint egy álom.

– Igazad van, teljesen igazad van – helyeselt Zotyó, aki teljesen a látvány hatása alatt állt.

Az udvaron ugyanis több csapat geloszant is lehetett látni, mindannyian hálóba csomagolt rúgkapáló, szitkozódó oszongokkal emelkedtek a levegőbe, majd szélsebesen elszárguldottak. Ezalatt Meliach és Jaraza rövid tanácskozást tartottak Petiék osztálytermében. Meliach már éppen indult volna, amikor a fiúk visszafordultak az ablaktól. Rajongó tekintetük a hatalmas geloszanra tapadt. Meliach rájuk mosolygott, kissé meghajolt, búcsút intett, majd eltűnt.

Meliach és csapata távozott, de a többi geloszan ott maradt az osztályában. Természetesen hármójukon kívül senki sem vett észre semmit a történekből. A lehunyt szemmel ülő gyerekek lassan elunták a várakozást, és sorban nyitották ki szemüket. Lassan végigfutott az osztályon egy halk morajlás, ahogy a nevetés egyik gyerekről a másikkra terjedt. A tanárnő és barátja értetlenül néztek fel.

– Mi történt már megint? – bosszankodott László.

– Hol vannak azok a jó szellemek? – kérdezte Pisti.

– Ki látott szellemet? – nevetett fel Zotyó.

Mindenki a fejét ingatta, vagyis senki nem látott szellemet.

– Nem értem, mi van itt, de nem hagyom annyiban, az biztos!

– Ön mellett állok, László, történjék akármi! – jelentette ki a nő drámai hangon. – Próbálja újra!

– Rendben van. Figyeljétek gyerekek! Kicsit elkalandoztak a gondolataim, azért nem sikerült a jó szellemeket idehívni. Most megpróbáljuk még egyszer. Hunyjátok le újra a szemeiteket!

Peti Jarazára nézett, aki biztatóan bólintott.

– Tegyétek csak ti is nyugodtan, amit mond! Ne féljétek!

– Akkor most mi is megpróbáljuk! – mondta Peti hangosan, rákacsintva barátaira.

– Végre, csakhogy megjött az eszetek! – örvendezett Ágota néni, jelentőségteljes pillantást váltva Lászlóval.

– Jól van, akkor kezdjük. Mindenki hunyja le a szemét! – Végignézett a szót fogadó gyerekeken. – Nagyon jó! Most képzeljétek magatok elé az ajtót, amint kinyílik. Megvan? Rendben. Most pedig figyeljétek meg jó alaposan, ki az a képzeletbeli alak, aki belép az ajtón!

Alighogy kimondta az utolsó szót, hatalmas láрма kezdődött a teremben. Mintha súlyos szikladarabokat görgetett volna valaki. Aztán recsegni-ropogni kezdtek a falak és a gyerekek alatt ugrándoztak a székek. Erős, süvítő szél kerekedett odabent, amely a nyitott ablakon kifelé fújta a függönyöket. A táblára láthatatlan kezek ábrákat rajzoltak. A csapból elkezdett zubogni a víz, és szanaszét fröcskölődött a teremben.

A gyerekek ijedten ugráltak fel, amikor padjaikról a könyvek és füzetek is elkezdtek röpködni. Attól azonban még jobban megrémültek, amikor látták, hogy Lászlót is váratlanul érte ez a felfordulás. Arról nem is beszélve, hogy az egyik repülő könyv éppen fejen találta a varázslót. Ettől több nem is kellett, a gyerekek sikítva rohantak ki a folyosóra, onnan egyenesen az udvarra. Természetesen Petiék is kiszaladtak, hogy ne legyenek gyanúsak, de nem féltek, hiszen látták, hogy mindent a geloszanok csináltak.

Odakint az ijedt gyerekek remegő hangon, izgatottan tárgyalták az eseményeket. Hamarosan megjelent az Igazgató is, akit azonnal megrohantak, és egymás szavába vágva mesélték el, mi történt odabent.

– Jó, jó, álljunk meg! – kiáltotta tiltakozó kézmozdulattal. – Így nem értek semmit. Egyvalaki mondja el, mi történt! Bea! Tőled szeretném hallani!

A kislány rendre elmondott mindent.

– Így volt? – nézett az igazgató a többiekre. Mindenki hevesen bólogatott. – Hány órátk van még ma?

– Már csak egy, a torna – felelt Zotyó –, de Ákos bácsi tegnap eltörte a lábát.

– Tudom. Majd valaki helyettesíti. Most nem kell visszamennetek a terembe. Óra végéig maradjatok itt. Mindjárt jön Pista bácsi, hogy itt legyen veletek. – Elindult a bejárat felé, magában morfondírozva. – Hogy mik történnek itt mostanában! – ingatta a fejét idegesen. Bement az ötödik bé termébe, ahol Ágota és László élénk beszélgetésbe merültek.

– Khmm. Ágota kérlek!

– Igen, Igazgató úr – nézett fel idegesen.

– Magyarázatot adnál a történetekre?

– Ó, hogyne! Félreértés történt!

– Nem itt, hanem az igazgatói szobában, négyszemközt.

– De László is itt volt! Ő megmagyarázhatná.

– Kérlek, ez az iskola magánügye! Gyere a szobámba!

A tanárnő kétségbeesetten pillantott a varázslóra, de az nem reagált, mert fájó homlokát tapogatta.

– Kérem, Uram! – szólt neki az Igazgató.

– Igen! Akkor én engedelműkkel távozom – hajolt meg, és elment, magára hagyva a tanárnőt a slamasztikában.

– Nos, leszel szíves a szobámba fáradni? – nézett az Igazgató szigorúan Ágotára.

– Természetesen, igazgató úr – felelte kelletlenül, és követte az előre induló férfit.

33

Az udvaron tovább folyt az izgatott beszélgetés a rendhagyó történelem óráról. Külön kis csoportban állt Peti, Marci, Zotyó és Bea. Jóleső érzéssel látták, hogy minden gyerek mellett ott áll egy geloszan.

Marci Eriálhoz fordult.

– Mondd, miért csináltátok ezt a borzasztó nagy felfordulást? Nem zavar, hogy a gyerekek úgy megijedtek?

– Egyáltalán nem, hisz éppen ez volt a célunk.

– De miért jó az nektek, ha a gyerekek megijednek tőletek?

– Tőlünk? Hiszen ők azt hitték, hogy a László által hívott szellemek azok. Meg kell tanulniuk, hogy a szellemidézés nem jó szórakozás, hanem nagyon is veszélyes dolog. Mit gondolsz, mi történt volna, ha sikerül László terve? Hidd el, sokkal jobban megijedt volna mindenki!

– Valószínűleg ezt most meg is tanulták, és soha nem felejtik el – csatlakozott Jaraza is a beszélgetéshez. – Így legalább senkinek sem esett baja. Ha az oszongók bejönnek, annak bizony komoly következményei lettek volna

Senki sem vette észre, hogy Bea döbbszent arccal áll. Végre erőt vett magán, és képes volt megszólalni.

– Marci! Te mit csinálsz?

– Miért? – kérdezte értetlenül a fiú.

– Hogyhogy miért? Magadban beszélsz, és ez senkinek fel sem tűnik rajtam kívül?

– Ugyan, már hogy beszélnek magamban, amikor a geloszannal beszélek?

– Mivel?
 – Hát a geloszannal, Eriállal.
 – Ő nem lát minket – vette védelmébe a kislányt Eriál.
 – Jaj, elfelejtettem! – csapott a homlokára Marci.
 – Mit felejtettél el? – nézett rá gyanakodva Bea.
 – Mit, mit? Azt, hogy te nem látod!
 – Mit?
 – Mindjárt megbuggyanak! Hát a geloszant!
 – Milyen geloszant? – kérdezte Bea már szinte kétségbeesve.
 – Megmondhatom neki? – nézett Jarazára Peti.
 – Szent Ég! Már te is? Mi van veletek? – rémüldözött a kislány.
 Jaraza Peti felé bólintott.
 – Mondd el neki, készítsd fel, hogy számára is láthatóvá válunk.
 Úgy látom, lassan összeáll a kis csapat, akik a segítségünkre lesznek.

A fiú nekiveselkedett, hogy röviden elmondja, mi történt eddig, és megértesse a kislánnyal azt, amit hamarosan látni fog. Az óra végét jelző csengetés még mindig elmélyült beszélgetésben találta a gyerekeket. A viszonylagos nyugalom azonnal zűrzavarrá változott, amint a szünetre kiözönlő gyerekhad ellepte az iskola udvarát. A Peti, Marci, Zotyó és Bea alkotta négyeshez hamarosan csatlakozott Krisztina és Marcsi is. Peti tájékoztatta őket László és Ágota néni közösen végrehajtott szellemidézési kísérletéről.

– Azért ez elég izgi lehetett! – kiáltott fel Marcsi.
 – Az is volt! Tök olyan, mint egy sci-fiben! Igazán, ha csak egy kicsit a kezembe foghatnám a kardodat! Lécci! – könyörgött Marci Eriálnak, aki szigorú tekintetet vetett rá.

Krisztina aggodalmaskodva nézett a geloszánokra.
 – Meddig mehet ez így? Vajon mit fognak még kitalálni?
 – És mi a céljuk ezzel? – kotyogott közbe Zotyó, majd intett a többieknek, hogy nézzék Beát.

Külső szemlélő csak annyit láthatott, hogy két tenyerét arcához szorítva, tátott szájjal, kikerekedett szemekkel bámul a levegőbe.

– Nézd má’ Ricsi! Gyarapodik a banda! – mutatott rájuk a vörös hajú nyolcadikos, aki barátjával feléjük tartott.

– Télleg! – adta a csodálkozót a zselézett hajú. – Tán szét kéne őket robbantani!

– Nem is rossz ötlet – felelte a vörös, majd Beán állapodott meg a tekintete. – Hé, kiscsaj! Te meg átmentél szoborba?

– Nem hallja! Szerintem nemcsak béna, hanem süket is! De hogy tökhülye, az biztos! – röhögött a másik. – Még egy ilyen bamba tyúkot!

– Hé! Válaszójjal mán, ha hozzád pofázok, hallod? – vált fenyegetővé a vörös hangja, és lépett egyet Bea felé.

– Hagyd békén! – állt elé Peti.

– Hogy micsoda? Ugrálsz, vagy mi a franc? Ki kérdezett téged, mi? Vagy tán adtam engedélyt a pofádat kinyitni? Nem volt még elég mára?

– Ki vagy te? – szólalt meg végre Bea.

– Ezt nekem mondd, te kis giliszta? – kapta el a kislány hajfonát Ricsi. – Engemet illik ismerni!

Beának azonban még arra sem volt ideje, hogy a száját válaszra nyissa, ugyanis a zselés hajú hirtelen a levegőbe emelkedett, majd hassal lefelé landolt a földön. A vörös lemerevedett a döbbenettől.

– Ez meg mi a... – befejezni már nem tudta a mondatot, mert mintha láthatatlan kezek ragadták volna meg, és felültették az iskola udvarán álló öreg, nagy diófa tetejére.

– Segítség! – ordított a vörös, akinek fogalma sem volt, hogy került a fára.

– Segítség! – ordította a zselézett hajú, aki képtelen volt megmozdulni, mert mintha láthatatlan kötéllel gúzsba kötötték volna.

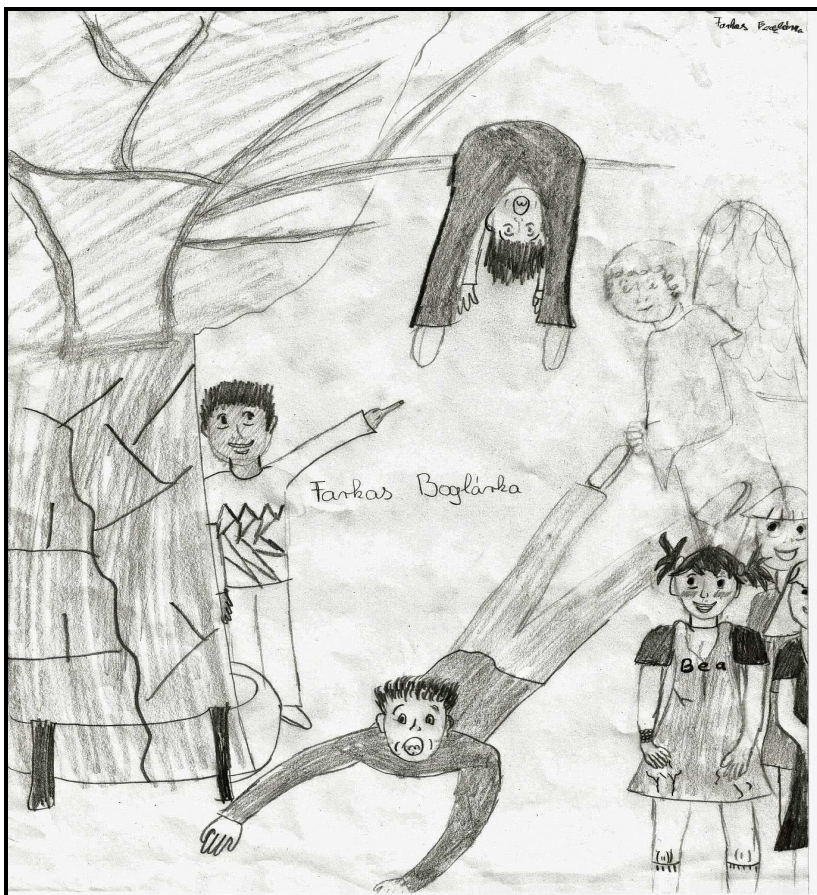
– Fareal vagyok – válaszolta kissé megkésve Bea kérdésére a geloszan.

– Szóval tényleg igaz, amit Peti mondott? Vagy lehet, hogy csak álmodom? – rázta meg a fejét Bea hitetlenkedve.

– Megcsípjelek? – kérdezte viccesen Marci.

– Nem, nem! Csak annyira hihetetlen ez az egész! Most látok először geloszant az életemben.

– Mi is így vagyunk ezzel – vigasztalta Krisztina.

(Farkas Boglárka 6.o.)

- De én eddig azt sem hittem el, hogy ők valóban léteznek.
- Hát tudod, egyáltalán nem csodálkozom. Mit gondolsz, én mit éreztem, amikor először megláttam? Totál kiborultam – nyugtatta meg Marci is a kislányt.
- Hogy ti milyen gyönyörűségesek vagytok! – szakadt ki az őszinte csodálat Beából, amikor végignézett a mellettük álló fénylő geloszanokon.

– Köszönjük. Te is nagyon szép vagy – mosolygott rá Fareal a bóktól elpiruló, fekete haját két copfban hordó, kék szemű kislányra.

A beszélgetést a zselézett hajú ordítózása szakította félbe.

– Föl akarok kelni a földről!

– Legyen, ahogy akarod – nevetett Fareal, és a fára röpítette, társa mellé.

Már az egész iskola a fa körül csoportosult, és a pórul járt nagyfiúkon nevetett. Igazság szerint mindenki félt tőlük, és senki sem szerte őket durvaságuk miatt.

– Le akarok menni! Szedjen már le valaki innen! – sipított a vörös.

– Engem is! Tériszonyom van! – csatlakozott a másik.

– Rendben, legyen úgy, ahogy kívánjátok – készségeskedett Fareal, és csak annyit lehetett látni, hogy a két fiú kétségbeesett arccal lebeg lefelé a fáról, majd mintha egy szélfuvallat meglendítette volna őket, a kerítésen kívül lévő parkolóban, egyenesen az Igazgató gyönyörű, új Opeljének tetején kötöttek ki.

Ekkorra az Igazgató is kijött, mert hírért vette a csetepaténak. Levegőért kapkodott, amikor meglátta a két fiút az autója tetején.

– Mit műveltek ott? – förmedt rájuk elvörösödve a dühtől. – Azonnal másszatok le onnan!

– Igenis Igazgató úr, már megyünk is! De nem úgy van, ahogy tetszik gondolni – magyarázkodott a zselézett hajú Ricsi.

– Mi az, hogy nem úgy van? Én nem gondolok semmit, én csak a szememnek hiszek! Gazfickók! Hogy merészteltetek?

– De mi nem...

– Elég! Most rögtön gyertek ide!

A két fiú behúzott nyakkal somfordált az Igazgató elé.

– Mondja el valaki, mi történt itt! – Nézett szét a félkört alkotó gyerekeken, majd egy hetedikos fiún állapodott meg a tekintete. – Te mondd, fiam!

– Én csak azt láttam – kezdte a fiú –, hogy ők ketten fölmásztak a fára, aztán meg leugrottak róla, egyenesen az autóra.

– Így volt? – fordult újra a gyerekekhez az Igazgató.

Mindenki egyetértett.

– Nem mi tehetünk róla, hanem azok ott! – ordította a vörös, Petiékre mutatva.

– Igazán? Talán ők mondták, hogy másszatok fel? És ha ők mondták? Mióta ugrotok ti a kisebbek parancsára? Szóval?

– Nem ők mondták, hanem egyszer csak ott találtuk magunkat az autón. – védekezett Ricsi.

– De előbb a fa tetejére repített fel valami – mondta a vörös.

– A tetejére? Hogy másszatok oda fel?

– Nem mi másztunk, igazgató úr! Igaza van Vilinek! Valaki egyszer csak odarepített minket a fa tetejére. De előbb engem a földre lökött és megkötözött.

– Kicsoda?

– Hát, ezt nem tudom. Szerintem ők voltak – mutatott ismét Petire a zselézett. – Csak azt nem tudom, hogy csinálták, mert nem lehetett látni! Igaz, Vili?

– Igen, így volt – bólogatott buzgón a vörös.

– Mondjátok fiúk, üldözési mániában szenvedtek? Vagy szedtek valamilyen kábítószer? Szipóztok? – nézett rájuk gyanakodva az Igazgató.

– Hogyhogy? Mi nem, dehogyis!

– Ez a mai nap, úgy látszik már csak ilyen! Mindenki megbolondult. Csak tudnám, mi folyik itt! – idegeskedett az Igazgató. – Fiúk, sajnós a szavahihetőségetek most alaposan kérdésessé vált számomra. Gyertek be az irodámba! – adta ki a parancsot, és már indult is befelé.

Vili és Ricsi követték, útközben gonosz pillantásokat lövellve Petiék felé.

– Hát ez jó volt – vigyorgott Zotyó. – Megérdemelték már végre, hogy valaki helyre tegye őket.

– Vagyis fára tegye őket – javította ki Marci.

– És most mi lesz? – fordultak Jarazához.

– Össze kell gyűjtenünk erőnket!

– Hogyan?

– Meg kell keresni az összes embert, aki Entis és a Herceg mellett áll.

- Honnan tudjuk, kik azok?
- Most még nem tudhatjátok, de hamarosan képesek lesztek őket felismerni.
- Mégis, hogyan? – vetette közbe Krisztina.
- Most elviszünk benneteket valahová, ahol mindent megtudtok.
- Azt nem lehet, hiszen mindjárt becsengetnek, és nekünk óránk van – idegeskedett Bea.
- Ezt megoldjuk, ne izguljatok.
- Ha elmegyünk, nem lesz veszélyben az iskola? – telt meg aggodalommal Peti.
- Ne félj! – mosolygott Jaraza. – Egy csapat katonánk itt marad.
- És elmondod, hová megyünk? – kíváncsiskodott Zotyó.
- Nyemenbe.
- Nyemenbe? – dobbant meg Peti szíve.

34

– Irány Szekertyén város! – adta ki a parancsot Görény a Kénköves Tó határában összegyűlt hatalmas csapatnak. – Még egyszer nem történhet meg, hogy a geloszanok bolondot csinálnak belőlünk!

Amerre a szem ellátott, feketéllett az egész vidék. Megszámlálhatatlanul sokan voltak.

– Mindenki tudja a dolgát, ugye? – nézett szét jólesően a végeláthatatlan seregen.

Nagyon élvezte a hatalom ízét, amit most megköstölhatott Sánta jóvoltából. Rendkívüli büszkeséggel töltötte el, hogy uralkodója őt bízta meg az oszongok vezetésével.

– Persze, hogy tudjuk! Mit nagyozolsz itt? – szólt rá féltékenyen Irigység.

– Ezt csináljuk már évezredek óta! Ne akarj kioktatni minket! – gurult dühbe Harag is.

– Ugyan! – vágott közbe Lustaság. – Nem érdemes ennyi energiát belefektetni a vitába. Inkább pihenjünk egyet bevetés előtt!

– Na, te aztán! – nyitotta ki hatalmas száját Mohóság. – Ha rajtad múlna, az emberek nyugodtan élnék a világukat! De nem baj! Te csak kushadj, majd én a te részedet is lenyúlom.

– Lenyúlod! No persze! Te mindent magadnak szeretnél, te feneketlen hordó! De az enyémből nem eszel! Azt már nem! – fortyant fel Fösvénység.

– Kedvesem – mosolygott húsos, vörös ajkaival Pizskosszív –, én annyi embert csábítok el, amennyit csak akarok! Egyszerűen nem tudnak nekem ellenállni!

Ezt már Hiúság sem tudta szó nélkül megállni.

– Még hogy nem tudnak neked ellenállni! Köztudott, hogy én vagyok az első mindenben! Az emberek elcsábításában is! Ahhoz nem csak hatalmas vörös száj kell, hanem sok tehetség is, amivel én rendelkezem, te meg nem!

– Ugyan már, milyen tehetség? – csattant fel Irigység. – Neked semmi olyanod nem lehet, ami nekem ne volna!

– Micsoda? – süvöltött Hiúság – Hogy én nem vagyok téled jobb? Zongorázni lehetne a különbséget köztünk! Közelembbe se jöhetsz!

– Na, majd megmutatom én neked, hogy mit zongorázz, te beképzelt dög! – ordította most már türelmét teljesen elvesztve Irigység, és nekiesett Hiúságnak.

Tépték, marták egymást. Az oszongok azonnal pártokra oszlottak és fogadásokat kötöttek a győztesre. Szőrfoszlányok, fogak röpködtek a levegőben. A két párt egyre hevesebben dukkolt, s hamarosan annyira belelovalták magukat a biztatásba, hogy mind egymásnak estek. Összecaptak a csimbókos szőrű, büdös oszongok, és hamarosan már csak egy összegabalyodott, szétmarcangolt kupacot lehetett látni. Volt, aki a küzdelem hevében a tóban kötött ki. Görény jókedvűen nézte az iszonyatos csetepatét, és nagyon jól érezte magát.

– Fantasztikus! – állapította meg elégedetten. – Csúcs ez az érzés – mormolta, s közben automatikusan megszagolta hónalját. – Most már értem Sántát, mitől tud úgy feltöltődni. Végre, hogy én is megérhettem ezt. Mert én megérdemlem!

Elégedetten várta, hogy kifáradjanak a küzdő felek. Amikor már mindenki magatehetetlenül hevert szanaszét a szemétkupacok tövében, Görény elordította magát.

– Jönnék a geloszanok!

Az agyongyötört banda ész nélkül ugrott talpra, és kétségbeesetten tekingettek mindenfelé. Végül megértették, hogy jól átverte őket. Egyszerre minden vérben forgó szem Görényre szegeződött.

– Csak vicceltem – vigyorgott kínosan.

– Akkor most mi is megviccelünk egy kicsit – vicsorgott rá feldagadt szájával Harag, és megindult Görény felé, nyomában az összes vérszomjas oszonggal.

– Segítségért kiáltok – próbálkozott nyikorgó hangon. – Ez gyenge volt – állapította meg.

– Az bizony, gyenge! Kiálts csak! – felelte Harag, villogó tekintettel, s közben kérlelhetetlenül közeledett.

– Kedveseim! – váltott Görény hangja cincogóra. – Nem az a dolgunk, hogy egymászt öldökljük! Az emberek a mi ellenségeink!

Egy pillanatra megtorpantak, de akkor Harag felordított.

– Az emberek ... és te! Most végre megkapod, amit megérdemelsz, hiába pöszitesz itt nekünk! – azzal rávetette magát a menekülni próbáló Görényre.

A többieket sem kellett biztatni. Hamarosan újra egymásba csavarodtak, és a végkimerülésig püfölték egymást. Rövid idő múlva az egész falka kusza összevisszaságban hevert a tó partján. Néhányan sikongatva vonszolták ki magukat a tó nyaldosó lángjai közül. Görény nagy nehezen előkúszott egy jókora kupac kidőlt oszong alól. Kissé odébb mászott, majd elterült és meg sem mozdult. Mi lesz, ha Sánta ezt megtudja? Ez volt az utolsó gondolata, mielőtt elájult.

*

Görény támadásra vezette az oszongokat, és megütköztek a geloszanokkal. Ő maga természetesen a harcoló felek háta mögül, biztonságos fedezékből figyelte az eseményeket. Hol az ellenség, hol meg ők kerültek fölénybe. Alaposan megtépázták egymást. Ez a látvány hihetetlen gyönyörűséggel töltötte el.

– Imádom ezt! – állapította meg kéjesen nyújtózva. – Ettől jobbat még a TV-ben sem látni. Már csak egy kis vér hiányzik. Milyen kár, hogy a geloszanoknak meg az oszongoknak nincs vére! Hm. Ezért jobb, amikor az emberek háborúznak. A vér szaga, hmmm, az valami állati jó!

A csata végül eldőlt, természetesen az oszongok javára. A győztesek sorban eléje hurcolták a legyőzött geloszanokat.

– Térdre a hatalmas úr előtt! – ordított Meliachra Harag, és földre kényszerítette a Király seregének vezérét Görény lábainál.

Akkor ő meglátta Szélsebest, aki kissé hátrébb térdelt, és reszkett, mint a nyárfalevél.

– Őt kérem! – rendelkezett. – De nem térdelve, hanem pácolva, megsütve, tálcán, szájában szegfűszeggel megtűzdelt almával, az orrában citromkarikával! – Azonnal összefutott a nyál a szájában, és hatalmasat kordult a gyomra. Hmm. Mintha a gyomra nem is benne lenne, hanem kívülről korogna. Vagy morogna? Egyszerre éles fájdalom hasított belé. Ilyen éhes lennék?

– Mi a fene? – kiáltott fel kínjában.

– Nem mi, hanem ki, te mocskos disznó! – ordított Sánta, és még egyszer alaposan gyomron rúgta szárnysegédjét, aki most már teljesen magához tért álmából.

– Jé, főnök, te vagy az? – Görény arcára öltötte legszebb mosolyát, azt, amitől minden embert a hideg rázott volna ki.

– Én bizony! Nem örülsz, mi? Miről álmodtál, te aljadék? Csak nem arról, hogy te vagy a főnök? Mi? He? – rúgott bele Sánta ismét néhányat.

– Ó, dehogy! Csak azt álmodtam, hogy a forró Szaharában nyaralok a te kivételesz társaságodban! Olyan okosakat mondtál, codájatosz volt veled tölteni az időt!

– Hm – reszelte torkát Sánta megenyhülve. – Akkor sem úszod meg ennyivel! Ha már rád sem számíthatok, akkor kibem bízzak, mi?

– Ó, nagyon bánom, hogy ilyen calódászt okoztam neked, főnök! De hidd el, nem az én hibám!

– Persze! Soha semmi nem a te hibád! Mindig kimagyarázod magadat! Már régen a Földön kellene lennetek, hogy mindenféle aljas-ságra rávegyétek az embereket. El kell érünk, hogy olyat tegyenek, ami miatt Ent... szszszsz szóval ő végleg elfordul tőlük. És akkor ti mit műveltek itt? Talán még kempingeztetek egyet a tóparton, amíg én gyötöröm magam, terveket gyártok? Hát kiért teszem én ki a lel-kemet? Nem tiértetek? – könnyezte meg saját magát.

– Hú, főnök! Ez nagyon hatásos beszéd volt! Kár, hogy csak én hallottam. Ezt nekik isz hallani kell! Ne foszd meg őket ettől a gyönyörűségtől – nyáladzott Görény a földön heverő oszongokra mutatva.

– Igazad lehet – gondolkodott el Sánta, rém intelligens arckifeje-zést öltve. – Ébresszük fel őket! – jutott töprengései végére.

– Örömmel szegítek! Mindazonáltal, ha lennél szívesz megengedni, hogy beavasszalak a történetekbe.

– Mi bajod van neked? Be akarsz engem olvasztani a sörpéntek-be?

– Ó, távol álljon tőlem bármi ilyesmi – mentegetőzött. – Milyen sörpéntekbe, te hülye? – dűnnyögte magában. – Nem ártana, ha va-laki bedobna már téged egy kohóba, aztán jól beolvasztana a sok fémhulladék közé! Ha tudnád, hogy utállak, rühellek, gyűlöllek! Méghogy sörpéntek! Ezt az idiótát!

– Mit pusmogsz?

– Szemmi különös, csak cöndeszen elmélkedtem a nagyszágodon, kiváló tulajdonságaidon, mert nem nem akarlak szemedbe dicérni. – hajtotta félre rusnya fejét.

– De, de! Csak nyugodtan dicsérj szembe! Elbírom.

– Hát, tudod, ebből isz látszik, hogy vezetésre termettél. Milyen fájdalmasz, hogy így elbántak veled.

Sánta akkorát ugrott, mintha pók csípte volna meg.

– Ne merészelj még egyszer arra emlékeztetni engem, te szánal-mas kis féreg, mert eltaposlak!

– Jaj, főnök! Nem akartam. Inkább hadd mondjam el, mi történt itt!

– Na nem bánom, lökjed a rizsát!

Görény pedig sorjában elmondott mindent, természetesen kihagyva mindazt, ami őt előnytelenül tüntetné fel. Így egyértelművé vált a többiek felelőssége, közülük is legfőképpen Haragé. Az elbeszélés végén Görény önként vállalkozott, hogy eszméletre rugdossa alaposan bemártott társait. Sánta jóváhagyása után azonnal hozzá is látott.

– Talpra, rühes banda! – ordította torkaszakadtából, jó nagyokat rúgva az ájult oszongokba.

– Na jó, nem hagyhatom, hogy egyedül végezd ezt a nehéz munkát, inkább én is besegítek! – társult Görényhez jótékonyan Sánta.

Az eszméletlen oszongok sorra tértek magukhoz a fájdalmas ébersztéstől. Azok után pedig, hogy Sánta megfenyegette őket a tóba dobással, hihetetlen gyorsasággal összeszedték magukat. Kis idő elteltével egészen tűrhető sorokba rendeződve dülöngéltek.

– Most kivételesen eltekintek a büntetéstől, mert nincs rá idő. Igyekezni kell, mert a geloszan horda a végén még megakadályoz bennünket tervünk megvalósításában! Ezt pedig nem hagyhatjuk! De abban biztosak lehettek, hogy ha nem hozzátok helyre a hibát, amit a késlekedésekkel okoztatok, akkor elevenen megnyúznak benneteket! Nem szeretném előre elmondani, milyen leleményes vagyok, ha büntetni kell! Majd mindent a maga idejében – röhögött a markába.

– De főnök... – kezdte volna Harag az alkudozást, Sánta azonban közbevágott.

– Ne merd kinyitni a ronda, léhűtő pofádat! Az egész nyavalyás balhét is neked köszönhetjük! Emiatt késlekedik az egész tervünk!

– Micsodaaa? – hördült fel Harag. – Ki mondta, hogy én vagyok az oka? – nézett szét vérben fogó szemekkel.

– Hát Görény! – mondta ki Sánta aljas vigyorral a nevet, pedig Görény kézzel-lábbal mutogatott, hogy ne árulja el.

– Persze! Ki más is lehetett volna? – bödült el Harag, s már ugrott is a menekülésben lévő Görény után. Hamarosan elkapta a nyakát, és nekilátott, hogy alaposan laposra verje.

Sánta leült egy szemétdomb tetejére, és rágyújtott egy szivarra, hogy jobban élvezhesse az előadást. Éppen a legjobb rész következett volna, amikor valaki felkiáltott.

– Geloszanok!

Peti még mindig szédülten állt.

– De Jaraza, te azt mondtad, hogy csak a különleges szívűek láthatják meg Nymen.

– Igen, és Entis kegyelméből néhány ember is, aki jó szolgálatot tesz a többieknek.

– Mi az a Nymen? – kérdezte Bea.

– Nymen bolygó a mi hazánk – felelte Eriál. – És minden emberé, aki különleges szívű.

– Tehát emberek is laknak ott?

– Igen. Tulajdonképpen minden embernek ott kellene majd egyszer laknia.

– Hiszen sok ember egyáltalán nem is tud Nymen létezéséről! – kiáltott Marci. – Akkor meg hogy tudnának odaköltözni?

– Az odaköltözés egyszerű. De csak akkor történhet meg, amikor az ember a földön meghal.

– Jaj, ez borzasztó! – szörnyülködött Marcsi. – De hát miért kell ahhoz meghalni?

– De akkor ez azt jelenti, hogy a halál után is élünk tovább? – szólt közbe Marci felcsillanó tekintettel.

– Így igaz – felelte Jaraza.

– Én nagyon félek a haláltól!

– Természetesen, minden ember fél a haláltól, hiszen az egy félelmetes, ismeretlen dolog, de az egyetlen kapu, amin keresztül Nymenbe lehet lépni.

– És ha valaki nagyon szeretne Nymenbe menni, akkor megölheti magát? – kérdezte Zotyó.

– Nem, nem! Az nagy bűn lenne! Entis azt akarja, hogy minden ember élje az életét a Földön, hallgasson a lelkiismeretére, és tegyen sok jót másokkal. Akkor különlegessé válik a szíve, és majd élete végén beléphet Nymenbe.

– De mégis, miért kell ahhoz meghalni? – firtatta tovább Zotyó.

– Mert az ember teste, ami megöregedett, az meghal, és itt marad a földben eltemetve, de a lelke, az bemehet Nymenbe – mondta Peti.

– Így van – erősítette meg Elidán. – Persze, ott új testet kap az ember.

– Új testet? Milyet?

– Kicsit másfélét, mint a mostani. De megnyugtatlak, meg leszel vele elégedve

– Csak ne kellene ahhoz meghalni! – szomorkodott Krisztina.

– Nem kell félned, mi is ott leszünk majd akkor veled – felelte Melusá.

– Igazán? Akkor jó. Bár én még így is félek egy kicsit.

– Hidd el, ez természetes! De hagyjuk most ezt, inkább a ránk váró feladatainkon gondolkodjunk!

– Csak még egy kérdés! – akadékoskodott Zotyó. – Hol van ez az ország? És hogy jutunk el oda? Repülőgéppel vagy hajóval?

– Egyikkel sem – magyarázta Fareal.

– Akkor mégis, hogy megyünk oda?

– Mindjárt meglátjátok. Álljatok körbe, és hunyjátok be a szemeket! – rendelkezett Jaraza.

A gyerekek szoros kört alkottak, a geloszanok pedig körbevették őket. Intettek ott maradó társaiknak, majd a levegőbe emelkedtek, és szédítő sebességgel száguldani kezdtek.

– Jaj, mi történik? – sikított fel Kriszti, amikor belekapott hajába a szél, és érezte, hogy elveszíti a talajt a lába alól.

– Nem kell félni – nyugtatta Jaraza. – Biztonságban vagytok.

Hirtelen megálltak.

– Mi történt? – kérdezgették.

– Nyissátok ki a szemeket! – szólalt meg Eriál.

A gyerekek nagyon félénken engedelmeskedtek a felszólításnak. Elsőként Peti nézett szét.

– Ó, Jaraza! Milyen csodálatos! – kiáltott fel.

– Látjátok? – mosolygott Jaraza. – Ez az emberek átmeneti otthona, a Föld.

– Ez olyan gyönyörű – suttozta Zotyó a kékben és zöldben pompázó Földet figyelve. – Entis el tudná pusztítani a Földet, ha akar-ná?

– Neki mindenre van hatalma – felelte Elidán.

- Arra is, hogy elpusztítsa a Földet? – csodálkozott Marci.
- Igen, arra is. De Ő soha nem tenne ilyet.
- Miért nem?
- Azért, mert Ő soha nem pusztít, soha nem rombol. Ő csupa szeretet és a jóság.
- Akkor a Föld soha nem fog elpusztulni? – nézett Peti reménykedve Jarazára.
- De. Egészen biztos el fog pusztulni valamikor. De nem Entis lesz az, aki elpusztítja.
- Hanem mi, emberek, ugye?
- Ne menjünk a dolgok elébe! Elég a mának a maga baja!
- És mondd, a Föld mindig ilyen szép volt? – kérdezte Bea Fareáltól.
- Tudod, a kezdetekkor még szebb volt, mint most.
- De hogy lehetett szebb, amikor most olyan hatalmas városok, épületek vannak rajta! Régen ilyenek nem voltak – okoskodott Zotyó.
- Az igaz, de régen több volt az erdő, a természetes vizek, az állatoknak is volt élőhelyük, nem úgy, mint most. Az embereknek is több jó levegő jutott.
- Az már igaz – sóhajtott Krisztina. – Az idők során jól tönkretettünk mindent. Kiirtottuk az erdőket...
- Teleszórtuk szeméttel – vágott közbe Marci.
- A vizeinkbe pedig mindenféle mérget és szennyező anyagot öntöttünk – folytatta a sort Bea.
- Igen, és a levegőt telefűjtük mérgező gázokkal és füstökkel – vette át a szót Peti.
- Meg cigarettafüsttel! És sikeresen kipusztítottunk sok növény és állatfajt – fűzte tovább a gondolatot Marcsi.
- A sok háborúval pedig majd magunkat is kipusztítjuk – zárta le a sort Zotyó.
- Sok mindenben igazatok van, de azért nem kell ilyen sötétben látni a helyzetet. Az ember alapvetően jó.
- De hát vannak rossz, gonosz emberek is! – kiáltott fel Bea, a mágusra, Ágota nénire meg a két nyolcadikosra gondolva.

– Igen, vannak. De az ember megváltozhat. És ha időben észhez tér, még a Földet is rendbe lehet hozni – vigasztalta az elszomorodott gyerekeket Elidán. – Ha kigyönyörködtétek magatokat, akkor indulhatunk tovább! Ugye nem féltetek?

– Hát, én izgultam, amíg idáig jöttünk – vallotta be Krisztina.

– Nem kell félni! Vigyázunk rátok, mint a szemünk fényére – mosolyodott el Elidán.

– Mintha Szélesebes mondta volna – nevetett Jaraza. – Szemeket behunyni, indulunk!

Már száguldottak is tovább. Alig telt el némi idő, újra talajt éreztek a lábuk alatt, és Jaraza megszólalt.

– Megérkeztünk.

A gyerekek kinyitották a szemüket. A látvány annyira lenyűgözte őket, hogy sokáig meg sem tudtak szólalni. Ami eléjük tárult, azt szavakba foglalni szinte lehetetlen volt. Olyan ragyogás áradt mindenfelé, mintha itt lett volna minden létező fény forrása. A színek tisztasága, élessége egészen hihetetlennek tűnt. A kék, a zöld, a piros, a lila, a sárga különleges, ragyogó színeinek kavalkádja mindent betöltött. A bolygót körülölelő azúrkékségen hófehér felhőcskék tündököltek, összeolvadva az aranyló, mindenhol átszűrődő fénynyalábokkal. A messzeségben elterülő üde zöld réten a szivárvány minden színében játszó virágok nyíltak, melyeknek édes illatát a téren álldogáló gyerekek felé sodorta a lágy szellő. Na és a színpompás mozaikokkal kirakott tér! Olyan óriási volt, hogy alig lehetett látni a határait. Akármerre pillantottak, kellemes tisztaság és rend uralkodott. A gyermekek alig bírták befogadni az eléjük táruló hihetetlenül gyönyörű képet.

A téren nyüzsögtek a geloszanok és az emberekhez hasonló, de mégis kicsit másféle lények. A geloszanok majdnem teljesen átlátszónak tűntek, mégis volt valami fénylő, körvonalazható alakjuk is. Voltak köztük kisebbek és nagyobbak, némelyikük még fényesebb volt a többinél, és mindegyikük más és más érzést váltott ki azokból, akik rájuk néztek. Az emberszerű lények is fehérek és fényesek voltak, testük légies, szintén valamennyire átlátszó. Mégis, egyértelműen rendelkeztek az emberek jellegzetes vonásaival.

A gyerekekben kavarogtak az érzések és a gondolatok, de mielőtt kimondhatták volna kérdéseiket, felragyogott előttük a Palota. Zotyó csak annyit tudott kinyögni, jaj nekem, a többiek még ennyit sem. A hatalmas, égbetörő csúcsokkal díszített építmény alapját és sarkait színaranyból öntötték, melyre mindenféle színben ragyogó, üvegszerű anyagból készült falakat húztak. Magából a Palotából is áradt a fény, míg a kívülről a falakra eső fénysugarak milliónyi pontra szét-esve tükrözték vissza a színes üveg csillogását. A főbejárat hatalmas íve nyitott volt, kapuk nélkül. Két oldalán gyöngyökből kirakott hatalmas oszlopok magasodtak. A Palota jobb oldalán lévő nyílásból csillogó, tiszta vizű forrás bugyogott elő, amely kissé távolabb hatalmas folyóvá duzzadt, és eltűnt a messzeségben. Úgy tűnt, mintha a bolygót is elhagyta volna.

(Hudák Bianka 3.o.)

A palota másik oldalán két hatalmas, dúsan zöldellő lombkoronájú fa állt, roskadozva az érett, pirosas, lédús gyümölcsök alatt. Mindkét fa mellett két-két fenséges, ezüstpáncélt viselő geloszan állt, kezükben lángoló pallossal.

36

Először Marci talált rá nagy nehezen saját hangjára. – Ez lenne Nymen?

– Olyan gyönyörű, hogy nem találok rá megfelelő szavakat – sutogta Krisztina.

– Nem láttam még ilyen szépséget soha – Marcsi annyira megilletődött, hogy sírva fakadt.

Peti Jarazára tekintett, és csak ennyit tudott mondani.

– Köszönöm!

Jaraza csak mosolygott.

– Ne gondoljátok, hogy csak rátok gyakorol ilyen hatást! – mondta Eriál. – Akárhányszor hazaérkezünk valahonnan, mindig ugyanazt érezzük, amit most ti.

– És mondd – szólalt meg végre Bea is –, azok az emberszerű lények kicsodák?

– Ők ugyanolyan emberek, mint ti vagytok, de az ő földi életük már befejeződött, és végleg hazaköltöztek ide, Nymenbe.

– Akkor most ők is geloszánok lettek? – tette fel újabb kereszt-kérdését Marci.

– Nem. Az emberekből sohasem lesz geloszan, mindig emberek maradnak, akárhol is élnek.

– És az emberek itt ehetnek is, ha éhesek? – kérdezte Zotyó özszerándult gyomorral.

– Természetesen. Mindent megtehetnek, amit csak szeretnének – válaszolta Elidán.

– Még számítógépezhetnek is? – Marci úgy gondolta, hogy most kiugratja a nyulat a bokorból.

– Ha ez lenne a szívük vágya, akkor igen.

– És mondjuk, ha szeretnék egy szuper autót? Akkor megkapnám? – ravaszkodott tovább Marci.

- Igen – mondta Jaraza, és összemosolygott a többi geloszannal.
- Az itt élő emberek megismerik azokat, akiket a Földön is ismer-
tek? – érdeklődött Krisztina.
- Hát persze.
- Mondd csak, Jaraza! – kiáltott fel Peti. – Mi az a gyönyörű for-
rás, ami a Palotából jön ki?
- Az élet vize. Aki abból iszik, nem hal meg soha többé.
- Én eddig azt gondoltam, hogy ez is csak a mesékben létezik! És
kik ihatnak belőle?
- Minden ember, aki ideköltözik.
- És mennyit lehet inni belőle? – firtatta Zotyó nagyot nyelve.
- Elég egyszer. Aki ebből egyszer iszik, többé nem lesz szomjas.
- Jaj, de jó! – örvendezett Marcsi.
- Dehogyan jó! – torkolta le Zotyó. – Ha nem leszel szomjas, ak-
kor már nem iszol több colát, meg iceteát, meg kakaót például. Én
meg ezeket nagyon szeretem.
- De Zotyó! Ha már nem leszel szomjas, nem fognak ezek érde-
kelni – magyarázta Marcsi.
- Na látod? Ezért nem akarok én ebből inni, mert azt szeretném,
ha továbbra is érdekelne a cola, meg minden!
- Ezen most fölösleges vitatkozni, mert addig úgysem ihattok be-
lőle, amíg el nem jön az időtök – zárta le a vitát Elidán.
- Na és azok ott? – mutatott a két fára Marci.
- Az egyik a halál fája, a másik pedig az örök életé.
- Ó, igen, ezekről ír az Élet Könyve! – ujjongott Krisztina. – Mi-
lyen csodálatos, hogy saját szememmel láthatom!
- Sosem hittem volna, hogy ez igaz – tátotta el a száját Marci. –
Én mindig azt hittem, hogy ez az egész Élet Könyv dolog, meg ami
abban le van írva, az egy mese.
- Akkor most már láthatod, hogy nem az – jegyezte meg Fareal.
- Ezek szerint tényleg létezik az Élet Könyve? Erről csak azt hal-
lottam otthon, hogy sokan azt hiszik, van egy olyan könyv, amit
állítólag Entis írt, de kiderült, hogy nem igazi, mert meghamisítot-
ták.

– Nos Bea, a Könyv létezik, és nem hamisította meg senki, mert azt maga Entis írta.

– Én szoktam belőle olvasni – büszkélkedett Krisztina.

– Tudom. Majd meglátod, itt is van egy példány, amit Entis a saját ujjával írt – simogatta meg a kislány fejét Melusá.

– És mi az az örök élet fája? – kérdezte Marci.

– Tudod, Marci, addig, amíg a forrás föl nem fakadt, addig a fa biztosította az embereknek az örök életet. Akkor, amikor még Entis az emberekkel élt a Földön. De ez már nagyon régen volt. Amikor ez emberek elpártoltak tőle, ő visszajött Nymenbe, és a fát is magával hozta – mondta Eriál.

– Miért van ott az a két harcias geloszan? Hogy megvédjék a fát?

– Igen.

– És a másik fa? – kérdezte Peti.

– Az a halál fája. Tudást ad, de egyben halált is hoz az emberre.

– De miért? Entis nem akarta, hogy az ember okos legyen?

– Dehogyanem. Ennek a fának a gyümölcse azonban nem mindennapi tudást ad az embereknek.

– Hanem?

– A fa azért van, hogy az ember megtanulja a Király iránti engedelmességet és hűséget. Gyümölcse halált hoz az emberre.

– Ez azt jelenti, hogy ha az ember eszik róla, akkor nem tanulta meg, amit kellett volna? Vagyis nem hűséges?

– Így van. Nagyon jól látod – mosolygott Petire Jaraza.

– Értem már! – világosodott meg Marci hirtelen. – Szóval a régi emberek nem tartották be a Király parancsát, hanem vettek a fáról, és ezért hagyta el őket Entis.

– Helyesen gondolkodsz – válaszolt Elidán.

– Még kérdezhetek valamit? – szólalt meg Bea.

– Persze, csak kérdezz!

– Honnan van a forrás? Az is már a kezdetektől itt volt?

– Nem – felelte Elidán. – Azt a Herceg fakasztotta, hogy messzire folyó vize idevezesse az embereket.

– Miért? Ő azt akarja, hogy az emberek örökké éljenek?

– Igen. Itt mindenki azt akarja. De most javaslom, menjünk be a Palotába, mert már várnak ránk! – indítványozta Jaraza.

Elindultak mindannyian a Palota felé, de a gyerekek a kapuba érve lecövekeltek. A látvány, ha lehet, még jobban elbűvölte őket, mint amikor először nyitották ki a szemüket Nyemenben.

37

A geloszanok említésére az összes oszong mozdulatlanra merevedett. Gyanakodva néztek Görényre, aki egyszer már alaposan rászedte őket. De ő ugyanolyan félelemmel nézett szét, mint a többiek. Ekkorra már ott is termett a geloszan sereg.

– Mi az? – rikácsolt Sánta. – Most már a saját országomban sem lehetek nyugodtan?

– Azt ajánlom neked, maradjatok is itt! Nem lesz benne örömdök, ha a Földön találkozunk veletek – mondta komoran Girabel, a csapat vezetője.

– Ez már felháborító! Mit képzeltetek ti magatokról? Tiétek az egész világ? Nem fogtok itt nekünk parancsolgatni! Kikérem magamnak ezt az erőszakot! Persze mit is tanulhatnátok mást az öregtől, igaz? Ő csak parancsolgatni tud, meg hatalmaskodni.

– Nem úgy, mint te, ugye? Egyébként neki van neve is. Entisnek hívják.

– Nem akarom hallani ezt a nevet! – ordította Sánta, füleire tapasztott kezekkel.

– Hallottuk, mire készültök – nézett rá gúnyosan Girabel. – Eszettek ágában se legyen, hogy az emberekre támadtok, mert nagyon ellátjuk a bajotokat!

– Világos – affektált Sánta. – A szelíd geloszanok fenyegetőznek, agresszívek. Nehogy azt higgyétek már, hogy ti vagytok a világ közepe! Nem félünk tőletek!

– Én figyelmeztettelek! Számolj a következményekkel, ha megszedsz Királyunk parancsát!

– Jaaaajjjjj! Ne mondd ki a nevét! – fogta be a fülét újra Sánta.

– Miért? Ő az Úr! Entis a világ Ura!

– Hát hiába tépem a számat, hogy ne mondd ki a nevéeét? – ordította kínjában a földön fetrengve az oszongok ura.

– Amit akartam, megmondtam – fejezte be a beszélgetést Girabel, majd intett katonáinak, és amilyen hirtelen érkeztek, olyan hirtelen el is száguldottak.

A meglepett oszongok közül elsőnek Görény mutatott életjelt.

– Nahát főnök! Ezt a pofátlanságot! Ez már mindennek a teteje!

– Na nem! Ezt nem hagyom annyiban! – süvöltött Sánta. – Majd én megmutatom nekik, ki vagyok én!

– Igen főnök! Mutaszd meg nekik, ki vagy te! – csapott a levegőbe Görény.

– Széttiporom ezt a nyavalyás bandát!

– Tipord szét őket főnök!

– Majd én borsot török az orruk alá!

– Törjél borsot az orruk alá, főnök!

– Te meg fogd már be a pofádat, mert téged is összetörlek!

A többiek rosszindulatú röhögése mellett Görény sértődötten visszavonult.

Sánta megrázta magát.

– Tegyük úgy, nagyon ocsmány alattvalóim, mintha nem történt volna meg ez a kis közjáték. Hol is tartottunk?

– Éppen a bunyónál – segített a visszaemlékezésben Álnokság.

– Ja, igen! Mindegy, azt már nem folytatjuk, mert nincs időnk! Minden percünk drága. Egymást is kinyírhatjátok majd, de csak miután az embereket már elveszejtettük. Addig fékezzétek magatokat, azt ajánlom! – düllesztette ki vérekes szemeit. – Megértettétek?

– Igen főnök – szedték össze magukat.

– Na, hol vagy te, mindenlébenkanál? – nézett Görény után.

– Itt vagyok drága főnököm – jött elő lapos kúszásban.

– Nem tudom, mitől van ilyen áldott jó szívem, de megint rád bízom ezt a mocskos csürhét.

– Ó, főnök, olyan nemeszen gonoszlelkű vagy – csókolgatta meghatottan Sánta bűdös, szőrös lábait.

– Tudom – rúgta szájon vigyorogva. – Egyszerűen nincs hozzám fogható. Csak senki nem hajlandó elismerni! Na induljatok, dologra!

– Szorakozó! – kiáltotta Görény, mire az oszongók nagy összevisszaságban tolongani kezdtek.

– Hova megyünk Görény? Diszkóba, vagy játékterembe? – élénkült fel a banda.

– Mi bajotok van nektek? Mosszátok már ki a fülzsírt! Azt mondtam, hogy szorakozzatok fel a száját bandátokba!

– Ja? – kushadtak le, és rosszkedvűen felsorakoztak.

– Mi az? Nem is örültök, hogy mehettek az embereket gyötörni? Hát mi van veletek? Ez a legjobb szórakozás a világon, jobb, mint a diszkó! Hülyék! – harsogott Sánta.

– Igaza van a főnöknek – derültek fel a csúf ábrázatok.

Miután úgy nézett ki, mindenki készen áll, Görény búcsúcsókot intve főnökének, felröppent a levegőbe, a többiek utána.

– Fúj, mennyire gyűlöllek, te beképzelt, nagyképű, felfújt hólyag – morogta magában, visszatekintve Sántára.

– Hah, csak ne undorodnék tőled annyira – fintorgott Sánta, majd köpött egy vastagot, és visszatért a városba.

Egykettőre elérték a Földet, és megindultak Szekertyén felé. Hamarosan szemük elé tárult a kedves kisváros zöldellő parkjaival, szépen díszített tereivel, és gondosan karbantartott házaival.

– Borzalom! – szólalt meg Hiúság. – Minden az ő... tudjátok, az ő keze nyomát viseli magán! Visszataszító ez a rend!

– Igazad van komám, szívemből beszélsz – helyeselt Görény.

– Ugyan, mintha lenne is neked szíved! – röhögött Harag.

– Ilyen apróságokon nem akadunk fenn, nem igaz? – vihogott Görény, majd hirtelen felkiáltott. – Hoppá! Az iskola úgy látszik, nem fog összejönni nekünk!

– Miért, mi van? – hökkent meg Lustaság, aki pedig nagyon szeretett volna idejönni.

– Nézzétek! – mutatott lefelé Görény. – Még mindig tele van geloszanokkal. A nyavalyások tudják, hogy égünk a tudásvágytól, és szeretünk iskolába járni! Hi-hi-hi! Akkor egyelőre másfelé vesszük az irányt. Majd később találkozunk! – integetett az iskola felé.

A Szekertyén fölött köröző oszong csapat hamarosan leereszkedett, és előzőnlötte a várost. Beszivárogtak a lakásokba, a kórházba, a hivatalokba, a járművekre, megszállták a parkokat, a nagy bevásárlóközpontot, a gyárat, szóval mindent ahol emberek voltak.

– Annyi geloszan úgysincs, hogy mindenütt ott legyenek – biztatta csapatát Mohóság, amint éppen beszállingóztak a bevásárlóközpontba.

– Hú, itt aztán lesz meló, bőven – örvendezett az egyikük, amint szétnézett az üzletben nyüzsgő emberek sokaságán.

– Jól van, szépségeim! Akkor munkára fel! – adta ki a parancsot Mohóság, és máris rátapadt egy kisfiúra, aki anyukájával vásárolt.

– Kérj egy távirányítós autót! – súgta neki.

– Anya! Kérek egy távirányítós autót! – mondta Dávid parancsolóan.

– Kicsim, nem ezért jöttünk most, hanem élelmiszert vásárolni – válaszolta az édesanyja.

– Akard az autót! – súgta Mohóság a fiú fülébe.

– Anya! Akkor is kell nekem az autó! – követelte Dávid most már emeltebb hangon.

– Mondtam már, hogy nem lehet! Csak ennivalóra van pénz!

– Követeld az autót! – súgta az oszong.

– De nekem kell az autó! Vedd meg! Vedd meg! – kiabált.

Ekkor megjelent Harag is. Rögtön elkezdte a sugdosást Anya fülébe.

– Ne hagyd magad zsarolni! Mégiscsak te vagy a felnőtt!

– Kisfiam, fejezd be azonnal! Megmondtam, hogy nem! – csattant föl Anya, s maga is meglepődött hirtelen támadt indulatán.

– Csak folytasd! Mindjárt eléred, amit akarsz! Ne hagyd abba! – sugdosott Mohóság a gyerekeknek.

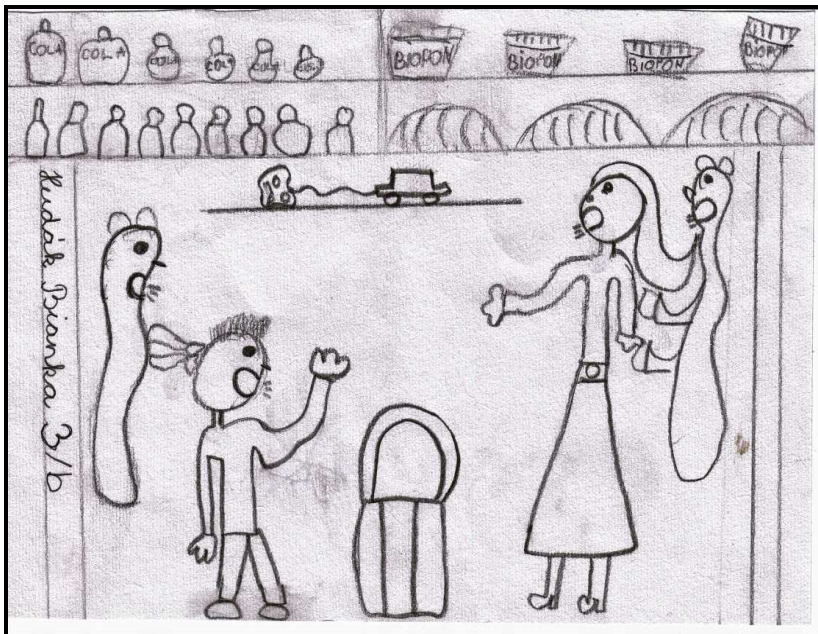
– Azt akarom, hogy vedd meg az autót! – bömbölte Dávid!

– Ez már sok! Mit enged meg magának ez a kis pimasz! Rendre kell tanítani! Keverj le neki egy nyaklevest! – súgta Harag.

– Fejezd be a hisztit! – kiabált Anya, aki nem értette, miért viselkedik a fia ilyen kiállhatatlanul, és pofon vágta, mire a gyermek keservesen sírva fakadt.

– Látod, nem szeret téged! Te se szeresd őt! – súgta Harag most már a kisfiú fülébe.

– Nem szeretlek! Utállak! – ordította Dávid, és Anya kezére ütött.

(Hudák Bianka 3.o.)

– Na, ezt jól csináltuk! – csapta össze tenyerét Harag és Mohóság.

Hamarosan az egész üzletközpont veszekedéstől visszhangzott. Az oszongok egy másik csapata nagy lakótelepre érkezett. Az egyik bérház negyedik emeleti lakásának rendetlen szobájában a vörös hajú Vili, akit igazgatói intővel aznap hamarabb hazaküldtek az iskolából, ágyán fekvé, magában bosszút forralva, kedvenc sorozatát bámulta a TV-ben. Fülein fülhallgató, két karja a feje alatt. Szívbeteg édesanyja a konyhában az ebédet főzte.

– Vilikém! Nem vinnéd le a szemetet? – kiabálta.

Mivel válasz nem érkezett, bement a szobába megnézni, miért nem felel a fiú. Elhúzta a fülétől a fülhallgatót, és újra megkérdezte.

– Fiam, ugye leviszed a szemetet?
– Persze, mindjárt – mondta, és visszahúzta a fülhallgatót.
– De sürgős ám, mert nem fér már a szemét a vödörbe – mondta az asszony.

Lustaság, aki akkor érkezett, rögtön a fiúhoz tapadt, és már akci-óba is lendült.

– Ugyan! Csak nem fogsz itt ugrándozni az anyád kedvéért! Olyan jó ez a film. Ráadásul egy ilyen nap után igazán rád fér egy kis kikapcsolódás!

– Jól van már, csak ezt még megnézem, mindjárt vége! – kiáltott vissza.

A film véget ért, és a fiú azon gondolkodott, hogy most leviszi azt a nyavalyás szemetet, de akkor elkezdődött egy újabb sorozat, amelyet még az előzőnél is jobban szeretett.

– Maradj! – súgta Lustaság. – Mi történhet, ha az a szemét egy kicsit később kerül a kukába? Olyan állati jó ez a bunyós rész. Ezt még igazán végignézhetnéd!

Vili maradt. Az erőszakos képsorok és a bosszú tervezésének öröme összefolytak gondolataiban, s ez teljesen lekötötte. Anyja újból bement a szobába.

– Fiam! Kérlek! Nem tart sokáig az egész.

– Már mondtam, hogy mindjárt! Szállj le rólam végre! – dühödött fel.

– Nehogy már robotnak nézzen téged! Eszed ágában se legyen ugrálni neki! Vigye le ő, ha annyira sürgős! – győzködte Lustaság.

Amikor újra bejött az asszony kérlelni, a fiú durván odavágta.

– Ha annyira sürgős, vidd le te magad! Engem ne ugráltass!

Anyja szemét elfutotta a könny. Szó nélkül fogta a szemetesvöd-
röt, és elindult vele lefelé a lépcsőházban. A fiú újra átadta magát a képzeletének. Egy kicsit később mégis, valami rossz érzése támadt. Túl nagy volt a csend lakásban. Felugrott az ágyról, és kiment a konyhába, de anyja nem volt ott, csak a megtisztított krumplicsok
kodott egy tálban. Kiszaladt a lépcsőházba, és ahogy lefelé nézett, rémülten látta, hogy a szomszédok összeszaladtak és izgatottan tár-
gynak valamit. Lekiáltott.

– Mi történt?

– Az édesanyád! Rosszul lett. Már hívtuk a mentőket!

Lustaság nagyot ásított, majd elsuhant egy másik házba. Itt már nem volt több dolga.

Fösvénység és csapata a város parkjában keresett áldozatokat. Egy népes baráti társaság üldögélt az árnyékot adó fák alatti padokon. Nagyokat nevettek az időnként elhangzó vicceken.

– Hol lehet Csaba? – kérdezte egyikük elkomolyodva.

– Nem tudom, már napok óta nem láttam – hangzott a válasz.

– Nézzétek! – kiáltott valaki. – Emlegetett számár!

– Szevasztok! – állt meg mellettük az emlegetett férfi. Arca hamuszürke volt.

– Mi a baj Csaba? Csak nem vagy beteg? – kérdezték tőle részvétellel.

– Nem. Csak nem találok munkát. Tudjátok, hogy bezárt az üzem, ahol dolgoztam, és sehol sem jutok munkához. A családomnak nem-sokára nem lesz mit ennie. Abból a kis pénzből, amit kerestem, nem tudtunk semmit félretenni. A fiam, Karcsi hogy fog így iskolába járni? Nem tudom, mit tegyek? – nézett barátaira kétségbeesetten.

– Ez szörnyű! Hogy milyen nehéz idők járnak ránk mostanában – mondta valaki.

– És most mihez akarsz kezdeni?

– Nem tudom. A számláimat sem tudom kifizetni – csüggesztette le fejét.

Fösvénység azonnal elkezdte a sugdosást, hol az egyiknek, hol a másiknak a fülébe.

– Figyeld csak meg! Mindjárt jön a kunyerálás! Hallgasd csak! Rögtön rátér a kölcsönkérésre! Lefogadom, hogy most azon gondolkodik, hogy pumpoljon meg téged!

Csaba valóban mindjárt megszólalt:

– Nem tudnátok átmenetileg kisegíteni? – kérdezte szégyenkezve.

Fösvénység újra végigsugdosta a füleket.

– Ugye megmondtam? Neked sincs fölösleges pénzed! Na és mi lesz a családod egyiptomi nyaralásával, ha odaadod neki a pénzt? És te, nem egy új autóra gyűjtesz? Vigyázz, mert elúszik!

– Kihez fordulhatnék, ha nem a legjobb barátaimhoz? – tárta szét karjait tehetetlenül Csaba.

– Ugye megmondtam, hogy ez lesz! – dobott be mindent Fösvénység. – Most az érzelmi húrokat pengeti! Vigyázz, bele ne sétálj a csapdájába! Persze, most jön a nagy barátsággal! Bezzeg, amikor neked nem volt partnered, hogy egy jót sörözzön veled! Akkor hol volt a barátság? Vigyázz! A barátság jelszava alatt sokan kifosztottak már másokat! A végén majd te leszel földönfutó!

A barátok mind csak ingatták a fejüket.

– Sajnos nem tudunk segíteni! Nekünk is nagyon nehéz az élet!

Csaba elbúcsúzott, és csüggedten továbbment. Ennyit ér az igaz barátság, gondolta magában, amikor a tó partjára ért. Van még értelme az életnek? Talán könnyebb lesz a családnak, ha legalább én nem pusztítom otthon a kenyeret, sóhajtott, és szomorúan nézte a sötéten csillogó vizet.

A tó melletti játszótéren két kislány üldögélt a fűben. Mindketten szép, új babájukkal játszottak. Hiúság meglátta őket, és azonnal odatapadt az egyik kislány füléhez.

– A te babád sokkal szebb, mint az övé.

– Az én babám sokkal szebb, mint a tiéd! – mondta a kislány.

– Nem igaz! A tiéd a szebb! – súgta Hiúság a másik kislánynak.

– Nem igaz! Az enyém a szebb! – kiáltotta a gyerek.

– Hallottad, mit mondott? Ne hagyd! – hergelte Hiúság.

– Az enyém akkor is szebb! – visította a lányka.

– Csak nem hagyod, hogy ő győzzön? Adj neki! – susogta az oszong a másik fülébe.

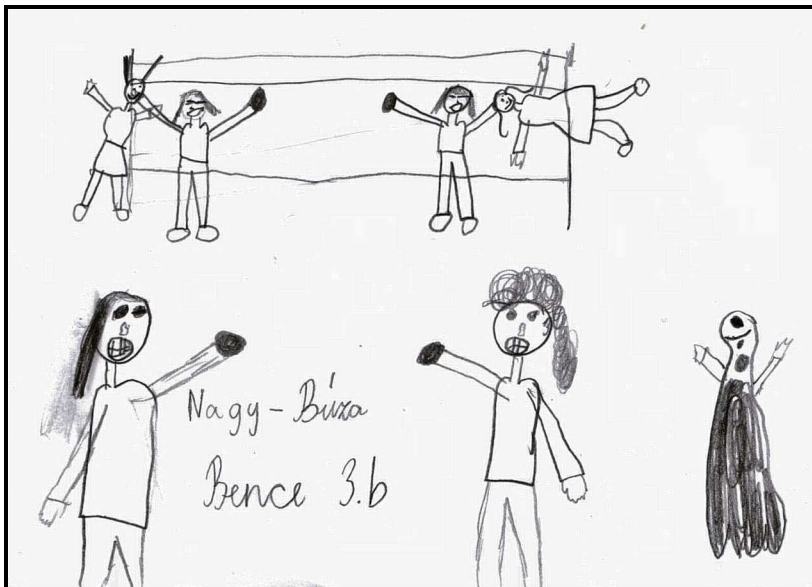
– Hazudsz! Az enyém sokkal, de sokkal szebb, te majom! – sikította a kislány, és megkarmolta barátnőjét, aki persze visszaütött, s így hamarosan verekedés lett a dologból.

Az anyukák, akik jó barátnők voltak, és eddig visszafogottan szemlélték csemetéik veszekedését, idegesek lettek.

– Hagyd, hogy szemed fényét összekarmolják? Egy ilyen buta gyerek? – tapadt rá Hiúság.

– Szedd le a buta kölyködet az enyémről! – kiabált a nő.

– Még hogy a te gyermeked buta? Az övé a nyomába se érhet sem szépségben, sem okosságban! – súgta Hiúság a másik asszonynak, s már el is húzta a csíkot, hiszen meglegegedetten látta, hogy a gyermekek után a két asszony is hajba kapott.

(Nagy-Búza Bence 3.o.)

38

Anya megállt a bevásárlóközpont egyik hosszú polca előtt, és komolyan Dávid szemébe nézett.

– Mi történt veled kisfiam? Te sohasem szoktál így követelőzni.

– Nem tudom – pityeredett el a kisfiú, mint aki most ébredt fel rossz álmából.

– Tudod mit? – simogatta meg Anya a buksi fejet. – Én is olyat tettem, amelyet nem szoktam. Nem is értem, hogy történhetett ez az egész. Kérjünk egymástól bocsánatot, jó?

– Ühüm... – hüppögte Dávid könnyáztatta szemeit dörzsölgetve.
– Bocsánatot kérek Anyá!

– Rendben drágám! Megbocsátok! – ölelte át. – Te is bocsáss meg nekem!

– Jó – viszonozta megkönnyebbült sóhajjal a nedves arcára cuppantott békepuszit.

Meglepetten látták, hogy körülöttük milyen nagy felfordulás támadt. Innen is, onnan is dühös kiáltások csattantak fel, közben keservesen síró gyermekhangok hallatszóttak.

– Mi történhetett itt? – kapkodta a fejét Anya. – Szerintem gyorsan fizessünk, és menjünk innen!

Szekertyén fölött a sötét árnyak teljesen ellepték az égboltot. Látni ugyan senki sem látott semmit, de érezhető volt a levegőben valami nagyon rossz. Mintha vihar készülődne. Az utcára lépve Anyán végigfutott valami hideg borzongás. Mindenfelé veszekedő, ideges embereket lehetett látni. Két kocsi éppen egymásba szaladt, majd nemsokára egy harmadik is. Vezetőik kiugráltak az összetört autókból, és hamarosan egymásnak estek. A közben megérkező rendőrök sem tudtak rendet teremteni, sőt, ők is verekedni kezdtek.

– Mindenki megbolondult ebben a városban? – nézett szét Anya rémülten. – Gyorsan menjünk haza! – szaporázta meg lépteit, és erősen szorítva Dávid kezét, szinte menekülőre fogta a dolgot.

A házuktól nem messze egy kétségbeesetten síró nő állította meg. Anya ismerte, mert Petivel egy osztályba járt a fia.

– Segítsen, kérem! – nézett rá sírástól vörös szemeivel.

– Mi a baj? Miben segíthetek? – ölelte át Anya az asszony vállát.

– Nem látta a férjemet?

– Nem. Miért, mi történt?

– Elveszítette a munkáját. Eddig sem éltünk túl jól, de a legszükségesebb mindig megvolt. Most azonban nagyon elkeseredett, mert a barátai sem segítettek rajta. Attól félek, valami rossz történik vele!

– Ugyan! – próbálta Anya vigasztalni. – Nem kell mindjárt a legrosszabbra gondolni!

– Állandóan azt mondogatta mielőtt elment otthonról, hogy az ő életének már nincs semmi értelme! – folytatta zokogva Karcsi édesanyja.

Hirtelen nagy hangzavar támadt, az emberek szaladtak a tó felé, majd nemsokára felhangzott egy mentőautó szirénája is. Anya és az asszony egymásra néztek, és rohanni kezdtek a többi ember után. Anya szorosan fogta Dávid kezét, aki nagy nehezen tudott csak lépést tartani a felnőttekkel.

A tóhoz érve átverekedték magukat a hatalmasra nőtt tömegen. A döbbenettől szinte teljesen lebénultak. A tó partján feküdt csuromvizesen Karcsi apukája, és úgy nézett ki, mintha nem lenne benne élet. Felesége felsikoltott és elájult. Gábor bácsi, a matek tanár, víztől csöpögő ruhában, a mentősöknek magyarázott valamit, akik éppen hordágyra helyezték az eszméletlen férfit. Valaki gyorsan odaugrott az elvágódó asszonyhoz, és elkapta, így nem esett a földre.

Anya odaszaladt a mentősökhöz.

– A hölgy a felesége ennek a férfinak.

– Jó. Mindkettőt bevisszük – felelt komor arccal a mentős. – Nem tudom, mi történik ma ebben a városban. Annyi riasztásunk volt, mint máskor egy év alatt. Nem győzzük a munkát – csóválta a fejét szomorúan.

Amikor lehajolt, hogy megfogja a hordágyat, a nyakában lógó lánccon megvillant egy kicsi aranycsillag. Dávid komoly arccal nézte.

– Köszönöm barátom! Megmentetted ennek az embernek az életét! – fordult a mentőorvos Gábor bácsihoz.

– Ó, én? Dehogyan! – szabadkozott a tanár úr elpirosodva.

– Pedig ez az igazság. Ha te nem jársz éppen erre, és nem húzod ki a vízből, bizony már nem lenne értelme, hogy a kórházba vigyük. Most sietünk, hogy mindkettőjüket a megfelelő ellátásban részesítsék. Viszontlátásra!

A mentőautó szirénázva elszáguldott, és a tömeg lassan kezdett szétoszlani.

– Tanár úr! – lépett Anya Gábor bácsihoz. – Maga csurom víz! Mi történt tulajdonképpen?

– Jó napot! – derült fel a tanár arca. – Bár igaz, nem a legjobb nap ez a mai! De örülök, hogy találkoztunk, mert szerettem volna magával személyesen beszélni Petiről.

– Tudom, elég baja van vele mostanában – restelkedett Anya.

– Igen, de ma sok mindenre fény derült, így már másképp látom a dolgokat.

– Mire derült fény? Én is megtudhatom?

– Szerintem a fiú mindent el fog mondani, amikor hazamegy az iskolából. Nem szeretném megelőzni. Ugye megérti? Arra kérem, hogy legyen megértő vele!

– Nem vagyok benne biztos, hogy bármit is értek, de rendben van. Türelmes leszek.

– Jó lesz, nagyon jó – bólogatott Gábor bácsi. – Minden rendbe fog jönni. Bízzon a fiában!

– Mindig is bíztam benne – mosolyodott el Anya. – Bár az utóbbi napok... hát nem volt könnyű megemésztennem a viselkedését. Ráadásul a férjem is kórházba került. A szívével van baj. Megbeszéltem Petivel, hogy iskola után együtt elmegyünk meglátogatni. Nehéz időket élünk, de remélem, hamarosan túl leszünk a megpróbáltatásokon.

– Így lesz, így lesz! De most búcsúzom, mert vissza kell mennem az iskolába.

– Így, vizesen?

– Nincs időm átöltözni, mert nagyon sietek. Már így is rengeteg időt veszítettem.

– Mi történt tulajdonképpen?

– Magam sem értem. Mostanában már nem először fordul ez elő velem.

– Hogy visszamegy az iskolába? – csodálkozott anya.

– Nem, dehogy, nem azt akartam mondani – mentegetőzött Gábor bácsi.

– Azt akarta mondai, hogy ritkán húz ki valakit a vízből, ugye?

– Jaj, dehogy! Inkább az, hogy nem azt teszem, amit elhatározok. Ma korán befejeztem az óráimat, és hazamentem. Otthon felhívott az igazgató úr, hogy sok furcsa dolog történt az iskolában, menjek be.

– Teremtőm! Történt valami baj az iskolában? – ijedt meg Anya.
– Mondja már, kérem!

– Nem kell megijedni. Peti mindent el fog mondani. Tehát elindultam az iskolába, amikor magam sem értem, miért, kerülő utat tettem erre, a tó felé. Mintha valaki ide irányított volna. Akkor meg láttam a tónak annál a szélénél, ahol a legmélyebb a víz, az éppen elmerülő férfit. Nem gondolkodtam, csak utána ugrottam, és kihúztam. Valaki közben már hívta a mentőket. Hát így történt.

– Ez hátborzongató!

– Igazán nem is értem, miért erre jöttem, hisz a rövidebb utat kellett volna választanom! Ez már nem is az első eset.

– Nagyon érdekes ez az egész. De nem tartom fel, mert még megfázik! Menjen csak tanár úr!

– Akkor a viszontlátásra!

– Igen. Viszontlátásra! – nézett Anya a gyorsan távolodó férfi után, majd Dávidhoz fordult: – Most végre mehetünk haza. Így is késő lesz már, mire elkészül az ebéd.

– Virágot hazavisszük? – kérdezte a gyermek.

– Nem. Ebéd után te is átmész a szomszédba, jó?

– Ühüm.

39

A gyerekek egyszerre kiáltottak fel. Nem is véletlenül, hiszen ami a Palotában fogadta őket, az egyszerűen leírhatatlan volt. A szemük elé táruló látvány teljesen lenyűgözte őket. A falak belülről ugyanolyan színpompás fényekben játszottak, mint kívülről nézve. A belőlük áradó ragyogás összeolvadt a padlóból a falak felé törő fénysugarakkal. Mindent arany és drágakő borított, a kupolát tartó tizenkét hatalmas oszlopot pedig egytől egyig igazgyöngyből építették meg. A jobb oldalon, ahol a palotából kifolyt az élet vize, gyönyörű, magasra nőtt cédruspálmák és bódítóan illatozó liliomok övezték a gazdagon feltörő kristályvizű forrást. Baloldalon, szintén virágok között, művészien megmunkált, rubinnal kirakott állványon egy arannyal borított könyv feküdt. Az állvány mellett, mindkét oldalon lángoló kardú geloszanok álltak csöndben, méltóságteljesen.

A bejáratnál szemben, a palota másik végében ott állt a Király trónja. Mintha tűzben izzó ércet láttak volna, amelynek négy sarkán négy emberhez hasonló alakú lény állt. Mindegyiknek négy arca és négy szárnya volt. Egyik arcuk emberi arc, a másik oroszlán arc, a harmadik bika arc, a negyedik pedig sas arc. Lábaik, melyek a trónt tartották, szikráztak, mint a ragyogó érc, szárnyukat kiterjesztették. A lények között mintha tűz ragyogott volna, a tűzből pedig villámok, mennydörgés és zúgás törtek elő. A négy alak feje fölött az éghez hasonló kék, kristályszerű boltozat feszült.

A trón előtt fényben játszó üvegtenger terült el, amelyben hét fáklya égett. A trón bal oldalán álló geloszan kezében egy szintén aranyfedelű, hét pecséttel lezárt könyvet tartott. A jobb oldalon egy hatalmas, csillogó páncélzatot viselő, kezében villámló hegyű dárdát tartó geloszan állt, mellette egy jóval kisebb, izgó-mozgó kis alak. Körös-körül a teremben geloszanok lebegtek, és olyan gyönyörűen énekeltek, amelyet a gyerekek még sohasem hallottak. Közvetlenül a trón előtt állt egy emberhez hasonló alak, akit fény vett körül. Szép arcáról sugárzott a jószág, szemei ragyogtak, mint a csillagok, és a ruhája is ragyogóan hófehér volt.

Amikor a gyerekek beléptek a Palotába, minden szem rájuk szegeződött, még a geloszanok is abbahagyták az éneklést. A gyerekek nagyon zavarba jöttek. Krisztina a haját simította le, Marcsi a szoknyáját igazítgatta el, Bea a kezeit tördelte. A fiúk megpróbálták lazán viselkedni, de ez egyáltalán nem ment nekik, így aztán hol zsebre dugták a kezüket, hol meg összekulcsolták a hátuk mögött. Marci időnként a nadrágjába törölgette izzadó tenyerét. Izgatottan toporogtak, amikor a hatalmas páncélos geloszan és a mellette mocorgó kisebb elindultak feléjük. A kisebb inkább társa háta mögül kandikált elő. Amikor a gyerekekhez értek, a hatalmas geloszan kissé meghajolt, majd megszólalt messzire zengő erős hangján.

– Legyetek üdvözölve Nymenben, Entis Király palotájában! – majd mosolyogva a gyerekekkel érkezett geloszanokra pillantott. – És ti is kedves testvéreim! Örülök, hogy látlak benneteket!

Miután kölcsönösen üdvözölték egymást, Jaraza a gyerekekhez fordult.

– Ne féljetelek már annyira! Néhányan már találkozottatok az iskolákban Meliachhal, aki a Király seregének a vezére.

– Hahó! – hajolt ki a kis geloszan Meliach mögül. – Én Szélsebes vagyok! És ti kik vagytok?

– Várj Szélsebes, előbb odavezetjük vendégeinket a Herceg elé – intette Meliach.

– Jó, jó! Akkor siessünk, menjünk már oda!

– Gyertek utánam! – kérte őket Meliach.

A gyerekek félve lépkedtek a csillogó, tükörsima padlón. Alig merték letenni a lábukat. Némiképp irigységgel nézték a geloszanokat, akik csak siklottak könnyedén. Rettenetesen izgultak, de Jaraza bátorítóan nézett rájuk. Végre odaértek a trón elé, és Meliach harsány hangon megszólalt.

– Boruljatok térdre a Herceg Úr előtt!

A geloszanok mind leborultak. Jaraza intett a gyerekeknek, hogy tegyék ők is azt. Kicsit esetlenül letérdeltek mindannyian.

– Jól van gyermekeim, álljatok fel hamar! – szólt gyengéd hangon a ragyogó tekintetű ember. – Micsoda öröm, hogy eljöttetek!

– Tényleg örültök nekünk? – kérdezte Péter. – És te ki vagy?

– Én Salvatore Herceg vagyok.

– Ó, szóval tényleg élsz! Úgy örülök! – nézett rá megrendülten Krisztina.

– Nagyon kedves vagy – mosolyodott el a Herceg. – Ígérem, nemsokára találkozunk, de most vár rám egy sürgős megbeszélés. Kérlek, Szélsebes, vezesd körbe vendégeinket a palotában, azután gyertek ide vissza!

– Természetesen, nagy-nagy örömmel! Gyertek velem! – invitálta a gyerekeket, boldogan ugrándozva.

– Megnézhetnénk az élet vizének forrását? – kérdezte Peti.

– Persze! Akkor kezdjük ott. De nem szabad ám abból nektek inni!

– Igen, tudjuk – válaszolt Kriszti.

– Milyen kristálytisztá a víz! – kiáltott fel Marcsi, amint odaértek.

– Bizony! Ilyet csak a mi Hercegünk tud fakasztani – büszkélkedett a geloszan. – Tudjátok, már régen történt, amikor az emberek megölték. Entis életre keltette, és a Herceg visszajött ide. Akkor fakadt itt ez a forrás, ami fénysugár formájában a Földig elér. Azért adta ezt a Herceg az embereknek, hogy idetaláljanak, Nymenbe.

– Annak ellenére, hogy megölték? – csodálkozott Bea.

– Bizony ám! A Herceg nagyon jó! Akkor menjünk tovább, jó? Most megmutatom nektek ott, azt a könyvet! – mondta Szélsebes, és már indult is a másik oldalon álló állványhoz. – Látjátok? Ez az emberek szent Könyve, az Élet Könyve. Entis nektek írta.

– És miért őrzik fegyveres geloszanok? – kérdezte Marci.

– Azért, mert szent! Nem férhet hozzá senki, hogy elvegyen belőle, vagy hozzátegyen bármit is.

– És amit mi olvasunk a Földön, az is ilyen igazi?

– Hát persze! Ennek a pontos másolata. Na, menjünk tovább!

– Szeretném kezembe venni a könyvet, ha lehet! – kérte Kriszti.

– Hát, azt nem hiszem, hogy lehetne! Ez felbecsülhetetlen kincs – fontoskodott Szélsebes.

Az egyik őrző geloszan azonban szó nélkül fölemelte az állványról, majd Krisztina kezébe adta a Könyvet.

– Ha ő megengedi, akkor persze lehet – szabadkozott Szélsebes.

A kislány megilletődve tartotta kezében a súlyos könyvet, melynek arany fedőlapjába csodálatos mintát vésett az ismeretlen mester. Furcsa betűk is ékeskedtek rajta.

– Ez milyen írás? – érdeklődött Kriszti.

– Ez a mi nyelvünkön van. Azt jelenti: Az Élet Könyve. Az egész ilyen nyelven íródott, úgyhogy nem hiszem, hogy el tudnád olvasni.

A többiek is azonnal körbevették Krisztit, és mindenki megsimogatta a könyv fedelét. Akkor a kislány visszaadta az őrző geloszannak.

– Köszönöm szépen, hogy megnézhattuk közelről. Kérlek, tedd vissza!

– Szívesen! – mosolygott rá az őr.

– Nahát, Nochél! Rám még sosem mosolyogtál ilyen kedvesen – szólt rá némi éllel a hangjában Szélsebes. – Akkor most már tovább mehetünk? – fordult a gyerekekhez.

– Menjünk! – felelték egyszerre.

– Mielőtt a trónhoz mennénk, nézzétek azt a geloszant, aki ott áll a baloldalon, kezében egy lepecsételt könyvvel. Odamegyünk hozzá.

– Az milyen könyv? – érdeklődött Zotyó.

– Nymen Anyakönyve – felelte Szélsebes, amikor odaértek. – És látjátok rajta ezt a hét pecsétet? Ezeket majd csak akkor törik fel, amikor vége lesz az egész világnak. Azoknak az embereknek a neve van beleírva ebbe a könyvbe, akik örökre Nymenben laknak majd. És csak egyvalaki nyithatja ki.

– Kicsoda?

– Természetesen csakis Salvatore Herceg.

– Milyen kár, hogy én szinte semmit sem tudtam eddig a Hercegről! – sajnálkozott Bea.

– Hát én is ugyanezt mondhatom! – szólalt meg Peti. – Amit tudok róla, azt csak nemrég hallottam Jarazától.

– Én szintén semmit sem tudtam erről az egészből – csatlakozott Marci is.

– Akkor ezt sürgősen pótolni kell! – lépett hozzájuk Meliach. – Most gyertek a trónhoz, a Herceg már vár benneteket!

– Miért nem ül senki a trónon? – kérdezte Marci.

– Dehogynem ül senki – mondta Szélsebes. – Csak nem látod! Entist a Földön élő ember nem láthatja, mert abba belehalna.

– Ezért beszélgettek velem – mosolygott rájuk a Herceg. – Körülnéztetek?

– Igen. Itt minden olyan gyönyörű! – lelkenedett Kriszti.

– Most fontos dolgokról kell beszélnünk! Üljetek le! – mutatott Salvatore a puha selyempárnákra, amiket szorgos geloszanok helyeztek el a földön, félkörben a trón körül.

Amíg a gyerekek helyet foglaltak, megérkeztek őrző geloszanjaik is. A Herceg is leült a gyerekek közé.

– Nagyjából tudjátok már – kezdte Meliach –, hogy az oszongok, akik kezdetektől fogva gyűlölik az embereket, és a vesztüket akarják, most erőteljes támadásba lendültek.

– De mit akarnak az emberekkel? Megölni őket? – aggodalmaskodott Bea.

– Nem, hiszen erre nincs hatalmuk. De azt elérhetik, ha nem vigyázunk, hogy az emberek úgy döntenek, nincs szükségük Entisre. Sajnos ezek az emberek soha nem jutnak majd el Nymenbe, hiába fakasztotta a Herceg a forrást.

– Olyanok is vannak, akik nem is hallottak még a Hercegről, vagy nem hiszik, hogy Ő valóban létezik! Mint például az én szüleim! – mondta Marci. – Velük mi lesz?

– Jó kérdés – szólalt meg a Herceg. – Tudod, én a forrást nem csak egyes embereknek adom, hanem mindenkinek. De azt is tudom, hogy nem mindenki hallott rólam, és vannak, akik hazugságokat terjesztettek el velem kapcsolatban. Ezek mögött az oszongok állnak, akik meg akarják akadályozni, hogy az emberek Nymenbe jöjjenek.

– Igen, ezeket a hazugságokat sajnos ismerjük – szólt közbe Bea.

– Biztosan észrevettétek már – folytatta Salvatore –, hogy amikor valami rosszra készültek, vagy rosszat tesznek, megszólal bennetek egy belső hang, ami figyelmeztet, hogy ezt nem kellene!

– A gyerekek buzgón bólogattak.

– Hú, nekem már hányszor megszólalt, de én sokszor nem hallgattam rá! – jajdult fel Zotyó. – Például, amikor folyamatosan dézsmálom a hűtőt.

– Lám, lám – bölintott a Herceg. – Ez a belső hang Entis hangja. Ő képes a gondolatát messzire sugározni. Így figyelmezteti az embereket, hogy ne tegyenek rosszat.

– Tényleg? – ámuldozott Marci.

– Igen, és aki hallgat erre a figyelmeztetésre, azt befogadjuk Nyemenbe akkor is, ha rólam sosem hallott.

– És mi történik azzal, aki nagyon-nagyon sok rosszat tesz az életében, de a végén mégis hallgat a hangra és meg akar változni? – kérdezte Marcsi.

– Annak az embernek is helye van itt köztünk.

– Én már megbántam minden rosszat! – sietett közölni Peti.

– Tudom, fiam – tette kezét a fiú vállára.

– És aki mindig csak rossz, és nem szereti Entist és téged, és nem is bánja meg a rosszaságait? Az is bejöhet ide?

– Nem – felelte elkomolyodva Salvatore. – Ez a törvény. De az ilyen ember nem is vágyik ide, mert aki gyűlöli Entist, az nem szeretne a közelében lakni. Ő maga nem akar idejönni.

– És akkor hol fog lakni a földi élete után? – csodálkozott Marci.

– Zortahákban, a fekete bolygón – felelte Meliach. – Az oszongok között. Mindenki olyan társaságot választ magának, amilyen ő maga. Aki mindig csak rosszat tud tenni, az azért megy a sötétség bolygójára, mert ott olyanok lagnak, mint ő. Az oszongok is csak gyűlölködni tudnak, és másoknak ártani.

– És sok ember van Zortahákban?

– Sajnos igen – komorodott el a Herceg. – Azt szeretnénk, hogy minél kevesebb ember kerüljön oda. Ezért is vagytok most itt.

– Miért? Nem értem, mi közünk nekünk ehhez? – akadékoskodott Marci.

– Mert ti már tudjátok az igazságot. Nektek kell megértetni a többi emberrel, azokkal, akik nem ismerik, vagy nem hiszik el az igazságot, hogy ez itt az igazság! – mutatott körbe.

– De hogyan tehetnénk? Mi csak gyerekek vagyunk? – esett kétségbe a feladat súlyától Krisztina.

– Nem kell félnetek! Nem kérném ezt tőletek, ha nem lennétek képesek rá!

– De mit kell tennünk? – kérdezte Peti.

– El kell mondanotok mindenkinek az igazságot! De ez nem minden. Tettekkel is bizonyítanotok kell, hogy amiről beszéltek, az igaz!

- Milyen tettekkel?
- Amikor emberként éltem a Földön, azt tanítottam az embereknek, hogy legyenek jók. Ezt kérem tőletek is!
- Ez azt jelenti – szólalt meg Zotyó –, hogy meg kell javulnunk nagy hirtelenjében, és még másokon is segítenünk kell?
- Tudjuk, hogy nem megy ez olyan egy-kettőre – nevetett Meliach. – De legalább meg kell próbálni! Már az is valami.
- Hát, ez egyáltalán nem lesz könnyű! – fűjt nagyot Marci gondterhelten.
- Tudom. Éppen ezért adok nektek segítséget – felelte a Herceg.
- A geloszanokat? – kérdezte Marcsi.
- Természetesen őket is. És kaptok másféle segítséget is. Hatalmasabbat, erősebbet még a geloszanoknál is.
- Mi lehet még tőlük is hatalmasabb és erősebb? – vont a föl szemöldökét Marci.
- A Lélek – felelete Meliach. – Ő ugyanolyan hatalmas és erős, mint a Király, hisz belőle való. Ő képes arra is, hogy bennetek lakjon.
- Megtanít benneteket mindenre, amit tudnotok kell – mondta a Herceg –, és mindig megmutatja majd nektek, mi az igazság. Segítségével felismeritek azokat az embereket, akik a mi híveink. Együtt pedig megtörhetitek Sánta hatalmát a Földön.
- De ugye, Te is velünk jössz? – kérlelte Marcsi.
- Nem. Én már megtettem a Földön, amit lehetett. A többi rajtak múlik. Ettől több segítséget nem adhatok. Megértettétek, amit mondtam?
- Azt hiszem – hajtotta le fejét Peti bánatosan. – És mi lesz, ha nem sikerül?
- Ti már akkor is nagyon nagyot léptetek afelé, hogy Nymen lakói legyetek majd egykor. Ha nem tudtok mindenkit megmenteni, az nem a ti hibátok, hiszen ez nekem sem sikerült. Minden ember maga dönt a saját sorsáról. Azért kövessetek el mindent, ami tőletek telik. Megígéritek?
- Igen – felelték.

– Akkor most álljatok fel, gyermekeim! – szólította őket gyengéden a Herceg. – Kérdésem van hozzátok.

– Mi az? – kíváncsiskodott Zotyó.

– Azonnal megmondom. Kérlek, hogy minden kérdésemre egyenként feleljetek! Tehát elfogadjátok-e, hogy uratok és királyotok én legyek?

– Igen! – válaszolták.

– Jó. Megígéritek-e, hogy úgy fogtok élni, ahogy én tanítottam az embereknek, amit nektek is elmondtam az előbb?

– Igen, megígérjük.

– Akarjátok-e, hogy a Lélek, bennetek éljen?

– Igen, akarjuk!

– Akkor most megkapjátok a Lelket – mondta a Herceg, majd a gyermekek felé tárta kezeit, és a trónból vakítóan ragyogó fényözön árasztotta el őket.

A fény körülölelte a kis csoportot, a levegőbe emelte, és egyre erősebben ragyogott. A geloszanok örömmel nézték őket. Nemsokára a fény éppoly gyengéden tette le a gyerekeket, ahogyan fölemelte őket.

– Mi történt? – kérdezte szédülő fejjel Peti.

– Megkaptátok a Lelket! Most már bennetek él.

– Ez csodálatos volt – rebegett Kriszti. – Én még sosem éreztem ehhez hasonlót!

– Én sem – csatlakozott Bea is. – Mi történt velünk?

– A Lélek jelenléte okozza bennetek ezt az örömteli érzést. Most már mindig veletek marad. Hacsak ...

– Mi az a hacsak? – tért magához elragadtatásából Marci.

– Hacsak nem tesztek szándékosan valami nagyon rosszat. Akkor nem tud tovább bennetek élni. A Lélek irtózik a rossztól. Csak a különleges szívűekben érzi jól magát.

– Én nem szeretnék olyat tenni, amiért nem érzi jól magát – aggódott megint Krisztina, és mellére szorította kezeit.

– Csak rajtad múlik – nézett rá szeretettel a Herceg. – Most már mindent tudtok, ami szükséges. Lassan indulnotok kell! Amikor visszatértek a Földre, ne felejtsetek el abból semmit, amit itt láttatok és hallottatok! Ne féljete! Legyetek bátrak! Nincs senkinek olyan hatalmas segítője, mint nektek! És veletek vannak a geloszanok is. Entis és én is szüntelenül veletek leszünk, hiszen most már bennetek lakik a Lélek, aki összeköt bennünket. Tehát nincs félnivalótok!

– Mégis, hogyan csináljuk? – kérdezte Peti aggodalommal a hangjában.

– Látjátok ezt a kis szelencét a kezemben? – mutatott nekik a Herceg egy átlátszó kis üvegedénykét, aminek a belsejében, mintha tűz égett volna. – Amikor kinyitom, rátok száll a jelem.

Félresimította homlokára omló haját, és előtűnt alatta egy ragyogó csillag. A gyerekek álmélkodva nézték. A Herceg kinyitotta a szelencét. Abban a pillanatban egymás után hat kis lángocska emelkedett ki az üvegcséből, és egyenként a gyermekek homlokára tapadt.

– Milyen meleg! – kaptak a homlokukhoz.

– Peti! – kiáltott fel Zotyó a meglepetéstől. – Látok a homlokodon egy aranycsillagot!

– Én is a tiédem! És a tiéteken is – nézett végig a többiekben.

– Ez a jelem – mondta csöndesen Salvatore. – Mindenki viseli, akinek a szívébe költözött a Lélek.

– De én eddig még sosem láttam ilyet – értetlenkedett Bea, simogatva a homlokán érzett jelet.

– Persze, hogy nem, hiszen az emberek számára általában láthatatlan a jel. Most ti megkaptátok ezt a látást, hogy segítségetekre legyen. Az a feladatotok ugyanis, ha még nem felejtettétek el, hogy összegyűjtsétek azokat az embereket, akik az én követőim.

– Igen. Nem felejtettük el. – mondta Peti.

– Még egy nagyon fontos dolog. Most mindannyian kapok tőlem egy ilyen szelencét. Legyen állandóan nálatok. Amikor olyan emberrel beszéltek, aki nem ismer engem, de szeretne megismerni, és elhiszi nektek az igazságot, amit majd elmondotok neki, akkor nyissátok ki, és a jel az ő homlokán is ott lesz. Nagyon vigyázzatok ám rá, nehogy rossz kezekbe kerüljön!

– Vigyázunk! – ígérték a gyerekek. – De honnan fogjuk tudni, hogy biztos jó ember az, akinek a homlokára kerül a jel?

– Nem kell félnetek! Csak azon az emberen lesz ott a jel, akibe a Lélek beköltözik. Ő pedig jól tudja, ki az, aki őt szívesen fogadja. Csak olyan lehet, aki különleges szívű.

– Akkor jó! – sóhajtott megkönnyebbülten Peti.

– Most búcsúzzunk el! – a Herceg egyenként megölelte a gyerekeket. – Találkozunk még, ne búsuljatok! – mosolygott rájuk szeretettel.

– Köszönjük, hogy eljöhettünk ide!

– Viszontlátásra gyerekek! – hajolt meg feléjük a hatalmas Meliach.

– Most álljatok körbe, mert indulunk! – szólt Jaraza, és a szorosan egymásba kapaszkodó gyerekeket körülvették a geloszanok.

– Viszlát mindenki! – kiáltotta Kriszti könnyes szemmel.

– Viszontlátásra! – integetett a Herceg, és a geloszanok is mind.

– Szemeket behunyni! – szólt Elidán, és már száguldottak is.

41

Hirtelen kemény talajt éreztek a lábuk alatt. Kinyitották a szemüket, és ott találták magukat az iskola udvarának betonján. A gyerekek mind kint szaladgáltak.

– Még szünet van – állapította meg Marci, levéve bepárasodott szemüvegét, hogy megtörölje. – Ezek szerint öt perc sem volt az egész. Ez lehetetlen.

– Lehet, hogy csak álmodtam az egészet? – kérdezte Marcsi óvatosan.

– Miért? Mit álmodtál? – nézett rá Peti.

– Hát azt, hogy Nymenben voltunk.

– Akkor mégsem álmodtál! Ez megtörtént.

– Honnan tudod?

– Onnan, hogy én is Nymenben jártam.

– És én is – jelentette ki Zotyó.

– Szerintem mindegyikünk így van ezzel, nem igaz? – nézett Kriszti Beára, aki buzgón bólogatott.

– Ezek szerint tényleg ott jártunk, nem álom volt – mondta Peti, majd zsebébe nyúlt, és előhúzta az üvegszelencét. – Tessék, itt a bizonyíték! – mutatta körbe.

A gyerekek gyorsan zsebükhöz kaptak, és egyenként mutatták fel a náluk lévő szelencét.

– Tehát igaz – állapította meg Zotyó. – Marci, mi bajod? – lökte meg a mozdulatlanságba merevedett, tátott szájjal a messzeségbe bámuló fiút.

– Látok – nyögte ki.

– Persze, hogy látsz, miért ne látnál? – értetlenkedett Zotyó.

– Nem értitek? Én szemüveg nélkül is nagyon jól látok – mutatta a kezében tartott szemüveget. – El tudom olvasni, mi van arra a plakátra írva – mutatott a kerítésen túl lévő hirdetőoszlopra.

– Na de, ez hogy létezik? – csodálkozott el Bea.

– Úgy, hogy Nymenben minden betegség meggyógyul – szólt közbe Jaraza, aki a többi geloszannal együtt mosolyogva figyelte a gyerekek beszélgetését.

– Hát ez hihetetlen! Vagyis hihető! Szóval király! – örült Marci. – Ezt elteszem emlékébe – tette zsebre szemüvegét.

– Hány órátok lesz még ma? – kérdezte Peti Krisztitől, de ekkor megszólalt a csengő.

– Már csak egy! – felelte a kislány, és indult a bejárat felé Marcsival együtt.

– Nekem is! – kiáltott utána. – Akkor óra után a sulis előtt találkozunk!

– Rendben! – kiabált vissza Kriszti, és eltűnt a bejárat mögött.

Jaraza közben intett, hogy el kell menniük. Valami történhetett, mert az összes geloszán felemelkedett, és nagy sebességgel elrepült.

– Vajon hová mennek? – töprengett Peti kissé aggódva.

Már csak az ötödik bé maradt az udvaron. Nem tudták, jön-e valaki Ákos bácsit helyettesíteni. A gyerekek kisebb csoportokba verődve beszélgettek a nap nem szokványos eseményeiről. Egyszer csak Gábor bácsi jelent az ajtóban, és egyenesen Petiék felé tartott.

– Mi történhetett Gábor bácsival? Csuumvív a ruhája – képedt el a fiú.

– Nahát! Tényleg. Lehet, hogy otthon leette, ezért gyorsan kimos-ta, de már nem volt ideje megszáritani – próbált magyarázatot ke-resni Marci a furcsaságra.

– Á, azt nem hiszem – ingatta a fejét Peti, és érdeklődéssel figyel-te a tanárt, amint átázott cipőjében hangos cuppogással közeledett.

– Fiacskám, gyere ide gyorsan! – kiáltotta neki már messziről.

– Vajon mit akar? – nézett barátjára Marci.

– Nem tudom. Majd kiderül – vont vállat Peti, és elindult Gábor bácsi felé.

– Tanár bácsi hogyhogy itt van? – csodálkozott a fiú, és nagy örömmel állapította meg, hogy a tanár homlokán ott ragyog a jel.

– Megvan annak az oka! A lényeg az, hogy hallottam mi történt itt ma. Azt is, hogy bezárást kaptatok. Beszéltem az Igazgató úrral, úgyhogy minden rendben lesz, óra után hazamehettek. Én viszont azt kérem tőled, hogy mielőtt elmennél, mindenképpen keress meg a tanáriban!

– Ez nagyon szuper. De mitől tetszik ilyen vizes lenni?

– Hosszú történet, majd máskor elmondom. Most nincs idő erre.

– Én viszont szeretnék majd valami nagyon fontosat elmondani! Lehetne, hogy Gábor bácsi összehívja azokat a tanárokat, akik szin-tén hívei a Hercegnek?

– Néhányról tudom, hogy azok, de nem mindenkiről. Tudod, nem olyan idők járnak, amikor ezt mindenki bátran meri vállalni. De honnan tudod, hogy én... – kérdezte meglepetten.

– Erről akarok beszélni. Én meg tudom mondani, kik azok!

– Hogyan?

– Majd elmesélem.

– Jó. Akkor óra után bejössz a tanáriba, és megmutatod nekem, hogy kiket kell összehívnom!

– Jó! És köszönöm!

– Mit?

– Hát, hogy el tetszett intézni, hogy hazamehessek! Így megláto-gathatom Apát!

- Nincs mit fiam! Szívesen – mondta, és bement az iskolába.
- Na, mit mondott? – unszolta Marci a visszatérő fiút.
- Óra után bemegyünk hozzá mindannyian. Ő is Entis híve. Segíteni fog nekünk. Abban máris segített, hogy elmarad a bezárásunk.
- Ez komoly? – nézett rá Marci.
- Hiszen mindig is nagyon rendes volt – magyarázta Peti.
- Ez igaz! Látod, ha jobban odafigyeltünk volna, megismertük volna a jó embereket.
- Így igaz, Marci. De jobb későn, mint soha, nem? Nézzétek csak! – mutatott a kissé távolabb csendesen beszélgető Évire, Lackóra és Pistire.
- Tényleg! – lelkesedett Bea. – Rajtuk van a jel! Menjünk oda hozzájuk!
- Menjünk! – egyeztek bele a fiúk.
- Sziasztok! – köszöntek rájuk.
- Sziasztok! – válaszoltak meglepetten.
- Bántani akartok minket? – kérdezte idegesen Pisti.
- Miért akarnánk? – csodálkozott Marci.
- Miért? Már elfelejtetted, hogy milyen sokszor belénk kötöttél?
- Tényleg? – vakarta meg a fejét Marci, mint mindig, amikor zavarban volt.
- Bizony. Soha nem voltatok velünk valami kedvesek – felelte Évi.
- Az az igazság, hogy mindig valami csodabogárnak néztünk benneteket – ismerte be Peti.
- Értem. És most, más a helyzet? Mi változott? – tette fel a kérdést Lackó.
- Hát, mi változtunk.
- És el is higgyem? Még tegnap nem láttam ezt a változást. Bár kétségtelen, hogy ma, Ágota néni óráján már egészen másként viselkedtél, mint a többiek – ismerte be Pisti.
- És ti sem dőltetek be! Szeretnénk a barátaitok lenni – jelentette ki Peti.
- Miért? Most már szeretitek a csodabogarakat?
- Azért, mert a Herceg követői vagytok.

- Honnan tudod? – nézett össze a három gyerek.
- Tudom és kész.
- Mit lehet itt tudni? – szólt bele a beszélgetésbe hangoskodva Karcsi, aki váratlanul tűnt fel a színen. – Mit gondolsz Peti, elpáholjam egy kicsit ezeket a kis nyálasokat?
- Azt próbáld meg! – lépett felé fenyegetően Peti.
- Neked meg mi bajod? – hökkent meg Karcsi. – Sosem voltál odáig ezekért a kis nyafogósokért! Jó kis buli lenne egy kicsit meg-ruházni őket!
- Ez neked a jó kis buli? Mi abban a jó, hogy megvered a töled kisebbeket, meg gyengébbeket?
- Na mi van veled? Eddig nem vettem észre, hogy az igazság bajnoka lenni! De úgy látszik, már neked is szükséged van egy kis fenytésre! – gyürkőzött neki a nagyra nőtt, erős fiú.
- Megbánod, ha megütsz! – figyelmeztette Peti, aki látta, hogy a geloszanok sorfalat állnak előtte.
- Még fenyegetsz is? – dühödött be Karcsi, és nekirontott. Ám lepattant a geloszanok faláról, és elterült a földön.
- Na, most jól pofára estél, szó szerint – vetette oda neki Marci.
- Mi történt? Te megütöttél engem? – nézett elképedve Petire.
- Én aztán nem.
- De akkor mi történt? És mi történt veled is? Nem olyan vagy, mint mások!
- Örülök, hogy észrevetted!
- Tulajdonképpen nem is akartam verekedni. Bocs! – kászálódott fel, piszkos kezeit a nadrágjába törölgetve.
- Nem haragszom – mondta Peti kezét nyújtva.
- Komolyan? – gyanakodott Karcsi. – És miért nem? Én a helyedben haragudnék.
- Úgy látszik, tényleg történt vele valami – jegyezte meg Lackó.
- Igen, történt. Találkoztam a Herceggel. Ő megtanított rá, hogy viselkedjem.
- A Herceggel? – kapta fel a fejét Karcsi. – A nagymamám régen nagyon sokat beszélt nekem róla, de amióta meghalt, azóta senki. A szüleim nem hisznek benne, hogy valaha is létezett.

- Pedig Ő létezik, és él most is Nymenben.
- Honnan tudod? – kérdezte Évi.
- Onnan, hogy mi voltunk ott.
- Ezt nem hiszem! Élő ember oda nem teheti be a lábát! – vitakozott Pisti.
- Pedig mi betettük – állt Peti mellé Marci.
- Azt akarjátok mondani – kérdezte Bea –, hogy ti úgy hisztek a Hercegben, hogy soha nem is láttátok Őt?
- Hát persze. Amióta visszament Nymenbe, azóta senki sem látta, csak várják az emberek, hogy újra eljöjjön a Földre, és megszüntesse ezt a sok igazságtalanságot! Addig azonban nem láthatja senki.
- De igen, mi láttuk! Ezért mi jóval könnyebb helyzetben vagyunk, mint ti. De nektek sokkal nagyobb hitetek van, hiszen olyan valakiben hisztek, akit nem is láttátok!
- Tudod – mosolygott Évi –, ha nem is látjuk, de itt legbelül – mutatott a szívére – tudjuk és érezzük Őt. A Lelke pedig bennünk lakik.
- Látom – felelte Peti. – Mi is megkaptuk tőle a Lelket. Bennünk van, a szívünkben lakik.
- Hogyhogy látod? Azt nem lehet látni!
- De igen. Én is látom, és Bea és Zotyó is látja – védte meg barátját Marci. – A Herceg akarta, hogy lássuk, mert veszélyben vannak az emberek.
- Erről már mi is hallottunk – csodálkozott Lackó.
- Én is szeretnék olyan lenni, mint ti! – szólalt meg csöndesen Karcsi.
- Komolyan? – kérdezte meglepetten Peti.
- Igen. Beszelnétek még nekem a Hercegről, és a Nymen bolygóról?
- Beszélünk hát! Nagyon szívesen – veregette hátba Karcsit örömében Zotyó.
- A geloszanok a győzelem jelét mutatták a gyerekek felé.
- Találkozhatnánk mindnyájan óra után a sulis előtt? – kérdezte a többiektől Peti.
- Persze – bólogtak a gyerekek.

- Akkor jó. Nekünk van egy kis elintézni valónk Gábor bácsival. Remélem, tudtok addig várni! Nagyon fontos lenne!
- Rendben – adta meg mindenki nevében a beleegyezést Lackó.
- Ti keressétek meg azokat, akikről tudjátok, hogy a Herceg híve, és őket is hívjátok! – fordult Peti Lackóékhoz.
- Én is jöhetek? – kérdezte Karcsi.
- Naná! Akkor a kapunál – erősítette meg Peti még egyszer, mert közben kicsengettek.
- Milyen gyorsan eltelt az idő! – csodálkozott Marci.
- Igen. De most siessünk, mert várnak a tanáriban!
- Váratlanul megszólalt a hangosbemondó.
- Lipták Karcsi azonnal jöjjön az igazgatói irodába! Lipták Karcsi azonnal ...
- Mi történhetett? – képedt el Karcsi. – Nem tettem semmi rosszat. Vagyis nem emlékszem rá.
- Menj gyorsan! – biztatta Peti. – Reméljük, nincs semmi baj!
- Én is azt remélem! Feltétlenül megkereslek majd, mert nagyon szeretném, ha folytatnánk a beszélgetést!
- Úgy lesz Karcsi, ne izgulj!
- Akkor sziasztok! – kiáltotta, és már robogott is a bejárat felé.

42

Peti és barátai a tanári szoba előtt álltak. Nagy levegőt vett, és bekopogott. Mindig remegtek a térdei, amikor ide be kellett mennie.

- Itt vagyok! Jövök már! – kiabált Gábor bácsi a folyosó végéről.
- Gyertek, gyertek csak ide! – integetett sürgetőn.

A gyerekek odaszaladtak.

– FigyeljeteK rám! Most menjeteK be a tanáriba, nézzéteK meg a tanárokat, hogy kinek a homlokán látható a jel. Aztán visszajötteK hozzám, és elmondjátok.

- Honnan tetszik tudni, hogy látjuk a jelet? – csodálkozott Peti.
- Te magad mondtad az előbb!
- Én? – gondolkodott el. – Nem emlékszem, hogy mondtam volna.

– Most nem érünk rá itt a részletekről vitatkozni! Induljatok gyorsan!

– Miért nem tetszik velünk jönni?

– Nem szeretném, ha kitudódna, hogy miben mesterkedünk.

– Mesterkedünk? Miért mesterkednénk? – kérdezte meglepetten a fiú.

– Nem ez a lényeg – magyarázta Gábor bácsi –, hanem az, hogy ha a jel nélküliek észreveszik, hogy figyeljük őket, még bajunk is eshet.

– Milyen bajunk? Az, hogy valaki nem a Herceg híve, még nem jelenti azt, hogy gonosz! Ráadásul itt vannak a geloszanok is!

– Nincsenek itt. Nem láttátok, hogy mind elmentek?

– Majd visszajönnek.

– Igen? Akkor is óvatosnak kell lennünk! Akár meg is támadhatnak minket.

– Kik? – Peti zavarodottan nézett Gábor bácsira. Nem értette, mi történhetett vele. – Egyébként honnan teszik tudni, hogy elmentek a geloszanok, hiszen nem is tetszik látni őket?

– Az most mindegy. A lényeg az, hogy tudnom kell, kiken van jel! Nagyon fontos!

– De hát az imént azt tetszett mondani, hogy több olyan tanárt is tetszik ismerni, aki a Herceg követője.

– Pssssz... Ne mondd ki a nevét! Egyébként persze, hogy ismerlek, de így biztosabbak lehetünk mindenki felől.

– Nem is tudom, nekem olyan furcsa ez az egész.

– Jaj, fiam! Ne vacakolj, hanem szedd a lábadat, és menj már!

– Maga nem Gábor bácsi! – kiáltott fel Peti a férfira bámulva.

– Már hogyan lennék! – mérgelődött a férfi.

– Igazad van Peti, tényleg nem ő az! Nézd csak a homlokát! – rikantott diadalmasan Marci.

– Nincs ott a jel! – döbrent meg Bea.

– És nézzétek, teljesen száraz a ruhája! Hogy nem vettük észre?

– Micsoda? Hogyan száraz? Milyen legyen?

Abban a pillanatban már ott termettek a geloszanok is.

– Ügyes! Mégis vakmerőség volt azt gondolnod, hogy ez sikerülhet – szegezte kardját Jaraza a Gábor bácsinak látszó valaki nyakához.

Gábor bácsi alakja hirtelen szétpukkadtt, és egy ronda oszong állt a helyén.

– Akkor én most el is mennék – próbálkozott Megtévesztés.

– Szó sem lehet róla! – mondta keményen Elidán. – Most már nem úszod meg olyan könnyen. Magad kerested, amit most kapsz!

– Gyerekek! Mondjátok egyszerre: „Visszautasítalak Megtévesztés szelleme! A Herceg az úr!”.

– Jaj, csak azt ne! Jajjaj! – fogta el a pánik az oszongot.

– Ez valami varázsszó? – kérdezte Zotyó.

– Nem, nem varázsszó! Ez az oszongok visszautasítása, és a Herceg segítségül hívása. Mondjátok gyorsan!

Akkor a négy gyerek egyszerre kimondta.

– Visszautasítalak Megtévesztés szelleme! A Herceg az úr!

Az oszong először összement, majd hirtelen elkezdett pörögni, mintha láthatatlan zsineggel körbekötözte volna valaki. Amikor megállt a pörgés, már mozdulni sem tudott, úgy meg volt kötözve. Két geloszan sietve elvitte.

– Hú, ez meleg helyzet volt! – vett jó mély levegőt Peti.

– Az a fontos, hogy fölismertétek a hamisat. Ez már a Lélek működése bennetek.

– És vele mi lesz? – mutatott az elhurcolt gonosztevő felé Marci.

– Őt visszatoloncolják Zortahákba, ahonnan hosszú ideig nem fog előkerülni – felelte Jaraza. – Ezentúl akárhányszor oszonggal találkozotok, mindig ezt kell mondanotok!

– Jó, de akkor is sikerül így megkötözni, ha ti nem lestek ott?

– Igen. Azonban fontos, hogy kimondjátok ezeket a szavakat!

– De miért pontosan ezeket?

– Azért, mert egyrészt szükséges, hogy mindig visszautasítsátok őket, és mindent, amit tesznek, vagy amire benneteket akarnak rávenni! Másrészt, amikor a Herceg nevét kimondjátok, akkor az oszongok ereje csökken!

– Értem már! Ezért volt ideges Gábor bácsi képében, amikor ki-
mondtam a Herceg nevét.

– Pontosan így van.

– És ti hová mentetek olyan gyorsan?

– Sajnos az oszongók az egész várost ellepték, és borzasztó nagy
felfordulást okoztak. Máris rengeteg tragédia történt. Néhányat meg
tudtunk akadályozni, hála a Királynak! Egy férfi például a tóba akar-
ta ölni magát, de sikerült odavezetnünk a ti Gábor bácsitokat, aki
megmentette az életét.

– Aha! Most már értem, miért volt Gábor bácsi ruhája csurom
víz! Mondd Jaraza! Aki öngyilkos lesz, az Zortahákba kerül?

– A Herceg egyenként vizsgálja ki mindenki ügyét. Annyit mond-
hatok csupán, hogy aki önmaga életét eldobja, az nagyon nagy bűnt
követ el.

– Ugyanolyan nagyot, mintha megölne valakit?

– Pontosan ugyanolyan nagyot. Most menjetek, az igazi Gábor
bácsi vár benneteket!

A tanári ajtaja kinyílt.

– Tessék, kit keresel? – nézett ki egy fiatal tanárnő Peti kopogta-
tására. A homlokán ott volt a jel.

– Nahát! – kiáltott fel önkéntelenül is a fiú.

– Mi a baj?

– Jaj, semmi! Bocsánat! Gábor bácsit keresem.

– Ó! Akkor te vagy Péter, ugye? – mosolygott rá kedvesen.

– Honnan tetszik tudni?

– Legyen ez az én titkom! Gyertek be mind! – invitálta őket.

A gyerekek megilletődötten léptek a tanári szobába. Meg kell
hagyni, nem ez volt a legkedvesebb hely számukra. Gábor bácsi
asztala hátul volt, így aztán végig kellett menniük az egész hosszú
szobán. Közben óvatosan a tanárok homlokára pillantottak. Mire
Gábor bácsihoz értek, már teljesen meg voltak zavarodva, mert
olyan tanárok homlokán látták a jelet, akiről nem hitték volna,
hogy ott lesz, akiről meg feltételezték, hogy rajta lesz, azon nem
volt. Rögtön el is mondták Gábor bácsinak, hogy kik tartoznak a
Herceghez, és azt is, hogy milyen meglepetések érték őket.

– Ez azért van – magyarázta halkán Gábor bácsi –, mert aki olyan nagyon jószágosnak tűnik, az nem biztos, hogy valóban az is. Lehet ez egy szerep, amit azért öltenek magukra, hogy népszerűek legyenek, de nem használnak ezzel a gyerekeknek.

– És akin meg ott a jel, pedig sokszor kiabál velünk, és szigorúan osztályoz? – kérdezte Marci.

– Attól ő még lehet nagyon jó ember. Aki igazán szereti a másikat, az nem nézi szó nélkül a hibáit, hanem úgy segít, hogy felhívja rá a figyelmét. A különleges szívű ember ilyen.

– Értem.

– Remélem is – mosolygott, majd Petihez fordult. – Akkor most áruld el nekem, hogy honnan tudjátok, ki a Herceg követője? Mert, ha jól értettem, azt mondtad, ti látjátok ezt.

– Így van. Azoknak a homlokán egy aranycsillag ragyog, és ezt látjuk.

– De hogy lehetséges ez?

– A Herceg adta nekünk ezt a képességet.

– Salvatore Herceg? Hogyhogy? Ezt nem értem.

– Ott voltunk nála, a Nymen bolygón.

– Ne haragudj, Péter, de ezt már tényleg nem tudom elhinni! Élő ember nem teheti be oda a lábát.

– Pedig így van, elhiheti Tanár úr! – vette védelmébe barátját Marci. – Mind ott voltunk!

– Feltétlenül el kell mondanotok, mi történt, de először azoknak a tanároknak a nevét szeretném tudni, akiken látjátok a jelet!

Peti még egyszer Gábor bácsi homlokára pillantott, hogy biztosan ott van-e a csillag. Ott volt. Gyorsan felsorolta a neveket.

– Ez nem sokkal több, mint akikről én is tudtam – mondta a tanár.

– Mindegy, örüljünk azoknak, akik vannak! Nagyon kíváncsi vagyok, hogy mit akarsz mondani, de szerintem jobb lesz, ha a többiekkel együtt hallgatom meg. Menjetek a biológia szertárba, ott várjátok!

– A szertárba? – remegett meg Peti hangja.

– Csak nem félsz? – nézett rá komolyan Gábor bácsi. – Azt hittem, ezen már túl vagy!

– Igaz. Rendben van, hiszen egyáltalán nincs mitől félnem. – felelte Peti, és intett barátainak, hogy induljanak.

A folyosón megállította őket.

– Várjatok! Kiszaladok a kapu elé, hogy behívjam Krisztiéket és Éviéket is.

Az iskola előtt már egész csapat gyerek álldogált. Meglepődött, amikor mindegyikük homlokán ott látta fényleni a csillagot. Nem gondolta volna, hogy ennyien vannak a Herceg hívei. Örömmel intett nekik.

– Gyertek!

– Hová megyünk? – érdeklődött Lackó.

– A biológia szertárba.

– Mit keresünk ott? – kérdezte Kriszti.

– Néhány tanár is ott lesz, akik a Herceg követői.

– Nézzétek csak! – kiáltott fel a folyosón hömpölygő gyerekhadra tekintve Kriszti. – Több gyereken is látom a jelet. Hívjuk be őket is!

– Igen, szóljunk nekik!

43

Amikor a szertárba értek, már sok tanár és gyerek várta ott izgatottan, hogy mi fog történni.

– És ők? – kérdezte Gábor bácsi a vele érkezett gyerekcsapatra mutatva.

– Ők is Herceg-pártiak.

– Akkor jó. Kedves Kollégák! – szólalt meg Gábor bácsi a többi tanár felé fordulva. – Nem tudjátok még, miért hívtalak ide benneteket, de higgyétek el, nagyon komoly oka van! Kérlek, hogy hallgassátok meg ezeket a gyerekeket! Előtte csak annyit szögeznék le, hogy tudom, az igazat fogják mondani. Kérlek, Peti, kezd el te!

Peti azonnal belekezdett, hogy elmondja, mi történt vele az elmúlt napokban. Társai időnként egy-egy bólintással erősítették meg.

– És a geloszanok most is itt vannak velünk, ebben a szertárban – fejezte be beszámolóját Jarazára tekintve, aki biztatóan mosolygott.

Már jó ideje elhallgatott, de még mindig nem mozdult senki. Hosszú percekre néma csend ülte meg a szertárt.

– Honnan tudjuk, hogy valóban minden igaz, amit elmondtak a gyerekek? – kérdezte a kémia tanárnő.

– Csak egy valamivel tudom bizonyítani – mondta Peti. – Azzal, hogy itt, mindenki előtt beismertem a hazugságaimat és a disznóságokat, amiket elkövettem.

– Az ellenőrzőjéből pedig tényleg eltűnt az egyes, amit én magam írtam be – igazolta Gábor bácsi. – Ráadásul javításnak a leghalványabb nyomát sem lehetett felfedezni, pedig az édesanyjával együtt alaposan megvizsgáltuk.

– Abba is gondolatok csak bele, kollegák, hogy mennyi minden furcsaság, érthetetlen esemény történt az utóbbi két nap alatt az iskolánkban! – hívta fel a figyelmet Pista bácsi, aki szintén itt volt.

– Például a kígyók – jutott eszébe Kati néinek.

– Vagy a gyerekek viselkedése – mondta a fizika tanár.

– Arról nem is beszélve, ami az egész városban történik!

– Na és Ágota esete – szólt közbe az Igazgató, aki ebben a pillanatban lépett be, nyomában Karcsival.

Petinek leesett az álla, amikor az Igazgatót meglátta, homlokán a jellel. Ezt már tényleg nem gondolta volna. Ez a mogorva ember is a Herceg híve?

– És még egy bizonyíték! – kiáltott fel Marci! – Tessék csak megnézni, van-e rajtam valami szokatlan? – fordult a tanárok felé, akik először csak nézegették őt értetlenkedve, majd Ildikó néni hirtelen felfedezte a változást.

– Igen, igen! Nincs rajtad szemüveg!

– Valóban! – jegyezték meg többen is. – Marci szemüveg nélkül az orráig sem lát.

– Bizony – jelentette ki nem kis büszkeséggel Marci. – Nymenben meggyógyult a szemem. A geloszan azt mondta, hogy ott minden betegség meggyógyul.

– A rosszság is – pirult el Peti.

- És van még egy – jelentette ki remegő hangon Gábor bácsi.
- Még egy mi? – kérdezte Pista bácsi.
- Még egy bizonyíték – rebegte.
- Mi az? – tudakolta az Igazgató.
- Mi az? – néztek rá mindannyian, mert csak állt tátott szájjal, de hang nem jött ki a torkán.
- Mi van Gábor? Csak nem kísértetet láttál? – viccelődött Pista bácsi.
- Nem, nem kísértetet... geloszant! Nem is egyet, hanem sokat – nyögte ki nagy nehezen.
- Hol? – zúdultak fel kollégái szanaszét tekintgetve.
- Hát itt, körülöttünk, mindenhol!
- Eltartott egy ideig, amíg a Gábor bácsival történtek feletti csodálkozás és lelkesedés elült. Ő csak állt, és megigézve nézte meg újra és újra az összes geloszant, akik a szertárban tartózkodtak. A hozzá legközelebb álló fénylő alak odaszólt neki.
- Örülök, hogy személyesen is találkozhattunk! Én Seizuel vagyok, a te őrződ.
- Nagyon öööörvendek! – hebegte zavartan a tanár. – Én Halász Gábor vagyok.
- Tudom – felelte a geloszan. – Még később beszélünk, de most koncentráljunk a feladatokra!
- Persze, persze – próbálta meg magát összeszedni. – Nos – fordult a gyerekek felé –, ennyit akartatok elmondani?
- Van még egy bizonyíték – mondta örömmel Krisztina, és előkapta zsebéből az üvegszelencét.
- Jó magasra feltartotta. A szelence belsejében kis lángocska lobogott. Ilyet még senki sem látott.
- És most mit tegyünk? – kérdezték Gábor bácsitól.

– Van egy ötletem. Arra gondoltam, hogy ahányan csak vagyunk itt, minden Hercegben hívó ismerősünknek szólunk, hogy délután négykor találkozunk az Emlékezet Házában, ahol régen sokan összegyűltek, hogy megemlékezzenek Entisről és a Hercegről, és ahol az Élet Könyvét őrzik! Peti és barátai pedig a jel alapján keresik meg a közénk tartozókat. Hívjunk meg olyanokat is, akik még nem hívei a Hercegnek, de jó emberek. Én addig beszélek a Könyv őrzőjével, elmondok neki mindent. Ott, közösen eldöntjük, mit tegyünk.

– Seizuel! Mit mondasz? – nézett a geloszanra.

– Kiváló ötlet! Hiszem, hogy győzni fogtok.

– De nekünk még más feladatunk is van – mondta Peti. – Nem véletlenül kaptuk ezeket a szelencéket. Karcsi! – fordult a fiúhoz. – Most már mindent hallottál. Akarsz a Herceg követője lenni?

– Igen! Nagyon akarok! – válaszolta remegő hangon. – Most tudtam meg, hogy a szüleim kórházban vannak. Édesapám életét Gábor bácsi mentette meg. Köszönöm! – nézett könnyein át a vizes pulóverjét zavartan csavargató tanárra. – Azt hiszem, sokkal jobban akarok a Herceg követője lenni, mint az előbb!

– Akkor, ha szívedből mondtad, és vállalod, hogy mindig a jó mellett döntesz, biztosan megkaphatod a jelet!

– Vállalom – mondta Karcsi elszántan.

Peti kinyitotta a szelencét. A láng azonnal kiemelkedett belőle, Karcsi homlokára szállt, és megtapadt ott egy kis aranycsillag formájában.

– Éljen! – kiáltotta Marci nagy örömmel! – és átölelte Karcsi vállát. – Új barátunk van!

– Érzem a melegét – suttozta Karcsi a homlokát simogatva.

Bár nem minden jelenlévő láthatta a csillagot Karcsi homlokán, és a geloszanokat sem, mégis mindenki örült, mert mindenki érezte, hogy valami olyasmi történik, ami nem mindennapi, és ami talán kezdete lehet valami újnak, valami olyasminek, ami véget vethet a Földön uralkodó rossznak.

Peti élményekkel telve, szélvész módjára robbant be a lakásba.

– Szervusz fiam! – dugta ki Anya a fejét a konyhából. – Máris kész az ebéd, siess kezet mosni!

Berohant a szobájába, hogy ledobja a táskáját. Meglepődött, hogy milyen rend van. Egy pillanatra leült az ágyára, és kezébe vette a kis ezüstsínű mobilt. Tényleg nincs már szükségem rá, nézegette szomorúan. Mit tegyek most vele?

– Szerintem tartsd meg, és ha majd egyszer úgy érzed, hogy elhalványult benned Nymen emléke, akkor újra szölj bele!

– Jaraza, te itt vagy? Észre sem vettem.

– Hol lenne az őrző geloszanod máshol, mint melletted?

– Igaz. Milyen jó, hogy vagy!

– Peti! Azt hiszem itt az alkalom, hogy elmondjam neked, mennyire örülök, hogy megismerhettelek!

– Te örülsz? – lepődött meg. – Nem túl sok örömöd lehetett bennem!

– Nézd! Nem mondom, hogy mindig helyeslem, amit teszel, de nagyon sokat változtál. Szerintem remek kis ember vagy! Azt gondolom, hogy felnőttként jó férj, jó apa, és minden szempontból jó ember leszel, ha így folytatod.

– Köszönöm Jaraza!

– Még valamit el kell mondanom neked.

– És mi lenne az?

– Tudnod kell, hogy édesapád nem miattad betegedett meg.

– Nem miattam? Akkor miért?

– Egyszerűen azért, mert sok nehézsége volt a munkában, és itt-hon is. Nehéz dolog három gyermeket nevelni, gondoskodni róluk. Arról nem is beszélve, hogy nagyon kevés embernek könnyű manapság az élet. Nem bírta a szíve a sok aggodást és idegeskedést.

– Tehát nekem semmi közöm az egészhez? És milyen lelkiismeret furdalásom volt! Ez nem volt szép tőled!

– Monddd, nem te akartad, hogy minden kívánságod teljesüljön?

– Persze, de nem ilyen áron!

- Látod, most így gondolod. Akkor nem így gondolkodtál!
- Szóval csak kihasználtad a helyzetet, hogy megjessz?
- Hogy észhez térj, és lásd meg, mik a fontos dolgok az életben!
- Akkor Ákos bácsi lábtörése sem az én hibám?
- Persze, hogy nem.
- Hú! Nagy kő esett le a szívemről! De mondd csak! Azt a kívánságomat miért teljesítetted mégis, hogy Dávid változzon egérré?
- Nem én teljesítettem. Soha nem tettem volna ilyet! A geloszanok nem tesznek semmi olyat, ami az embereknek rossz.
- Igen, de mégis egér lett Dávidból! Ha nem te voltál, akkor hogyan történhetett?
- Az egyik oszong műve volt. Meghallott egy olyan kívánságot, ami rosszat akart egy embernek, és ezt szíves örömet teljesítette. Ők örülnek az ilyesminek.
- Akkor miért engedted, hogy megtörténjen?
- Egyetlen dolog miatt. Amit már az előbb is mondtam. Meg kellett tanulnod, hogy az ember minden kimondott szavának, minden tettének következményei vannak, amikkel szembesülnie kell, és amiért felelősséget kell vállalnia.
- Azt hiszem, hogy megtanultam a leckét! Legalábbis remélem, hogy soha nem felejem el!
- Én is nagyon remélem – mosolygott Jaraza.
- Mondd, sikerülni fog legyőzni Sántát és a többi oszongot?
- Ez csak rajtatok, emberekén múlik.
- Meg rajtatok, geloszanokon.
- Kevésbé, mint hiszed! A legfontosabb, hogy ti el tudjátok dönteni, mit akartok! A Herceget akarjátok uratoknak, vagy Sántát? Nincs másik lehetőség!
- De hisz én már döntöttem!
- Tudom. De minden embernek döntenie kell egyszer, hová áll! Ez a döntése nyitja meg majd számára Nymen vagy a Zortahák kapuját, ahogy a Herceg ezt már elmondta nektek.
- Tehát nem a cselekedetek? Nem az számít, hogy mit teszünk?

– De igen, az is számít. Ám ha valaki úgy dönt, hogy a Herceg oldalára áll, az általában megpróbálja úgy élni az életét itt a Földön, ahogy a Herceg tanította az embereknek. Az, hogy néha-néha gyengének bizonyul valaki, nem úgy sikerül, ahogy elgondolta, az nem baj. Az a baj, ha valaki nem veszi észre, vagy nem akarja észrevenni, hogy a cselekedetei rosszak.

– Köszönöm Jaraza, hogy elmondtad! Neked is kellett döntened?

– Igen, a geloszanoknak is döntenni kellett. Akik közülünk nem a Herceg mellett döntöttek, azok Zortahák lakói lettek, Sánta alattvalói. Ők mindent el fognak követni, amíg csak emberek élnek a Földön, hogy ne a Herceget válasszák.

– Remélem, nem sikerül nekik senkit eltéríteni a jótól – sóhajtotta a fiú.

– Ha sok olyan ember lesz a Földön, mint te és a barátaid, akkor Sánta minden bizonnal kudarcra van ítélve. Majd beszélgetünk még, de most már menj kezét mosni, és ebédelni! Sok munka vár még ránk!

– Rendben. Megyek – állt fel ágyáról, és a kis mobilt, amit még mindig szorongatott, a polcra helyezte.

A konyhában már megterítve várta az asztal. Amikor belépett, Anya pusztit nyomott a feje búbjára, ő pedig viszonzásképpen egy nagy cuppanósat Anya arcára.

– Húha! Valami történt az én mindig mogorva kisfiammal – viccelődött Anya. – Vajon mivel érdemeltem ki ezt a pusztit?

– Tudod Anya, én szeretlek még akkor is, ha ez nem mindig látszik – mondta komolyan Peti.

– Én is szeretlek kisfiam – simogatta meg Anya a gyermek fejét.

– Mi az ebéd? – terelte Peti másra a szót, mert viszolygott az érzelmes dolgoktól.

– Zöldségleves és pörkölt nokedlivel.

– Uborka is van?

– Az is – mondta Anya, és tányérba szedte a levest, majd ő is leült.

– Szeretnék valamit mondani – szólalt meg a fiú.

– Már vártam ezt. Gábor bácsival találkoztam ma, és ő mondta, hogy beszélgetni akarsz velem.

– Csak attól félek, hogy nem fogod elhinni, amit mondok!

– Miért? Olyan hihetetlen?

– Igen, tulajdonképpen hihetetlen.

– Azért csak próbáld meg!

– Jó! De megígéred, hogy nem szólsz közbe, hanem teljesen végighallgatsz?

– Igen. Hallgatlak – nézett rá Anya figyelmesen.

*

– Őszinte leszek. Nehéz helyzet elé állítottál – mondta Anya, miután fia már percek óta befejezte a történetet. – Valamiért mégis hiszek neked. Tudod, valamikor kicsi koromban édesanyám beszélt nekem a Hercegről, de ő nagyon korán meghalt. Édesapám egyedül nevelt fel engem és a két testvéremet. Tőle soha nem hallottam sem Entis, sem a Herceg nevét. Így aztán lassan elfeledkeztem róluk.

– Látnod, Anya? Éppen ez az oszongók célja! Hogy minden ember elfelejtse őket! Nem szabad hagyni!

– Igazad van. Sokkal jobb lenne ez a világ, ha az emberek újra megismernék a Királyt és a Herceget!

– És a Lelket, Anya! A Lelket is!

– Igen, a Lelket is. De ha ők tényleg léteznek is, nagyon távol vannak tőlünk.

– Ez nekik nem távolság! Képesek bennünket bármikor meghal-
lani, és egy pillanat alatt a Földre érnek. Hiszel nekem?

– Ennél képtelenebb történetet ugyan még életemben nem hallot-
tam, de valami egyre inkább azt súgja, hogy igazat mondasz.

– És mondd Anya, meg tudsz nekem bocsátani minden rosszat,
amit elkövettem? – kérdezte aggódva.

– A gyermekem vagy, és szeretlek. Hogy is ne bocsátanék meg? –
ölelte át.

– Még Dávidot is megbocsátod, hogy egérré...

– Igen! Ami megtörtént, azon már nem tudunk változtatni! Most
már tiszta lappal indulsz!

– Anya! Én megváltoztam!

– Biztos vagyok benne! Ó bárcsak nekem se lenne már késő! – sóhajtott Anya.

– Dehogy késő! Sohasem késő! Ha akarod a Herceget követni, most sem késő, hidd el! Nézd! – mutatta meg a zsebéből elővett szelencét. – Ezt adta nekem, hogy ha bárki követni akarja Őt, azon rajta legyen a jele. Ha akarod, most rögtön neked adja a Lelket!

– Igazán? Most rögtön? És mit kell tennem?

– Nem kell tenned semmit! Csak akarnod kell a Lelket, és ki kell mondanod, hogy a Herceget választod!

– Hát, nem is tudom! Olyan furcsa nekem ez az egész.

– Tudom, nekem is az volt. Tehát mégsem akarod?

– Nem mondom, hogy nem akarom, inkább félek egy kicsit.

– Mitől?

– Attól, hogy nem felelek meg.

– Anya! Hogy mondatsz ilyet? A Herceg szerint nem kell megfelelnünk, csak akarnunk kell! Dönteni kell!

Peti számára szinte elviselhetetlenül hosszú csend után Anya komoly arccal fölállt az asztaltól, szépen lesimította ruháját, rakoncátlan fürtjeit hátrafésülte ujjaival a füle mögé, majd ünnepélyesen összekulcsolta két kezét.

– A Herceg követője akarok lenni! – mondta ki remegő hangon.

Peti kinyitotta a szelencét, magasra tartotta, és lélegzetviSSzafojtva várt. A kis lángocska felemelkedett, és megállapodott Anya homlokán, aki odakapott a hirtelen érzett melegség miatt.

– Anya! Rajtad van a jel! – kiáltotta Peti örömmel.

– Érzem, hogy történt velem valami csodálatos! – mondta Anya könnyes szemmel.

Petivel madarat lehetett volna fogatni, olyan boldog volt. Anya nemsokára összeszedte magát, és újra melegítette az ebédet.

– Most aztán együnk! – ült le nevető szemekkel. – Ne várássuk Apát sokáig! Evés közben elmesélem neked, mi történt ma.

– Miért, mi történt?

– Egyszerűen én magam sem értem. Mintha nem is én lettem volna, úgy viselkedtem. Az is igaz, hogy Dávidra sem lehetett ráismerni – kezdte Anya.

– Hol van Megtévesztés? – nézett végig a Szekertyén határában lévő szeméttelen pihenő oszongokon Görény.

– Nem tudjuk – felelte Mohóság. – Tettünk néhány kört az iskola körül, hátha be tudunk jutni, és azután már nem láttuk.

– No és be lehetett jutni az iskolába?

– Hát ez az! Először úgy nézett ki, hogy szabad a pálya, de a második körnél már láttuk, hogy a geloszanok jönnek visszafelé, ezért gyorsan eliszkoltunk.

– Csak nem merészkedett be mégis az az agyalágyult?

– Ki tudja? Nekem nem szólt egy szót sem, de azóta nem láttuk.

– Úgy kell neki, ha ennyire nagy marha! Nem szívesen lennék a helyében, hi-hi-hi! – vihogott Görény, aki nagy élvezettel képzelte maga elé, amint a geloszanok elfogják Megtévesztést.

– Na, és hogy mentek a dolgok? – nézett végig a bandavezéreken.

– Csúcs volt! – lelkesedett Harag! – Igaz, hogy időhiány miatt nem jutottunk be mindenhová, de ahová igen, ott taroltunk! – A város lakók nagy része egymás ellen fordult.

– Ez már döfi! – élénkült fel Görény.

– Mi a legnagyobb sikereinket egy bevásárlóközpontban értük el – dicsekedett Mohóság. – Rengeteg embert vettünk rá, hogy több pénzt költsön, mint amennyit megengedhetne magának.

– Nekünk is sok minden jól sült el! Például egy kölyköt olyan eredményesen sikerült rávenni a semmittevésre, hogy az anyja majdnem meghalt miatta – dicsekedett Lustaság.

– Csak majdnem? Ez hiba! – feketedett el Görény pofája.

– Mi viszont nagyon is eredményesek voltunk. Barátságokat szaktítottunk szét – büszkélkedett Hiúság. – Ha láttátok volna, amint kedves barátnők, barátok ugrottak egymásnak! De ez még nem minden! Néhány lányt rávettünk, hogy ne egyenek semmit, mert csak csontsoványan lesznek csinosak! Ők hamarosan kórházba kerülnek, talán be is végzik a földi életüket, ha így folytatják.

– Ó, ha Sánta ezeket hallaná! Annyira jók vagyunk! Egyszerűen királyok vagyunk! – ordította a boldogságtól Görény.

– Akkor most én jövök! – állt elő Irigység. – Sikert sikerre halmoztunk. Rávetünk embereket, hogy rongálják meg mások tárgyait. A jelmondat, amit a fülükbe ültettünk: „Ha nekem nincs, másnak se legyen”! Az emberek könnyen kaphatók ilyesmire, és nagyon szívesen karcolták össze a szép, új autókat, mázolták össze-vissza a frissen festett házfalakat.

Görény már a gyönyörűségtől félig ájultan feküdt a szemét tetején szétterülve.

– Végem van! – lihegte. – Ennyi jó már régen ért engem! Nem is tudom elbírok-e még ettől többet is? Na jó, még egy kicsit többet elviselek. Halljam, Fösvénység, ti mire jutottatok?

– Mi sem panaszkodhatunk! Nekünk is sikerült az önzést úgy felkelteni az emberekben, hogy több régi barátságnak is vége szakadt. Előfordult, hogy az öngyilkosság gondolatáig hajszoltunk valakit, de azok a nyomorult geloszanok megakadályozták! Pedig már csak hajszálon múlt az egész! – vicsorgott Fösvénység

– Kíváncsi vagyok, mit szól ehhez az a vénség odafent? Ezt hogy oldod meg mi? – Görény az ég felé villantotta vöröslő szemeit. – Ezek az emberek ránk hallgattak, és nem azt tették, amit te parancsoltál nekik! Ők mind a miénk lesznek! Na jó! – fordult az örömmámorban úszó oszongok felé. – Meg kell hagyni, egész jó munkát végeztek! Nincs gyűlöletesebb lény számomra, mint az ember! Végeznünk kell velük még ma! – Kissé halkabban folytatta. – Vigyázzatok! Nehogy megtudják ezek a nyomorult, gyenge, semmi kis férgek, hogy gyűlöljük őket, mert akkor szembeszállnak velünk! Hadd higgyék csak, hogy mi vagyunk az ő legjobb barátaik, és ugárlathatnak bennünket! Hadd higgyék, hogy mindent az ő érdekükben teszünk! Ha ezt elhiszik, mellénk állnak, és örömmel választják önként, hogy majd a haláluk után hozzánk költözzenek! Ha-ha-ha! Akkor lesz majd nekik meglepi! Hi-hi-hi! Rendkívüli Valentin nap, ha-ha-ha!

Az oszongfalka éktelen röhögésben tört ki. Térdüket csapkodták, fetrengtek a földön nagy jókedvükben.

– Most egy óra pihenőt engedélyezek! Lehet kajálni! – nézett Görény sóvárgó tekintettel a szemétdombon itt-ott futkározó kövér patkányokra.

A hasa azonban üres maradt, mert nagy zúgással megérkezett Hazugság.

– Csakhogy végre megvagy! – vigyorgott Görény csodálkozó pislogásán.

– Hát te meg hogy kerülsz ide? – bámult rá bután az éhes pokolfajzat.

– Befejeztem a munkát Gámiában. Ahol csak lehet, terjednek a tőlünk származó reklámok, filmek, könyvek. Az egész Földet behálózzák a hozzánk hű emberek csoportjai.

– Az lehet, de itt nagyon nehéz eredményt elérni – fanyalgott Görény.

– Pedig itt is vannak csoportjaink!

– Tudom jól. De nem érnek semmit! Gyengék! Nyavalyás szedett-vedett csürhe!

– Megtesszük, amit lehet – szólalt meg egy hang Görény mögött.

Az oszong úgy ugrott fel, mintha megcsípték volna.

– Te meg ki a fene vagy? – ordította tajtékozó szájjal.

– Meg sem ismeresz? A barátod vagyok, László – remegett meg a feketébe öltözött férfi hangja.

– Ja? A nagy mágus! A rettenthetetlen szellemidéző! Hát persze! – gúnyolódott Görény körül táncolva az idegesen rángatózó szemöldökű férfit. – Sokra mentünk veled és a barátaiddal!

– Mi mindent elkövettünk a ti sikeredekért! Nézz csak szét a városban!

– Miért? Talán emberek holttestével szórtátok tele? Mert az is kevés lenne! Nekünk a lelkük kell! Érted? Hányan pártoltak el attól a hatalmaskodótól a ti szavatokra? Mi? He? – tolta pofáját a férfi arcához.

– Nyisd ki a szemed és láthatod, mi mindent tettünk.

– Hah! – méltatlankodott Görény. – A felfordulásra gondolsz városzerte? Ahhoz nektek semmi közötök! Azt mind mi intéztük! – mutatott körbe bandáján.

– Fogd már be! – vette védelmébe Lászlót Hazugság. – Sokan dolgoznak nekünk, és ügyesen hintik el a mi hazugságainkat az újságaikban, rádiójukban, televíziójukban, ahol csak lehet. Ahogy idejöttem, láttam, hogy ez a város is tele van plakátolva a mi jelszavainkkal.

– Hogyhogy? Én nem láttam!

– Azért, mert most délután történt – morogta sértődötten a mágus. – Megjelentettünk egy könyvet „A Herceg létezése hazugság” címmel. Ennek a könyvnek a reklámjával van tele minden buszmegálló, minden házfal. Már nagyon sok példány elfogyott belőle. Úgy viszik az emberek, mint a cukrot!

– Ez ügyes! – csettintett Görény elismerően. – Nagyon ügyes! Az oszongjaim azonnal elmennek és ráveszik az embereket, hogy még többen vásároljanak a könyvből. És ezt te találtad ki? – nézett Lászlóra.

– Nem egyedül én. Többen is vagyunk, akik nektek dolgozunk. Mindenesetre az ilyen témákra harapnak az emberek!

– Na, azért ez elég jó, nem? – röhögött Hazugság. – Erről jut eszembe! Remek ötletem támadt a félrevezetésre!

– Mondd gyorsan! – gyulladt ki Görény szemében a mohó sárga fény.

Hazugság belesuttogott a fülébe.

– Jóóóóóó! Nagyon jóóóóó! – ordított fel vidáman. – Lássunk hozzá gyorsan!

46

Anya és Peti indulás előtt még bekopogtak Márta nénihez a szomszédba, meggyőződni, hogy a két kicsivel nincs semmi baj. A szomszéd néni kedvesen beinvitálta őket, de siettek, így csak az ajtóból kukkantottak be a szobában játszadozó Virágra és Dávidra. Kézen fogva léptek ki az utcára.

– Anya, mi ez? – kiáltott fel Peti döbbsen a házfalakra mutatva.

– Délelőtt még ezek nem voltak itt! – csodálkozott Anya szemöldökét ráncolva.

– Hogyhogy a Herceg nem létezik? De hiszen ez hazugság! – kiáltotta Peti dühösen.

– Úgy látszik kisfiam, valakinek nagyon fontos, hogy becsapja az embereket.

– Miért van ilyen sötét idekint, amikor még kora délután van? – nézett körül nyugtalanul Peti. – Rossz érzésem támadt. Valami készül.

– Igazad van – felelte Anya.

– Gyertek, gyertek ti is a nagyáruház előtti parkolóba! – kiáltott oda nekik az egyik szomszéd házban lakó nő, miközben gyorsan futott a város széle felé. Akkor már sokan rohantak abba az irányba.

– Mi történt? – kérdezte Anya, amikor egy újabb ismerős elszaladt mellettük.

– Nem hallotta? Minden TV- és rádióadó ezzel foglalkozik.

– De mivel?

– Földön kívüliek érkeztek a városba.

– Hogy kicsodák? – hökkent meg Peti.

– Idegen lények! De most sietek, jöjjenek maguk is! – száguldott tovább a férfi.

– Megnézzük, miről van szó? – nézett Anya komolyan Petire.

– Igen, siessünk!

Rohantak, ahogy csak bírtak. Már messziről meglátták az eget takaró komor, fekete csészealj alakú űrhajókat. Petinek elakadt a lélegzete a meglepetéstől.

– Teremtőm! – kiáltott fel önkéntelenül. – Mi ez?

– Nem tudom, de nem hiszem, hogy jót jelentene – borzongott meg anyja a látványtól.

Az emberek már teljesen ellepték a teret, de a kíváncsi tömeg egyre csak gyűlt. Az űrhajók fenyegető némasággal lebegtek fölöttük, s reflektoraik fénye az embereket pásztázta. Hirtelen az egyik korong alakú járműből vörös színű, spirál alakú fénycső nyúlt ki, amelyben egy furcsa, denevérszerű, sötét alak lebegett. A tömeg felhördült, és mindenki a különös jelenség felé mutogatott. Szinte bábeli nyelvezavar alakult ki, mert mindenki egyszerre beszélt. Ekkor megszólalt egy erős férfihang.

– Emberek! Figyeljete!

Minden szem a fekete ruhás férfira szegeződött, aki egy autó tetejére állt, hogy mindenki jól láthassa. Egy szempillantás alatt néma csönd lett.

– Emberek! Figyeljete! – ismételte meg. – Ezek az idegenek nagyon messziről érkeztek hozzánk. Már régen fel akarták venni a kapcsolatot a Földdel, de sokáig nem találtak olyan embereket, akik képesek őket megérteni. Szerencsére vagyunk néhányan, akik rendelkezünk ezzel a képességgel. Én már régóta kapcsolatban vagyok velük. Most úgy látták jónak, hogy felfedjék magukat minden ember előtt.

– Kik ezek? – kiabált egy nő.

– Ők fejlett idegen lények egy másik bolygóról. Azért jöttek, hogy segítsenek nekünk, hogy jobba tegyék az életünket.

– Nem akarnak minket bántani? – kérdezte valaki.

– Ó, szó sincs róla – mosolygott László, a mágus, mert ő volt, aki beszélt az idegenek nevében. – Éppen ellenkezőleg. Meg akarnak tanítani minket mindenre, amit ők tudnak. Azt akarják, hogy fejlődjünk, és szabaduljunk meg a butaságainktól.

– Miféle butaságoktól?

– Például a maradiságtól, a kitalált személyekben való hittől, az Univerzum Királyáról és Hercegéről szóló meséktől.

– Beszélj! – biztatták többen is a férfit.

– Ha szeretnétek közelebbi kapcsolatba lépni ezekkel a jóakarátú idegenekkel, akkor gyertek egészen közel, és majd én tolmácsolok köztetek.

A tömeg szorosabbra vonta a kört László körül.

– Anya – súgta Peti. – Valami nagyon nincs itt rendben. Megismerem azt a sötét alakot, aki a spirálban lebeg. Görény az, akiről beszéltem neked, az oszong, aki éjjel a szobámba is belopakodott. A tolmácsa meg az a mágus, akiről beszéltem neked. Tudod, aki az iskolánkban volt.

– Hogy lehet az? – képedt el Anya.

– Nem tudom. Nem igazán értem, mi folyik itt. – Hirtelen szájához kapta a kezét. – Szent ég!

– Mi a baj Peti?
– Tele van oszongokkal az egész környék. Félek! Azt hiszem, valami nagyon rossz készülődik.

Görény elégedetten vizslatta az egyre növekvő tömeget.

– Így kell ezt csinálni! – állapította meg magában elégedetten. – Ha nem sikerül őket meggyőzni, akkor meg kell ölni mindet, mielőtt megkaparintaná a lelküket az a beképzelt, ott fenn. Hoppá! – akadt meg a szeme Petin. – Ez nem tetszik nekem! Mit keres itt ez a kis pondró? Elkapom, mielőtt bajt kavarna!

– Anya! Görény észrevett! Bajban vagyunk! – kiáltott Peti.

– Most mit tegyünk? – kérdezte Anya rémülten.

– Egy dolgot tehetünk. Hívom a geloszant. – Görény már előtte állt, amikor kinyögte. – Jaraza, segíts!

A geloszan azonnal ott termett több társával együtt.

– Peti, most menjetek! Ha az Emlékezet Házában összegyűltök, majd gyertek ide mindnyájan!

– Mi lesz most? – kérdezte a fiú aggódva.

– Ne törődj semmivel, csak menj, és tedd, amit megbeszéltünk! Mi feltartóztatjuk őket, amíg kell. Mindent úgy tégy, ahogy délután elhatároztad! Menj! – kiáltotta, majd a katonáihoz fordult, akik elővonták villogó kardjaikat, és az oszongok felé indultak.

Jaraza egyetlen suhintással kettévágta Görényt, aki a meglepetéstől mozdulni sem tudott. Két sötét fele sokáig rángatózott a földön, majd némi vonaglás után újra összeállt. A geloszanok is aprították a többi pokolbeli férget.

Peti csak Anya sokadik unszolására tért magához, annyira lenyűgözte a harcos geloszanok látványa.

– Menjünk fiam, menjünk! – kérlelte szelíden Anya, aki nem látott az egészből semmit, de érezte, hogy valami olyasmi történik, amit nem is szeretne látni.

– Menjünk, Anya! Siessünk Apához! – még egyszer hátranézett, és szomorúan látta, hogy egyre több ember kerül az oszongok szoros körébe, mialatt a geloszanok elkeseredetten küzdenek értük.

Az autóbuszon végig hallgattak. Anya nem akarta kérdésekkel bombázní, hiszen látta, hogy a fiú elég nyomott hangulatban van.

Amikor a kórház kapujába értek, Peti szívét hirtelen öröm töltötte el, mert felfedezte Apát, aki a belgyógyászati pavilon előtt álldogált, rájuk várva.

– Itt vagyunk! – kiáltotta, és boldogan rohant a karjaiba.

– Fiam! De jó, hogy látlak! – ölelte át Apa őt és Anyát is, aki közben beérte a rohanó fiút.

– Ugye már teljesen meggyógyultál? – fürkészte apja arcát aggódva.

– Teljesen! Képzeld drágám – fordult Anyához. – Az orvosok szerint semmi nyoma a szívemben a rohamnak. Azt mondják, ilyen egészséges szívét ritkán látni. Nem is értik, mi történhetett.

– Én tudom – mondta Peti komolyan.

– Ó! Valóban? – nézett rá Apa csodálkozva. – Nem is tudtam, hogy az én nagyfiam időközben orvos lett!

– Nem is lettem. De tudom, hogy téged Entis gyógyított meg!

– Entis? Honnan veszed ezt a butaságot? Kitől hallottál róla?

– Szóval, te is ismered?

– Valamikor nagyon régen hallottam róla meséket.

– Azok nem mesék, Apa! Ő valóban létezik. Én tudom, hogy Ő gyógyított meg téged.

– Kisfiam! Nagyon élénk a fantáziád.

Anya Apához fordult, és megsimogatta az arcát.

– Kérlek, drágám, hallgasd meg, amit mondani akar neked.

– Csak nem te is elhiszed ezt a dolgot Entisről?

– Csak hallgasd meg! – kérlelte újra Anya.

– Jó, nem bánom! De veled mi történt? – nézett rá Apa meglepetten.

– Hogy érted ezt?

– Nem is tudom, valahogy olyan más vagy.

– Milyen?

– Nehéz lenne megmondani. Új frizurád van?

– Nem, dehogy! – nevetett Anya.

– Akkor új a ruhád?

– Szó sincs róla!

– Akkor mi ez a változás? Csupa fény körülöttes minden.

- Ugye, Apa, te is észrevetted? – nevetett Peti.
- Igen. És rajtad ugyanezt látom.
- Akkor hallgass végig, és megérted, mi történt!
- Rendben. Ülünk le itt a parkban, és mesélj!
- Addig én elmegyek és felhívom Gábor bácsit. Elmondom neki, mi történik a parkolóban – indult Anya a telefonfülke felé.
- Peti hozzálátott, hogy elmesélje hihetetlen kalandjainak sorozatát.
- Hát ez... hát ez...hmm. Nem is tudom, mit mondjak. – Apa zavarban volt. – Ne haragudj fiam, de nagyon nehezemre esik, hogy mindezt elhiggyem.
- Tudom. A helyedben biztos én is így éreznék. Tudod, amikor történtek ezek velem, akkor is hihetetlen volt ez az egész. Így pedig, hogy mástól hallja az ember, még jobban képtelenségnek tűnik.
- Pontosan erre gondolok.
- Ezek szerint javíthatatlan hazudozónak tartasz?
- Azt nem. Csak fölmerült bennem, hogy esetleg álmodozol, képzelődsz.
- Apa, te magad mondtad, hogy anyán és rajtam is látsz valami furcsát.
- Igen, de nem tudnám megmagyarázni, mi az.
- Akkor most mi lesz? Mert nekem muszáj az Emlékezet Házába mennem!
- Miféle Házba? – nézett furcsán Apa.
- Abba, amit a Herceg Házának is hívnak, ahol azok szoktak összegyűlni, akik ismerik a Herceget, és tudják, hogy él.
- Ez az egész egy rossz álom! Tudod, hogy ma hazamehetek a kórházból?
- Komolyan? De jó lesz! Akkor te is jöhetnél velem!
- Én azt gondoltam, hogy milyen jó lenne újra otthon együtt lenni!
- Annak is eljön az ideje Apa! De most fontosabb dolgok is vannak!
- Ettől is fontosabbak? – kérdezte Apa szomorúan.
- Meg kell mentenünk az embereket! Gyere te is!
- Ó, az egész világot megmenteni? Ez nem a te Herceged dolga?

– De igen! Ő már megtette, amit kellett! Most viszont rajtunk a sor! Apa, kérlek!

– Rendben van. Menj csak! Én majd Anyával taxiba ülök, és hazamegyek. Te meg váltsd csak meg a világot!

– Na, mindent megbeszéltek? – jött vissza Anya izgatottan.

– Persze – állt fel Apa a padról. – Most a fiunk elmegy a Házba, mi pedig hazamegyünk.

– Elengednek a kórházból? – Anya boldogan ölelte át Apát.

– Bizony!

– Akkor te is jössz majd a Házba? – kérdezte örömmel.

– Azt nem hinném. Még pihennem kell. Ti menjetek csak!

– Megyek, de előbb téged hazaviszlek – puszilta meg Apa arcát. – Indulj, kisfiam! Ne húzd az időt! Gábor bácsi elment a parkolóba.

– Egyedül? – rémült meg Peti.

– Igen. Ezért mondom, hogy siess!

– Akkor rohanok! Azért még meggondolhatnád magad! – ölelte át Apját, s már rohant is.

47

Az Emlékezet Háza a város egyik külső kerületében állt, ugyanis régen itt gyűltek össze a Herceg követői. Hosszú ideje már nem szabadott beszélni Entisről, a Hercegről és Nymenről sem, ezért nem engedték a hatóságok, hogy olyan helyre építsék, ahol túlságosan az emberek szeme előtt van.

– Semmi szükség rá – mondta a város egykori vezetője – hogy kérdéseket tegyenek fel, amikor meglátják a Házat!

Így sikerült hosszú-hosszú évek alatt sok emberrel elfeledtetni a Herceget. A környéken csak nagyon szegény emberek laktak, sokan közülük munka nélkül tengődtek, de többnyire itt húzták meg magukat a város hajléktalanjai is. Ők be-bejártak a Házba melegedni, és néha kaptak az itt egy tányér meleg levest. Rajtuk kívül talán egy-kétszáz ember járt ide.

Persze, sokan nem is tudták, hogy a Ház tulajdonképpen micsoda, mert kívülről csupán egy fehérre meszelt épületet látott az arra járó. Csak a figyelmes nézelődő vehette észre a sötétbarna ajtóba vésett csillagot. Ezen a délutánon a környék lakói meglepetten tapasztalták, hogy egyre többen szállingóznak be a Ház ajtaján, olyan emberek, akik nem errefelé laknak. Sokan viselték közülük a Herceg jelét, de sokan voltak olyanok is, akik nem. Hamarosan teljesen megtelt a terem. Egyszerű, kopott fából készült székek alkották a berendezés nagy részét, melyeken még kárpitozás sem volt. A terem végében egy fehér terítővel letakart, ugyancsak kopottas faasztal állt, sarkán egy vázában üde mezei virágok. Az asztal mögött a falon egy nagy, durva fából összetákolt csillag lógott. Falra szerelt egyszerű falilámpák szolgáltatták a fényt.

A Ház, és az Élet Könyvének őre egy magas, barna szemű, barna hajú fiatal férfi, Ábel volt. Most izgalomtól kipirult arccal járkált fel-alá a teremben, próbálva helyet találni az újabb és újabb érkezőknek. A nyomortelep lakói közül sokaknak, akik későn kaptak észbe, már csak kint jutott állóhely. Szerencsére jó idő volt. Hamarosan az egész környék tele lett emberekkel, és az őket körülvevő geloszanokkal. Szükség is volt rájuk, mert rövidesen megjelent az oszongok hordája. A geloszanok szembefordultak velük, fegyvereiket határozottan előre szegezve. Megkezdődött a gigászi küzdelem, amiből az emberek szinte semmit sem vettek észre, talán csak a szelet érezték meg, amit a harcoló felek kavartak.

A Ház melletti haranglábon álló kicsi harang erőteljesen megkondukt, és az addig hangosan beszélgető tömeg hirtelen elcsöndesedett.

– Testvéreim! – szólt a Könyv őre megilletődött hangon. – Azért vagyunk itt, hogy megemlékezzünk Entisről, a mi Királyunkról, és a fiáról, Salvatore Hercegről.

Valahol a tömegben hangosan fölzokogott valaki.

– Hajtsuk meg a fejünket, és emlékezzünk csöndben!

A csöndet egyre gyakrabban szakította meg egy-egy felcsukló sírás.

– Kedves Testvéreim! – szólt ismét Ábel lágyan, de zengő hangon. – Nagy dolgok zajlanak napjainkban az egész világon, de városunk kiemelt szerephez jutott. Nymen bolygó királya és Hercege nagyon régen járt már a Földön, és amióta visszamentek Nymenbe, már az emberek többségének emlékében sem élnek.

Kis szünetet tartott, végignézett az embereken, majd folytatta.

– Vagyunk azonban még néhányan, akik töretlen hittel vártuk, hogy valami történjen, hogy a Király újra küldjön nekünk valamilyen jelet, ami segít bennünket, hogy megmaradjon a reménységünk! Sokan vagytok itt, akik ismeritek Őt, és még többen, akik nem, de érzitek, hogy valami elromlott ezen a Földön, és vágytok a jóra. Talán most mindannyian megkapjuk, amire vágyakozunk! Entis Fia, Salvatore Herceg kisgyermekeken keresztül küldött nekünk üzenetet. Joggal kérdezhetnétek, hogy miért nem titeket, felnőtteket, vagy miért nem engem, a szent Könyv őrzőjét szólított meg Entis? Nos azért Testvéreim, mert bár bennünket szölongat évek óta, nem vagyunk hajlandók őt meghallani. Még mi sem, akik pedig időnként gondolunk rá. Nagyon megkeményedett már a mi szívünk! Így hát gyermekekhez szólt, akik válaszoltak a hívására. Íme, itt van ez a hat gyermek – mutatott Petire és barátaira –, akik találkoztak a Herceggel, és elhozták nekünk üzenetét. Gyertek ide! – fordult hozzájuk. – Mondjátok el!

A gyerekek felálltak, és felsorakoztak egymás mellett az emberekkel szemben. Mindannyian nagyon izgultak. Peti támaszt keresve végignézett a jelenlévőkön. Az első sorban ült Anya, ölében Virággal, mellette Dávid, aki csillogó szemekkel nézett rá. Ott volt a szomszéd néni, a tanárok, az igazgató, és sok iskolatárs. Karcsit és szüleit is fölfedezte a tömegben.

– Csókolom! – kiáltotta örömmel, amikor meglátta Picur kutyát a gazdájával.

– Szervusz fiam! – köszönt vissza jókedvűen a bácsi.

Peti meg sem lepődött, amikor meglátta, hogy a bácsi homlokán ott ragyog a csillag. Körülnézett. Boldog volt, hogy ennyi ember összegyűlt itt, és talán még több geloszan.

– Mi történt a parkolóban? – nézett Jarazára, aki éppen akkor érkezett.

– A geloszanok még harcolnak. – Biztatóan mosolygott a fiúra. – Csak bátran, ne félj!

– Igen – nézett rá Peti hálásan. – Akkor most kezdjük. Elmondjuk, amit láttunk, és amit hallottunk, úgy, ahogy valóban történt. Tudom, hogy hihetetlennek fog tűnni, de csak az igazságot fogjuk mondani – lépett az összegyűltektől elé.

Mindenki teljes csöndben és figyelemmel hallgatta végig a gyerekek beszámolóját. Mire befejezték, minden szem könnyben úszott, sokan az orrukat fújták zsebkendőikbe.

– És most is nálatok van az a szelence? – kérdezte egy sírástól piros szemű asszony. Karcsi édesanyja volt.

– Igen – mutatták fel a gyerekek.

– Akkor most én is megkaphatom a jelet? – Kérdezte.

Peti Jarazára nézett. A geloszan bólintott.

– Igen – felelte Peti az asszonynak, aki azonnal kézen fogta férjét, és elindult Peti felé.

– És ha én kérném, megkaphatnám? – kérdezte hátulról egy ismerős hang, majd előrejött az emberek által nyitott sorfal között.

– Apa! – A fiú szíve a torkában dobogott. – Apa, te is eljöttél?

– Tudod fiam, sokat gondolkodtam azon, amit elmondnál nekem. Képes voltál elviselni egy olyan terhet, mint annak tudata, hogy te okoztad a betegségemet. És be tudtad ezt bevallani. A gyógyulásomért lemondtál arról, hogy titokban maradjanak a csínytevéseid. Megértettem, hogy milyen csodálatos ajándék van a birtokodban, és ezt elhoztad nekünk is.

– Apa! Én annyira boldog vagyok!

– Én is, fiam. Mit gondolsz, megkaphatja a jelet egy ilyen egész életében makacsul tagadó ember is, mint én?

– Igen! És mindenki, aki vállalja, hogy a Herceget mellé áll!

– Akkor én is szeretném! – kiáltotta egy fiatal nő, kisgyermekkel az ölében. Ő volt az, aki a játszótéren összeveszett a barátnőjével.

– Én is! – csatlakozott egy szintén kisgyermekes anyuka, és békülékenyen átölelte a másik nő vállát.

Egyre többen álltak fel a székekről, és jöttek be az utcáról is, akiknek már bent nem jutott hely.

– Vili? – kerekedett el Peti szeme, amikor meglátta a vörös hajú nyolcadikost, aki szemét lesütve somfordált elő.

– Biztos, hogy ezt akarod? – kérdezte tőle Marci.

– Igen. Biztos – felelte a fiú szégyenkezve. – Történt ma egy más, ami kinyitotta a szememet. Nektek is, másoknak is sokat ártottam. Végül a lustaságom miatt majdnem meghalt az édesanyám. Nem rajtam múlt, hogy életben van. Ő azt mondta nekem, amikor bementem hozzá a kórházba, hogy a Herceg gyógyította meg. Én mindig gyűlöltem a Herceget, mert az apám olyan fiatalon meghalt. Őt okoltam érte. De anya megmagyarázta, hogy a Herceg nem veszi el senki életét. Mindent megbántam, amit ellene mondtam, és amit ellenetek és mások ellen tettem. Tőletek is, és mindenkitől bocsánatot kérek!

– Örülünk neked – lépett mellé biztatóan Kriszti. – Én megbocsátok!

– Így van! Mind örülünk – erősítette meg Peti. – És mi van Ricsivel?

– Nem akart rám hallgatni, pedig hívtam, hogy jöjjön ő is.

– Nem mondunk le róla sem! Segíteni fogunk neki, hogy megismerje a Herceget – lelkesedett Zotyó.

Az emberek pedig csak jöttek, jöttek előre. Néhány fiatal férfi Karcsi apukája mellé állt.

– Bocsáss meg nekünk, hogy nem viselkedtünk igazi barátként! Nagyon megbántuk.

– Felejtsük el – nyújtott nekik kezet mosolyogva.

– Akik meghozták a döntést, hogy a Herceg követői akarnak lenni, mind jöjjenek ide! – szólította fel őket Ábel.

Az emberek csak mentek, mentek, mintha sosem akarnának elfogyni. Ábel meghatódva, a gyerekek boldog mosollyal nézték őket. Az őrző az emberekhez fordult.

– Megígéritek-e, hogy ezentúl csak a jót akarjátok, és elfordultok a rossztól?

– Ne ígérjeteK semmit! A jóban nincs semmi jó! – súgták az oszongók a ház körül, mert bejutni nem tudtak.

– Megígérjük – hangzott az emberek válasza.

- Akartok-e engedelmeskedni Entisnek?
- Nem, nem akartok! – ordították az oszongók, mert a geloszanok miatt nem tudtak az emberek közvetlen közelébe férkőzni.
- Igen, akarunk! – mondták az emberek.
- Akarjátok-e, hogy újra Entis és a Herceg uralkodjon a Földön?
- Nem, nem akarjátok! – örvengtek a gonosz párák.
- Akarjuk! – válaszolták az emberek egyszerre, hangosan, zengő hangon.
- És kéritek-e a Lelket, hogy bennetek éljen?
- Nem, nem, soha! – visítottak az oszongók.
- Igen, kérjük! – hangozott szilárdan az emberek kórusa.
- Végünk! – jajdultak fel odakint az oszongók. – Végünk van! Kimondták! Itt már nincs mit tenni! – Nagyon gyorsan elkezdtek zsugorodni, majd süvítve elszeleltek a parkolóba.
- A geloszanok vidáman összenevettek.
- Segítsetek kinyitni a szelencéket! – kérte Ábel a gyerekeket, akik gyorsan az asztalhoz léptek, és levették az odahelyezett üvegcsék tetejét.
- A tömeg felmorajlott, amikor a lángocskák mindenki szeme láttára előjöttek, és minden embernek a homlokára szálltak, akik a Herceg mellett döntöttek. A megjelöltek arca ragyogott a boldogságtól, a többiek pedig örömben sírva fakadtak. Peti Anyára pillantott, aki könnyes szemmel, Virággal az ölében Apához lépett, és átölelte. Dávid odaszaladt Jarázához, és megkérdezte:
- Én is kaphatok csillagot?
- Dávid lát téged? – csodálkozott Peti.
- A geloszan bólintott, majd lehajolt a kisfiúhoz, és mélyen a szemébe nézett: – Akarod a Lelket, Dávid?
- Igen! Nagyon szeretném! – válaszolta komoly arccal a gyermek.
- A Peti kezében lévő szelencéből egy lángocska máris Dávid homlokára ereszkedett. Peti leguggolt mellé.
- Mondd, megbocsátod nekem azt az egér-ügyet?
- Milyen ügyet? – kérdezett vissza nevetve.
- Hát tudod, az egér-ügyet.

Dávid átölelte a nyakát, és pusztit adott az arcára. Peti zavarba jött, és gyorsan fölállt, remélve, hogy nem látta senki.

Közben az emberek kimentek a templom előtti térre, mert bent már nem lehetett elférni, annyian voltak, és egyre csak jöttek, jöttek még többen. Sokan álltak ezen a napon Entis és a Herceg oldalára. Újra élni kezdett bennük a már halottnak hitt remény. Hamarosan egy hatalmas, ünneplő közösséggé váltak. A geloszanok énekelni kezdtek. A gyönyörű harmónia bekúszott az emberek fülébe. Mindenki hallani vélte az éneket, és csodálkozva kapta föl a fejét, keresve, hogy honnan jönnek a csodálatos hangok.

– Nagy ünnep ez a mai, testvéreim – szólt a Könyv őre. – Királyunk ma sok ember arcáról törölte le a fájdalom könnyeit, és adott helyette örömkönnyekeket! Az utóbbi napokban városunkban sok rossz dolog történt, sok szenvedésről hallottam. De mindazt a rosszat, amit mi, emberek elkövettünk egymás ellen, azt Entis jóra fordítja. Ha mindannyian megtartjuk, amit neki ígértünk, akkor ez a város boldogabb és virágzóbb lesz, mint valaha. Ne feledkezzünk meg arról, aki már annyszor kimentett minket a nehéz helyzetekből, amelybe magunkat sodortuk! Mindig emlékezzünk a Hercegre, és ne engedjük, hogy újra kitepjék Őt a szívünkéből!

– Még valamit el kell mondanom! – lépett elő Peti Jaraza intésére.
– Ma az áruház parkolójában történt valami.

48

– Mi van itt? – őrzöngött Görény, amikor az Emlékezet Házához küldött oszongok egymás után megverten kullogtak vissza a parkolóba.

– Nem tudom! – acsarkodott rá Harag, aki éppen eléggé dühös volt, s nem szívesen vette, hogy számon kérik sikertelenségét.

– Mi van veletek, mocskos tehetetlen banda? – ordította Görény össze-vissza rohangálva a kedvetlen oszongok előtt. – Takarodjatok vissza, és dolgozzatok!

– Takarodj te! Elegünk van a zsarnokoskodásodból! Fulladj meg!
– köpött felé Irigység.

– Mi az? Hogy merészeltek visszapofázni? Kinek képzelitek magatokat? Majd ad nektek Sánta, csak kerüljetek a szeme elé! – ordította habzó szájjal.

– Majd rád fogjuk az egészet! Hogy miattad nem sikerült! Mert tehetségtelen senki vagy – vetette oda foghegyről Fösvénység.

– Mit nem merészelsz? Te! Szétlapítalak, mint egy férget! – visított Görény.

– Próbáld csak meg – nézett rá vérben forgó szemekkel Fösvénység.

– Még hogy próbáljam meg? Nem csak megpróbálom, hanem meg is teszem! – vijjogta Görény, és ráugrott Fösvénységre.

– Ez az! Adj neki! – biztatták a többiek Görényt.

– Ne hagyd magad! Lapítsd szét! – kiabálták Fösvénységnek.

A két oszong összekapaszkodott, és tépték, harapták a másikat, ahol érték. Ez a látvány annyira felkorbácsolta a többiek jókedvét, hogy nem tudtak ellenállni, és ők is belevetették magukat a küzdelembe. Hamarosan egymást rúgta, csípte, szaggatta az egész csürhe.

– Ti meg mit műveltek? – szólalt meg váratlanul egy ismerős, vérfagyasztó hang. – Még jó, hogy az emberek nem látnak benneteket! Már a markunkban vannak, és ti mindent el akartok rontani? – sziszegte.

– Igazad van – rázta le magáról gépiesen egyik támadóját Görény. – Koncentráljunk arra, amink van. – Hirtelen megmerevedett. – Ki szólt? – nézett körül remegve, de akkor már ott tornyosult fölötte Sánta hatalmas torz alakja.

– Fő-fő-főnök – hebegte pánikba esve. – Te hogy kerülsz ide?

– Mi az? Talán nem is örülsz? – meredt rá gonoszul Sánta.

– Ó, dehogyisznem! Már úgy hiányoztál! Szemmi szem az igazi nélkülöd, drága uralkodóm – talált rá régi önmagára. Gyorsan a földre vetette magát, megfogta főnöke rút patáját, és a saját fejére tette. – Szenki szem imád téged annyira, mint én.

– Te szemét! Mindent elrontasz itt nekem – Sánta keményen megnyomta patájával kedvence fejét.

– Ó én mindent megteszek, amit csak tudok, hidd el! Ninc nálam hűségesebb szolgád, nagyujam!

– Most az egyszer megúsztatd, de vigyázz magadra – suttogta Sánta sárgán villogó szemekkel, majd hatalmasat rúgott Görénybe, aki gyorsabban pörgött a levegőben, mint a jól megsuhintott golfabda. Szállt, nagyon hosszan szállt, majd az áruháztetején landolt, fenékel éppen egy hegyes rúdon.

– Hogy ennék ki a májadat a keselyűk! Hogy a geloszanok dárdája lyuggatna ki! – morogta gyűlölködve, amíg leevickélt az épületről, sajgó hátsó felét tapogatva.

– Átveszem a parancsnokságot! – ordította Sánta a parkolóban nyüzsgő gonosz lelkeknek. – Te pedig beszélj tovább az emberekhez! – parancsolta a mágusnak.

– Gyertek hát közelebb barátaim! – nézett a férfi mereven a körülötte állók szemébe, mintegy megbabonázva őket. – Gyertek, és adjátok át magatokat ezeknek a jó szándékú lényeknek! Meglátjátok, hihetetlen dolgokat fogtok megtapasztalni! Soha nem látott csodák történnek majd veletek! Gyertek, és önként adjátok életeteket, lelketeket megmentőinknek! A révületbe esett emberek önkéntelenül is egyre közelebb mentek. Az oszongok pedig Sánta intésére körülzárták a tehetetlenül mozgó tömeget.

Egyszer csak valaki messze a tömeg háta mögött felkiáltott.

– Ébredjetek! Csapdába csálnak és megölnék benneteket! A vesztetekbe rohantok!

– Ki a fene ez? – nézett oda László, de amint levette tekintetét az emberekről, azok azonnal magukhoz tértek, és csodálkozva néztek szét. Nem értették, mi zajlik körülöttük.

– Folytasd! – ordított Sánta a varázslóra.

Ezzel azonban már elkészt. Az emberek mintha álomból ébredtek volna.

– Mi az? Mi történik? – kérdezgették egymástól.

– Becsapnak benneteket! – kiáltott ismét a hang, amelynek a gazdája is nemsokára feltűnt.

– Hogy kerül ez ide? – képedt el Görény, akinek közben sikerült visszakúsznia főnöke lábaihoz. – Nyírjátok kiiii! – visította.

Rátámadtak Gábor bácsira, és fojtogatni kezdték. A tanár nem látta az oszongokat, csak azt érezte, hogy jeges markok szorongatják a torkát. Megijedt ugyan, de még hangosabban kiabált.

– Barátaim! Kedves embertestvéreim! Vigyázzatok, mert veszélyben az életetek, a lelketek! Szemfényvesztés áldozatai vagytok! Ezek nem idegen lények, hanem oszongok, az univerzum szégei, a Király és a Herceg ellenségei, akik a lelketeket akarják! Ne adjátok! Küzdjete ellenük, mi segítünk nektek!

Sánta tehetetlennek bizonyult Gábor bácsival szemben. Vörös lett, mint a cékla.

– Kapijátok már el ezt a nagypofájút!

Az emberek azonban kezdték megérteni, mi történik velük. Megnyílt a szemük, és megéreztek, hogy valódi veszély leselkedik rájuk.

– Én ismerem őt. Az iskolában tanít, rendes ember. Hallgassunk rá! – kiáltotta valaki a tömegből. – Le ezzel a varázslóval!

– Igaza van! Én is ismerem a tanár urat, és tudom, hogy jó ember. Ne hagyjuk magunkat az orrunknál fogva vezetni! Ébresztő emberek! – kiáltott egy magas, fiatal férfi.

A feldühödött tömeg egyszerre László felé fordult, hogy ártalmatlanná tegyék, amikor hihetetlen dolog történt.

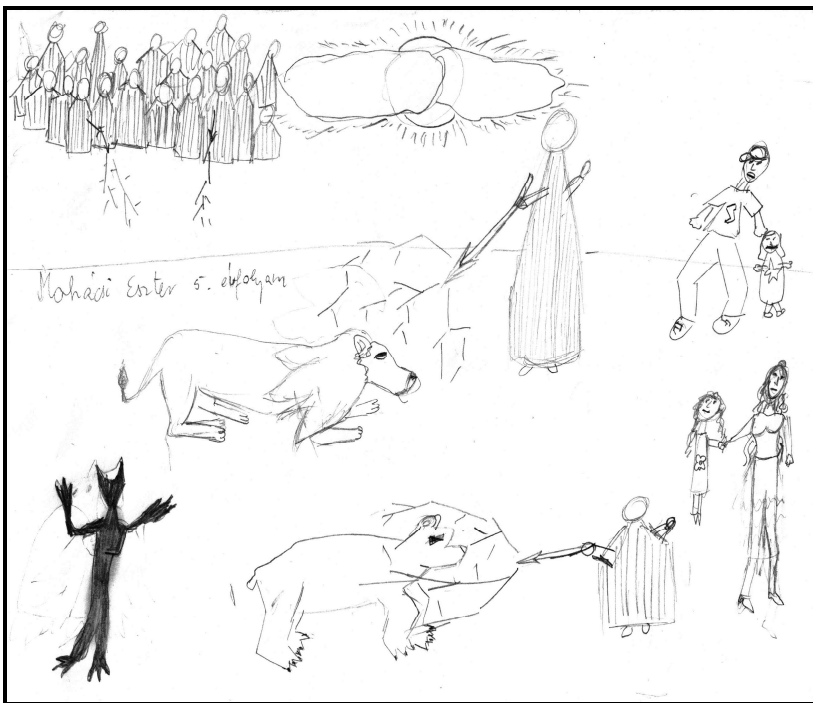
– Ha nem megy szép szóval, majd megy erőszakkal. Jó trükk volt ez az úrhajósi – jegyezte meg Sánta elismerően Görényre nézve. – Kár, hogy nem jött be! – Suhintott egyet az úrhajók felé, mire azok egy szempillantás alatt eltűntek.

A tömeg felhőrdült a meglepetéstől. A csodálkozásra azonban nem maradt túl sok idejük az embereknek, mert az oszongok vezére felordított:

– Átváltozni!

A parancsra az oszongok mind vérszomjas vadállatokká változtak. Az emberek csak annyit láttak, hogy a semmiből fogukat vi-csorgató farkasok, medvék és oroszlánok tűntek elő, amelyek vadul megindultak feléjük, hogy megfélemlítsék és elpusztítsák őket. Amikor egyre közelebb került hozzájuk az őket körülvevő vadállatok serege, rettegve hátrálni kezdtek. Senki sem értette, hogy kerültek ide az állatok. Legtöbbször azt gondolták, itt a vég. Már-már úgy látszott, mindjárt kitör a pánik.

Ekkor Gábor bácsi a Herceghez kiáltott segítségért. Ő maga is meglepődött, milyen zengő, erős hang jött ki a torkából. A vadállatok egy pillanatra megtorpantak, majd fejüket lesunyva, égő szemeket az emberekre szegezve újra megindultak. Csakhogy egyre több ember csatlakozott Gábor bácsihoz. Olyanok is, akik sosem hittek a Hercegben. Most mégis azt érezték, hogy nincs más lehetőség a szabadulásra. A tömeg egyre erősebben harsogta a Herceg nevét. A vadállatok nyüszítve lapultak a földhöz, és kínlódva kaparták a parkoló betonját, mert képtelenek voltak támadni.

(Mohácsi Eszter 5.o.)

Ekkor érkeztek oda a geloszanok Meliach vezetésével. A csillogó páncélzatú sereg azonnal fegyvert rántott, és szétcsapott az ijedten felugráló szörnyetek között.

Szélesebes gondosan ügyelt rá, hogy mindig Meliach háta mögött legyen. A hatalmas termetű geloszan kész erődtítmény volt számára. A lángoló kardok és lándzsák nyomán hamarosan bűdös, égett szőrszag terjengett mindenfelé. Amelyik állathoz hozzáért a fegyverük, az abban a pillanatban visszaváltozott oszonggá. A hatalmas, fekete árny szerű alakok azonnal fegyvert rántottak, felszökkentek a levegőbe és rátámadtak a geloszanokra.

Vörösen izzó szöges buzogányokkal, szigonyokkal vetették magukat Entis katonáira. Kitátott pofájukból tüzet és kéniszagú füstöt fújtak az ellenfélre. Az összecsapás nyomán hatalmas égiháború keletkezett.

– Ismerős helyzet – állapította meg magában Szélesebes, s közben élénken hadonászott. – Üsd, vágd, nem apád!

Girabel éles pillantására azonban gyorsan elhallgatott, és még szorosabban bújta Meliach hátához.

Az emberek nem láttak az egészből csak annyit, hogy az állatok egymás után eltűnnek a semmiben, majd váratlanul, vagyis minden előzmény nélkül kitört a vihar. Hatalmas forgószelek söpört végig a parkolón, félelmetesen mennydörgött, és össze-vissza csapkodtak a villámok. Ilyen erős, tomboló vihart még nem láttak a városka lakói. A legfurcsább azonban az volt, hogy egyáltalán nem esett az eső. Mindenki gyorsan megpróbált fedezékbe vonulni a villámok és a szél elől. Az emberek torkát fagyos félelem szorongatta. Összebújtak, és átölelve tartották egymást, nehogy valakit felkapjon a forgószelek. Közben állandóan a Herceg nevét mondogatták, amíg csak el nem csitult a borzasztó zaj. Hirtelen süket csönd lett.

Hosszú ideig tartott a küzdelem, míg végre minden sötét bestia legyőzve a földön vonaglott. A geloszanok gyorsan hatalmas hálót dobtak rájuk, ami alól már nem tudtak menekülni. Undorodva néztek az egymáson toporzékoló férgek.

– Jönnek már! Jönnek a gyerekek! – kiáltotta örömmel Szélesebes, amikor meglátta a közelgő embereket. – Nézzétek csak, milyen sok embert hoznak magukkal!

Előljött sietős léptekkel a szent Könyv őre, mellette a hat gyerek, mögöttük több ezer ember. Néhányan közrefogták Lászlót, a mágust. A gyerekek felujjongtak.

- Meliach!
- Hát ismét találkoztunk – nevetett rájuk a hatalmas geloszan.
- Ki van itt? – kérdezte a gyerekektől Ábel, hiszen ő nem látta a geloszanokat. – Csak nem Meliach, a geloszanok seregének vezére?
- Bizony ő! – felelte Peti. – De mi történt itt? – nézett körül ámulva.
- Semmi különös, csak egy kis csetepaté. És ti, kit hoztatok magatokkal? – nézett Meliach érdeklődve Gábor bácsira, és a zavarodott arcú, magában motyogó mágusra.
- Ő volt az egyik legfontosabb kapcsolata az oszongoknak ebben a városban – mutatta be Gábor bácsi. – Ő László, a boszorkánymester, a nagy varázsló.
- László ugyan nem látta a geloszanokat, de érzett valami rendkívülit. Fölvetette a fejét, és büszkén mondta:
- Én Entis erejével teszem a csodákat. Ő segít nekem, hogy jövendőt tudjak mondani, és gyógyítani tudjam az embereket.
- A szellemidézésben is Entis segíti a bácsit? – szögezte neki a kérdést Peti.
- Természetesen! Ugyan, ki más?
- Hát az oszongok! – kiáltották egyszerre a gyerekek.
- Fogalmatok sincs semmiről! – kiabált László. – Én a jó szellemeket idéztem meg, akik minden emberen segítenek, akik csak a javunkat akarják!
- Talán inkább a lelkeket akarják Zortahákba juttatni, és elszakítani Entistől! – mondta Peti.
- Hazugság! Mondom, hogy én Entis erejével teszek csodákat!
- Talán személyesen ismeri őt? – kérdezte Peti.
- Természetesen – állította a varázsló.
- Ha a Királlyal állnál kapcsolatban, én is tudnék róla – nézett erősen a mágusra Meliach.
- Mi az? Ki van itt? – kiabált ijedten László, aki most döbbsen rá, hogy valaki, akit nem lát, beszél hozzá.
- Entis Király geloszanja, a hatalmas Meliach van itt – mondta Marci komoly arccal nézve a férfit.

– Jól jegyezd meg! – szólt Lászlóhoz Meliach. – Minden képességedet az oszongoktól kaptad. Most, hogy őket sikerült legyőzni, elveszíted minden hatalmad a többi ember fölött. Nem bolondítasz többé senkit, és nem adod oda prédául Sántának. Viseld el, hogy közönséges emberként kell élned! Ez számodra elég büntetés lesz. Talán majd megjön az eszed is egyszer. Most elmehetsz!

A mágus megdöbbsen, mert mindent értett, amit a geloszan mondott neki. Kétségbeesetten nézett szét, megértést keresve, de senki sem törődött többé vele.

– Nem értitek, hogy én Entis választottja vagyok? Én tudlak csak benneteket megmenteni! Csak én! – ordította tajtékozó szájjal, s közben a földhöz vagdosta, dobálta magát.

Az emberek szánakozva nézték. Hamarosán szirénázást hallottak, s megjelent a mentő is. Az autóból kiszálló orvos nyakában megvillant a kis aranycsillag. Peti örömmel látta, hogy a homlokán is ott a jel. Az orvos néhány szót váltott Gábor bácsival, majd kollégája segítségével furcsa kabátot adott a mágusra. Előlről húzták rá, és hosszú ujjai voltak, amelyet körbecsavartak a testén.

– Ez meg miféle ruha? – kérdezte Bea.

– Kényszerzubbonynak hívják – felelte Gábor bácsi. – Így nem tud sem magában, sem másban kárt tenni.

A mentősök hamar az autóba tették az ordítózó, rúgkapáló Lászlót, és elviharzottak vele a kórház irányába.

– Ugye meggyógyul? – kérdezte Kriszti sajnálkozva.

– Reméljük – sóhajtott a tanár. – Csak rajta múlik.

– Sokáig néztek csöndben a mentőautó után.

49

– Én is itt vagyok! Vagy talán már meg sem láttok? – libbent a gyerekek elé sértődött Szélesebes. – Nekem senki sem örül?

– Dehogynem, kedves Szélesebes – vették körbe a gyerekek nevetve.

– Szélesebes! Nem is gondoltam, hogy még az életben viszontlátlak! – simogatta meg Krisztina kedvesen a kis geloszan piruló arcát.

– Ó, hát ez igazán nagyon kedves tőled! Tudod, nekem sohasem örült még így senki. Pedig az embernek nagyon fontos, hogy érezze a szeretetet.

– Mióta vagy ember? – mordult rá Elidán.

– Majd később örülhettek egymásnak! Most fontos elintéznivalónk van! – figyelmeztette őket Meliach.

– Hát persze! Amikor nekem kezdenének örülni egy kicsit, az rögtön lefűjva! Micsoda ünneprontók vagytok!

– Most mondjátok el a szavakat, amikre tanítottalak benneteket! – szólította fel Jaraza a gyerekeket, szigorú pillantást vetve Szélsebesre.

– Azt kérik a geloszanok – fordult Peti Ábelhez –, hogy mondjuk el együtt azokat a szavakat, amit ők tanítottak nekünk. Az oszongokat ugyanis nekünk magunknak kell legyőznünk azzal, hogy visszautasítjuk a mesterkedéseiket. Enélkül a geloszanok csak egy ideig tudnák őket féken tartani.

– Világos. Pontosan ezt írja a szent Könyv is. Mondjuk hát együtt az imát! – helyeselt Ábel.

– Visszautasítunk benneteket oszongok! A mi uralkodónk a Herceg! – szólalt meg a gyerekek kórusa, melyhez csatlakozott a parkolóban lévő hatalmas tömeg is.

Az oszongok azonnal mind elkezdtek pörögni, s valami láthatatlan kötelék egyenként befonta őket. Rövidesen mozdulni sem tudott egyik sem.

– Ezt nem hagyom annyiban! Bosszút állok rajtatok! – magasodott följük egy torz, fekete oszong. – Emberek! – ordította gyűlölettől izzó szemekkel. – Ne higgyétek, hogy ennyi, és kész, vége! Találkozunk még! Ne reménykedjete, mert visszajövünk!

– Ki ez? – kérdezte ijedten Marci.

– Ez Sánta, Zortahák ura! Hogy kerülhette el vajon a hálót? Na se baj – mondta higgadtan Jaraza. – Ismételjétek el az imát, de most Sánta nevével!

– Azt nem tehetitek! – hörögte Sánta düledt szemekkel, hatalmasra felfűjva magát.

– Visszautasítunk téged, Sánta! A mi uralkodónk a Herceg! – kiáltották a gyerekek, mit sem törődve Sánta erőfitogtatásával, majd megismételték mondatokat a többi emberrel együtt.

Abban a pillanatban a hatalmas oszong egyre kisebb lett, majd társaihoz hasonlóan pörögni kezdett, és hamarosan velük együtt tehetetlenül feküdt a hálóban.

– Na, ezt jól megkaptad! Meg a többi cimborád is – nézett Sántára fontoskodón Szélesebes.

– Te! Vigyázz, mert egyszer még geloszanpörköltöt vacsorázom belőled! – meresztette rá vörös szemeit Zortahák megcsúfolt ura.

– Ó! Hallottad ezt, Meliach? Fenyeket – sápítozott Szélesebes, majd hetykén odafordult az oszonghoz. – A helyedben nem lenne ám olyan nagy a szám! Tudod, hogy nézel ki?

– Hogy? – hökkent meg Sánta.

– Mint egy kötözött sonka! Az a nyiszlettebb fajtából való! Tudod, ami a kutyák fél fogára sem elég. Ráadásul szőrös is vagy. Pfuj!

– Megölleeeek! – ordított Sánta magából kikelve.

– Csak próbáld meg – sétálgatott előtte fel-alá peckesen a kis geloszan. – Na mi van? Miért nem támadsz rám? Lehet, hogy erősebb vagyok nálad?

– Elég volt, Szélesebes! – szólt rá Jaraza.

– Csak tudnám, miért mindenki engem piszkál?

– Látjátok? – mutatott a hálóba fogott oszongokra Meliach. – Ezt nélkülületek mi nem tudtuk volna megtenni.

– És mi sem a Herceg nélkül – mondta Ábel.

– Mi az? Csak nem tetszik látni és hallani a geloszanokat? – kérdezte meglepetten Krisztina.

– Nem, kislányom, nem látom. De itt, belül – tette kezét a szívére – mindig is hallottam őket, és a Herceget is.

– És amíg nyitva a szíved, addig mindig hallani is fogod – bólintott felé komolyan Meliach, Ábel pedig boldogan elmosolyodott, mintha hallotta és látta volna a geloszant.

– Szélesebes! Itt az idő! Búcsúzz el a barátaidtól!

– Ó, kedves gyerekek – libbent feljűk a kicsi geloszan –, nagyon fáj a szívem, ami nincsen, de ha lenne, nagyon fájna, amiért most elbűcsűzunk. Bár igaz, hogy szívem nincsen, de valami azért mégiscsak mintha fájna. Lehet, hogy mégiscsak van szívem? Mert ha nincs, akkor mi fáj? – nézett Jarazára, aki szűrés pillantást vetett rá.

– Jól van, jól van. Értem a célzást! Szóval most elbűcsűzunk, de gondolatok rám is, ne csak a többi geloszanra, és akkor veletek leszek. Aztán meg, tudjátok, majd találkozunk, és akkor sokat fogunk játszani Nymenben. Ne sírjatok – remegett meg a hangja a gyermekek könnyeit látva. – Ha sírtok, akkor én is sírni fogok, pedig én nem is tudok sírni! Elég, mert megszakad a szívem. Vagyis – pillantott Meliachra – valami olyasmi!

– Jól van Szélesebes! Akkor gyerekek, legyetek jók, és a viszontlátásra Nymenben! – kiáltotta Meliach, majd intett a geloszanoknak, akik felkapták a megkötözött oszongokkal teli hálót, és egy szemvil-lanás alatt eltűntek.

Az emberek még hosszú ideig nem mozdultak a parkolóból. Kiseb-b-nagyobb csoportokba verődve tárgyalták az eseményeket. Senkinek sem akarózott hazamenni, hiszen annyi minden történt, amit feltétlenül meg kellett még beszélni. Sok mindent nem értettek, kérdések százai vártak válaszra. A Könyv őre végigjárta a csoportokat. Mindenkihez volt egy kedves szava, egy biztató mosolya. Rádásul megígérte, hogy előbb-utóbb remélhetőleg mindenre lesz válasz is.

Peti, Kriszti, Marci, Zotyó, Bea és Marcsi csillogó szemmel néztek a távolodó fényes geloszanok után.

– Ez azért nem volt piskóta – jegyezte meg torkát köszörűlve Marci.

– Hát, ami igaz, az igaz – helyeselt nagy komolyan Zotyó.

– Ha erről valaki könyvet írna, én nem hinném el, olyan fantasztikus ez az egész. – Kriszti hangja még mindig remegett az izgalomtól.

– Nagyon fognak hiányozni – sóhajtott a Bea.

– Ugye tudjátok, hogy már semmi nem lesz olyan, mint előtte? – zökkentette ki Marcsi a többieket ábrándozásukból.

– Igen. Minden megváltozik.

– És akkor hogyan tovább? – tette fel Marci a költői kérdést.

Senki nem tudott felelni. Egy darabig csak álltak, hallgattak. A melléljük lépő Karcsi hangjára tértek vissza a valós életbe.

– Nézzétek, milyen szép! – mutatott az égre.

Mindenki felnézett, és csodálkozva látták, hogy a már lassan sötétedő égbolton feltűnt egy gyönyörű ívű, kaput formázó ragyogó szivárvány, és a kapu boltíve alatt fényes csillagok cikáztak ide-oda.

– A geloszanok búcsúüzenete! – kiáltott fel nevetve Krisztina.

A parkolóban mindenki elbűvölten nézte a csodálatos jelenséget. Az emberek sírtak és nevettek egyszerre.

– Milyen csodálatos az élet – lépett Anya a gyerekekhez. – Azt hiszem, ezután egészen más lesz a városunk, és mások leszünk mi is.

– Remélem, senki sem felejtí el, ami ma történt! – sóhajtott Bea.

– Majd mi gondoskodunk róla, hogy mindenki emlékezzen – felelte Anya és Petihez fordult. – Mi most hazamegyünk, mert a kicsik elfáradtak. Siess, várunk vacsorára!

– Igen, nemsokára megyek! És köszönöm Anya!

– Én is köszönök neked mindent! – mosolygott az asszony, és puszit nyomott Peti feje búbjára.

A fokozatosan leereszkedő sötétségben az emberek lassan búcsúzkodni kezdtek egymástól, és elindultak hazafelé.

– Akkor jössz? – nézett barátjára Marci.

– Menjetek csak, nekem még van egy kis dolgom – felelte Peti, amikor meglátta Jarazát.

– Holnap együtt megyünk a suliba? – fordult Krisztinához.

– Hát persze! Majd várlak a házunk előtt – mosolygott a kislány.

– Alig várom, hogy holnap legyen – mondta zavartan a fiú.

– Oké! Akkor holnap a suliban – intett Marci, és a többiekkel együtt gyors léptekkel elindult a város irányába.

Peti lassan, némán bandukolt a többiek után, Jaraza mellette siklott. A geloszan egy pillanatra feszült figyelembe merevedett.

– Hallom, ahogy Sánta ordít dühében.

– De nem tud semmi rosszat tenni, ugye?

– Nem. Jó ideig meg van kötve a keze. És az összes oszongé is.

– Meddig?

– Rajtatok múlik. Most alapos vereséget mértetek rájuk, és eltart egy ideig, amíg kiheverik – mosolygott a fiúra. – Jó volt veled együtt harcolni az emberekért.

– Miért mondd ezt? – kérdezte Peti rémülten. – Csak nem akarsz elhagyni?

– Nem, dehogy hagylak el, hiszen őrződ vagyok, vagy elfelejtetted már? Egész életedben melletted leszek.

– Akkor miért beszélsz mégis úgy, mintha el kellene válnunk?

– Mondom, hogy nem válunk el. De valószínűleg most látsz utoljára földi életedben.

– Muszáj? – fakadt sírva a fiú.

– Igen. Valami nagyon súlyos dolognak kellene történnie, hogy itt a Földön újra megláthass. Nagyon remélem, hogy erre nem kerül sor!

– Annyira fogsz hiányozni! Nem hiszem, hogy kibírom nélküled!

– Megígértem neked, hogy mindig melletted leszek, és ezt be is tartom. Ha nem felejtessz el engem, akkor soha nem szűnik meg a kettőnk közötti kapcsolat.

– Hogyan is felejthetnélek el? – zokogott a fiú.

– Kérlek, ne sírj – vigasztalta a geloszan. – Ne nehezítsd a dolgot!

– És ha megint rossz leszek, mert nem lesz, aki figyelmeztessen?

– Ettől nem félek. Vannak szerető szüleid, testvéreid, barátaid. Ők figyelmeztetnek majd, ahogy neked is figyelmeztetned kell őket. Nem féltetek, Peti. Sokat tanultál, és változtál. Már mondtam, biztos vagyok benne, hogy jó ember lesz belőled, aki nagyon sokat tehet azért, hogy ne feledjék el a Herceget a Földön. A képességed, hogy meglásd a jelet az emberek homlokán, továbbra is megmarad. Így mindig megismered majd a Herceg követőit, ha szükséged lesz rájuk. És megismered azokat is, akiknek rád lesz szüksége, mert elfelejtették, vagy egyáltalán nem is ismerték a Herceget. Tudod jól, hogy ez az emlékezés az emberek számára a kapu Nymenbe. Éppen ezért soha ne feledd, milyen nagy a felelősséged!

– De nagyon fogsz hiányozni, ha nem látlak többé – pityergett még mindig.

– Amikor nagyon hiányzom neked, gondolj erősen rám, és figyelj a szívedre! Hallottad a Könyv őrét? Sohasem látott geloszant, mégis érzi, tudja, hallja. Te is ugyanúgy meg fogod érezni, hogy ott vagyok veled. Csak soha ne felejts el! – mondta, megsimogatta a fiú fejét, és eltűnt.

Peti egy darabig még bánatosan nézte a mélykéken sötétlő égboltot, amelyen lassan sorra kigyulladtak a csillagok. Milyen szép volt ez a néhány nap! Csodálatos dolgok történtek vele, de most ideje visszatérni a mindennapokhoz. Eszébe jutottak régi és új barátai. Holnap annyi mindent meg kell beszélniük a suliban! És reggel Krisztina várja majd, dobbant nagyot a szíve. Már nem is látta olyan rettenetesnek az életet.

Lépteit megszorította, mert gyomrának korgása eszébe juttatta, hogy bőven vacsoraidő van már.

– Végül is, otthon van a mobil, ha minden kötél szakad. Igaz Jaraza? – mondta hangosan.

Mintha könnyű kéz érintette volna, halvány cirógatást érzett az arcán. Nem hallotta a távoli mélységből feltörő ordítást:

– Visszajövöööööünk!

**Aranykapu Alkotóműhely
2008.**